

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers nye poetiske Skrifter.

Alternativ titel | Alternative title:

Nye poetiske Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt paa Forfatterns Forlag, hos
H. F. Popp, 1828-1829

3 bd.

Fysiske størrelse | Physical extent:

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

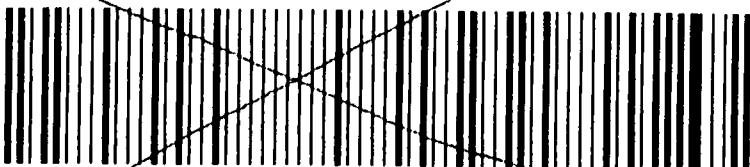
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 19.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

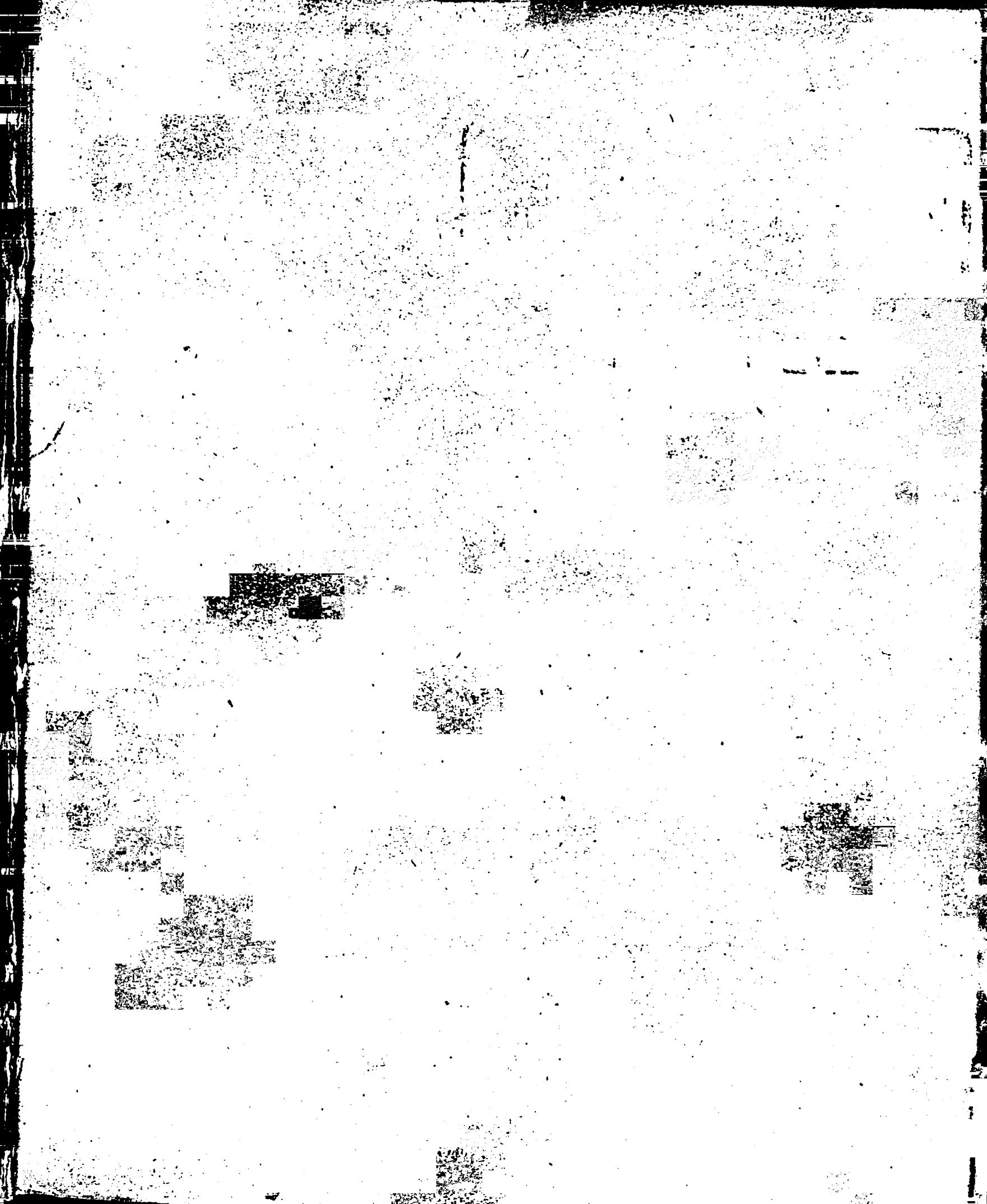
115208056611

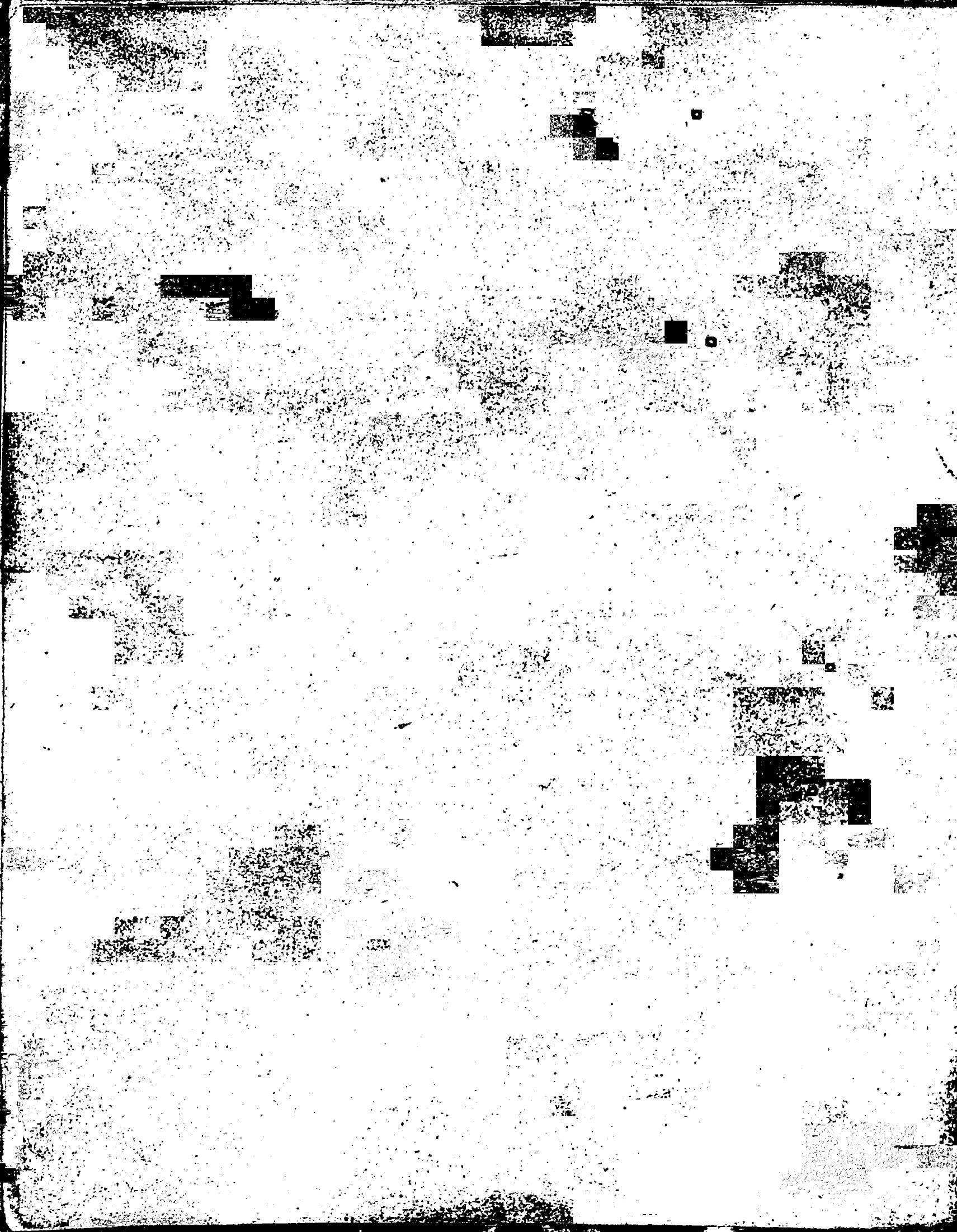
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

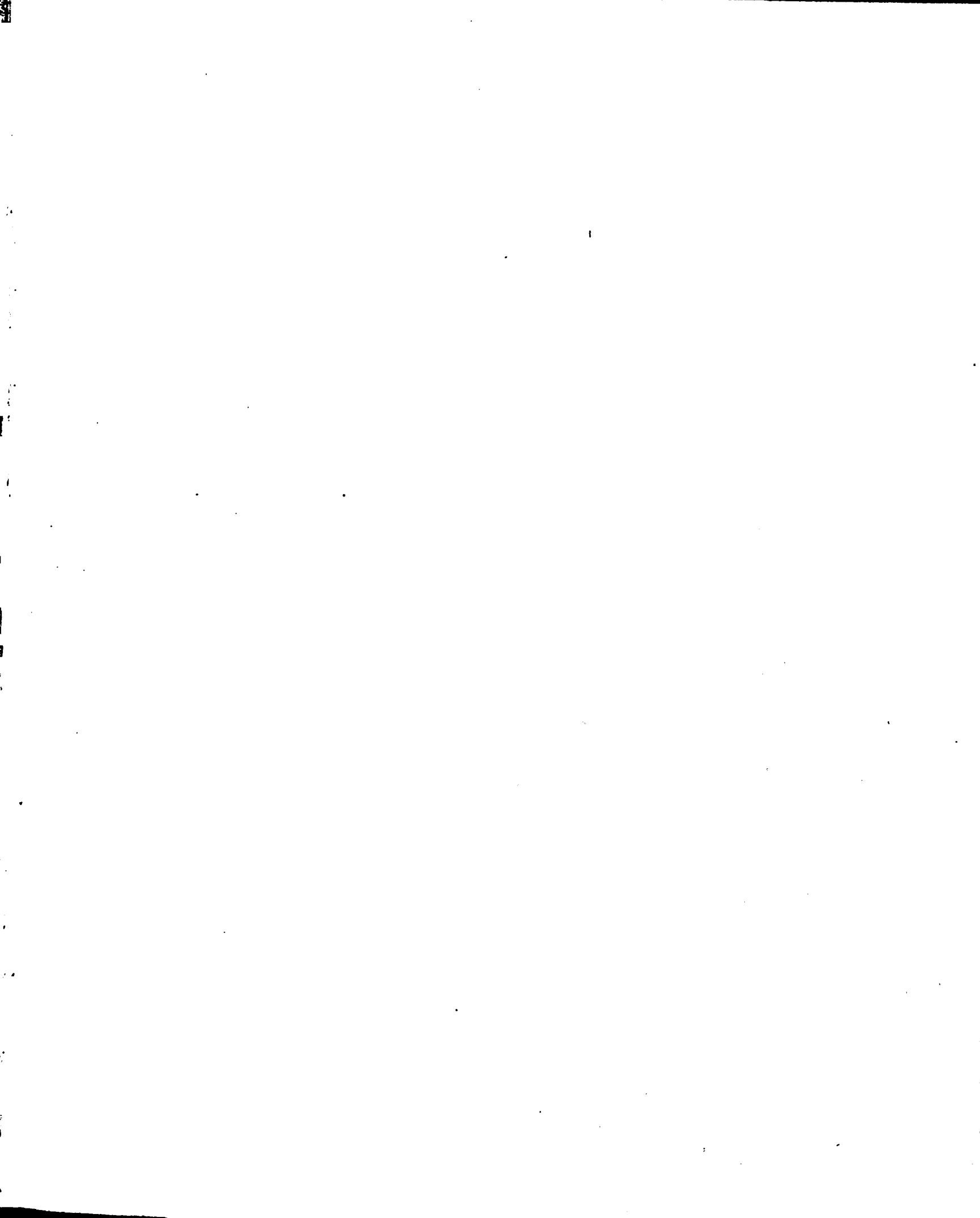

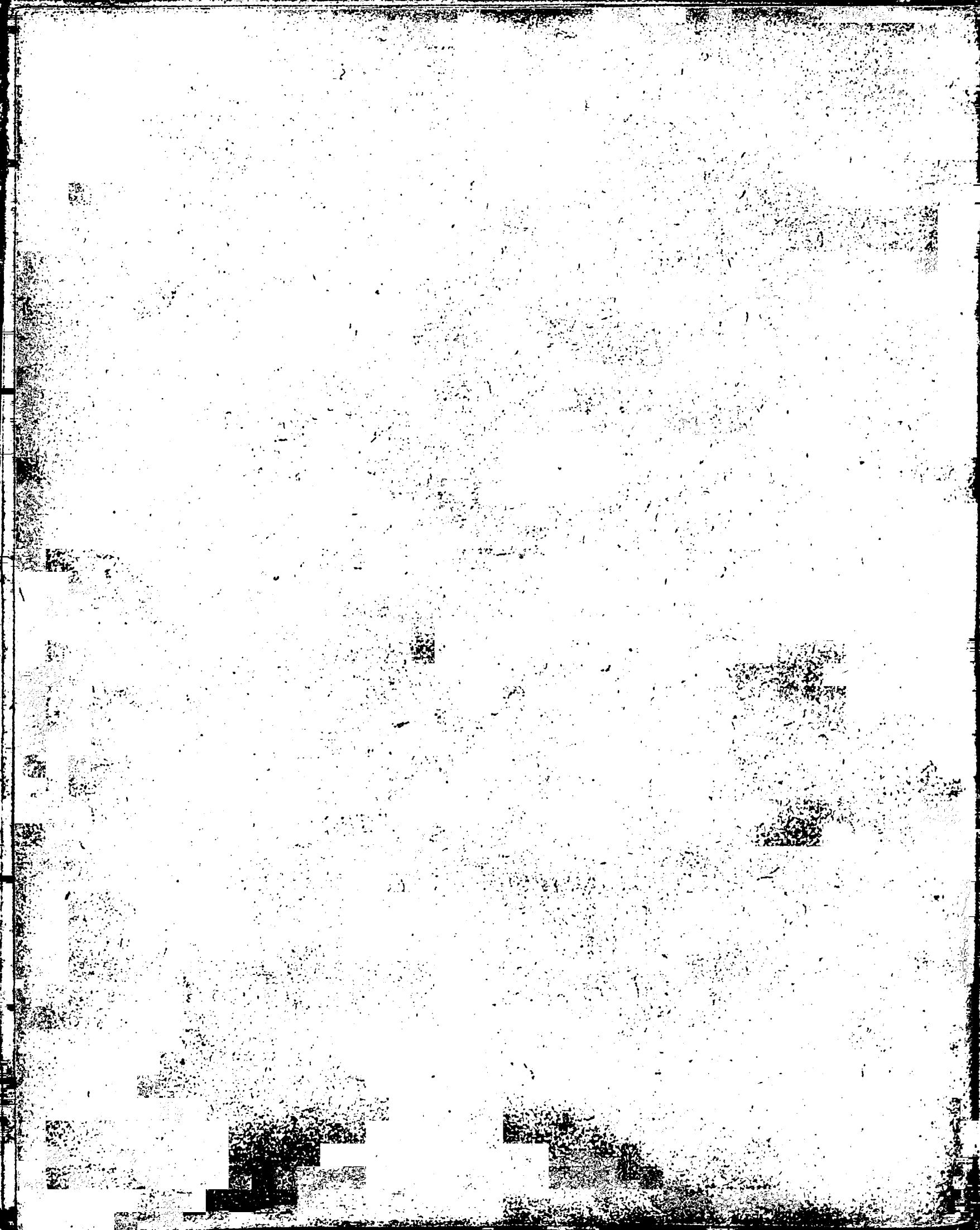
130023308143

Dehlenschlägers
nye poetiske Skrifter,

Første Dæl.

København 1828.

Trykt, paa Forfatterens Forlag, hos H. & S. Popp.

Til Kongen.

1900

Naar jeg saae Hrolf henride,
Lynshaaret, faderlig,
Med sine Kæmpers Side,
Da tenkte jeg paa Dig!
Naar stort og blaat hans Die
Ham viste Kongegod,
Mod Ringe, som mod Heie —
Dit Billed for mig stod!

Naar Glethed han forfulgte,
Men var den Ædles Trost;
Ei Følelserne dulgte,
Som svulmed i hans Bryst;
Naar, billig i sin Tale,
Retfærdig han mon staae
I giestfrie Kongesale —
Da Frederik jeg saae.

Og sad Hrolf Krakes Skygge
Paa gamle Thing i Skov;
Da Fredrik saae jeg bygge
Sit Fædreland, med Lov.
Stod han med Barnet lille,
Den hoie Drot i Dan;
Saae jeg hans Daare trille —
Du elster Born, som han!

Saae jeg ham Hierter vinde,
Med reen Uskyldighed,
Saa selv hans fordums Fiende
Fik Helten før i Fred; —
Du vandt en lige Seier,
O Fredrik, til vor Trost;
Thi Kongehiertet eier,
Som Hrolf Du, i Dit Bryst.

Dig elſke Dine Sonner,
S Hal, paa Mark og Thing;
Thi Dine Mænd Du lonner,
Som Hrolf med gyldne Ring.

Mig har Du Meget givet,
Du hædret har din Skiald;
Og, til han mister Livet,
Han tro Dig elſke skal.

Du faderlig modtage
Da denne Heltesang!
Hrolf kommen er tilbage
Til elſte Danavang.
Han ingen Farer true,
Han smiler kiſt og trygt;
Og andre Konger ſkue
Paa ham med Wefrygt.

F o r t a l e.

Dette Digt, der, som Gagn betragtet, er en Fortsættelse af Historien om Helge, fremtræder her i poetisk Selvstændighed. Helge bragte mig de romantiske, fra hinanden i Tid og Rum hyppigt adskilte Begivenheder, til at udmale disse i en Række af Billeder; i Viser, hvortil Romancetonen forekom mig den meest passende; indtil den tragiske Katastrofe, med Yrsa, fordroede en Tragødie. Fortællingen om Hrolf og hans Kæmper har en ganse anden Karakter, end Helges Eventyr. Disse tiltale fornemmelig Phantasien; Hrolfs egne Bedrifter indeholde aldeles intet Eventyrligt og Overnaturligt; det Skønne deri er netop det Naturlige: Grindringen om en Vand, langt hævet over sin Tid, der tildrog sig lignende Vander, virkede til Fædrelandets og Tidsalderens Forædling; men maatte bukke under, for Omgivningens Barbari, uden at komme til Maas-

XII

let. Denne tragiske Karakteer har egentlig enhver stor Mens-
neskevirking, til enhver Tid; da al menneskelig Handling er
Stykkeværk, som Tingenes Gienstridighed bekæmper, og Øsven
overrumpler. Saaledes bliver Hrolfs Død da symbolisk og øgte
tragisk; det vil sige skøn i sinulykke, fordi vi see, at
han har virket betydeligt for Efterverden, lagt er Grundsteen
med til den store Bygning, og steeg, i det han sank. — Min
store Forgiænger Ewald følte dette, og Hrolfs Død begeis-
strede ham til et Sørgespil, som, skøndt Digteren altfor
meget siernede sig fra den Tids Hånd, han vilde fremstille, stedse
vil beholde sit Værd, som et Produkt af Genie og af et ædelt-
sølende Hjerte. Udentvivl har Ewald i sin Nolf Krage givet
de bedste Prøver paa sit dramatiske Talent; skøndt Balders
Død og Fisserne, Værker fra en modnere Periode, da han var
Mester over Sproget, glimre med større lyriske Skønheder.
Om nu altsaa end Katastrofen af Hrolfs Historie kunde give
Stof til en Tragödie, der vilde vinde, ved at trænge meer ind
i Heltetidens Hånd, saa vovede jeg dog ikke at skrive et saa-
dant Drama efter Ewalds Nolf; fordi jeg følte, at han, uag-
tet alt hvad der kunde indvendes, havde gjort fyldest for Hos-
vedsagen, og i skønne dramatiske Situationer rørt os til
Æræt og Medlidenhed for sine Hælte. Derimod forekom hele

XIII

Hrolfs Historie mig, aldeles at egne sig til et Epos; ja selv Katastrofen, tyktes mig, maatte vinde, ved at træde i sin store Forbindelse med det Foregaaende. Tænke vi os nu ved et Epos et Digt, som i Aand og Væsen ligner de homeriske Digte, saa finde vi, at Epos og Tragodie have meget tilfælles. Thi de homeriske Digtes Skønheder bestaae ikke i en Mængde felsomme Begivenheder, der afløse hinanden, og beskræftige den studsende Phantasie; (hvilket ogsaa til sin Tid kan være godt) men i en fuldstændig, idealistisk Schildring af en vis Tidsalder, visse Nationer, med deres Religion, Gæder og Skifte, og i en fuldstændig Schildring af visse udmærkede Menneskers Handlinger, hvorved de tilkendegive deres Karakterer og Sindelag, og sætte Læsernes Gjæleevner i fleersidig Virksomhed. Ogsaa Hrolfs Bedrifter, troede jeg, vilde vinde ved at fremstilles paa denne Maade. Indblandningen af det Overnaturlige, som Maskineri, troede jeg derimod ikke at burde bringe i en Schildring af moraliske Handlinger; da det kun vilde forvandlet mine Hælte til Marionetter. I de homeriske Digte, hvor Hovedsagen fornemmelig gaaer ud paa at skildre det skønne Udvortes i alle Forhold, er det en anden Sag; der er det ret, at ogsaa de usynlige Naturkraefter faae menneskelige Skifleser; der indblande sig de mythiske

XIV

Fabler med Ýnde. Men en Digter skal ikke øengstelig copiere en anden i alle Egenheder; Homers evige Digteraand bør gaae ind i vor, og begeistre os, til selv frit at bevæge os med naturlig Selvstændighed. S^Helge passede sig overalt Indblandningen af det Overnaturlige; i Hrolf Krake kun episodisk. Thi, at et Digt, som skildrer Nordens Oldtidshelte, ikke kunde undvære nordisk Mythologie og Overtro, forstaaer sig selv; og der gaves altid Anledning nok til flige Skildringer, som Virkninger af de Handlendes egne Forestillinger. S^H det nu Iliaden og Odysseen foresvævede mig, som Værker, der vare mest episke; (hvormeget end andre Digte siden have glimret og undertiden overstraaledt hine, med prægtige Malerier og lyriske Uddbrud); i det jeg følte, at Epopeens Hovedsag bestaaer i at fremstille udmarkede Mennesker, i en Forbindelse af Handlinger og i Fremstillingen af en Omgivning, som ligger uden for Tragødiens Form; saa blev det mig tillige vigtigt, at istemme den ægte episke Tone; der roligt og barnligt fortæller alt det Lidenskabelige, selv uden Lidenskab, alt det Store og Herlige, uden Ophævelse, og som, uden Anstrængelse, rører Hiertet med sin Genfold. — Men saa herligt, som nu end Hexametret angiver denne Tone, saa heldigt som vi finde det benyttet, i det, i mine Tanker, mest episke nære Digt, Gøthes Herman og Dorothea, saa vægrede min

XV

Følelse sig dog ved at bruge det her; da det stærke nationale Præg, der er paatrykt vore gamle nordiske Sagn, vilde svækkes, naar Digteren sang i en Tone, der bestandig mindte om et fremmed Digt, og let kunde forføre ham til videre Efterligning. Men nu varé gode Raad dyre. Der blev jo, tilsyneladende, ikke andet tilbage, end at bruge det rimede Vers, der vilde give Digtet en lyrisk Karakteer; og som, ved at slippe sin Visse-Korthed og modtage den episke Vidtløftighed, tilsidst vilde vorde slæbende og trættende. Af denne Forlegenhed hialp jeg mig saa godt, jeg kunde. Jeg antog, at Tonen i de danske Kæmpeviser var den bedste Grundtone for min Melodie. Have ikke Rhapsoder siunget Viser før Homeriderne, og have disse ikke benyttet hine? Allerede i det tydste Niebelungenlied fandt jeg en saadan episk Brug af formodenlig foregaaende ældre Kæmpeviser. Men i Niebelungenlied er det uendelig tit gientagne Romancevers af fire og fire Linier endnu beholdt. Dette forkastede jeg, for i min nordiske Gang at opstape saamange af Hexametros Fordeler, som muligt; hvilke bestaae i at forene Versets og Prosaens Fuldkommenheder. Thi ogsaa Prosaen har sin Skønhed, ved de mangfoldige Ordbevægselser, ved sit Ophold og sine Afsnit. For at undgaae Monotonie altsaa, forkastede jeg Stanzerne, og lod Perioderne rette

XVI

sig, snart forte, snart lange, efter Indholdet; snart begyndende efter, eller endende med et Niim; snart paa hvilket som helst Sted i Linien. Friheden i de gamle Kæmpeviser, at verle med forskellige Godmaal, kom mig ogsaa ved denne Lejlighed vel tilpas; det var en Eksionhed mere, som jeg ikke gav Slip paa, for et saakaldet korrekt modernt Versmaal; det vil sige, et Vers, som bestod af blotte Tamber, Trochæer eller Daktyler. I mine Tanker har den nyere danske og tydste Poesie ikke vundet synderligt, ved bestandig at underkaste sig denne Gensformighed, og ligesaa lidt finder jeg deri et Beviis paa større Kunst; thi det er lettere, og der hører mindre Dre til at synge altting i een Tone, end til at bruge snart høie snart lave Roder, for at udtrykke de Følelser, der besiele os. Grækerne og Romerne verlede i alle deres Digte, med forskelligt Godmaal; selv det dramatiske jambiske Trimeter, den ottesdede Trochæ, undgik Monotonie, ved de hyppige Forstag af Smaaord, hvorved ofte to lange Stavelser blevet brugte til Afverpling, istedet for en lang; eller omvendt. Det er, som i Musiken, hvor en Takt ikke altid bestaaer af de samme Roder, men snart af Hele, snart Halve, snart Fierdedele v. s. v. Den musikaliske Deel af Poesien maa nødvendig have Musiken til sit Mønster, for saavidt som det forskellige Stof tillader det. Thi da vort

XVII

Rødkab ikke er Toner, men Ord, der skulle høres og forståes. saa kunne vi, i de hurtige Taktbevægelser, ikke gaae saa vidt som Musiken; men noget af denne skønne Forstellighed funne vi dog bruge. I den italienske, spanske, franske og engelske Poesie falder aldrig den ene Linie aldeles som den anden;

den gamle thydße og danske Poesie var dette heller ikke Tilfældet; det er først i de seneste halvhundredeår blevet Møde; — jeg har her efter vovet at synge i den gamle Tone. Mit Vers er fornemmelig et jambisk Vers i otte Takter, (for det meste med en Taktpause), som hyppigt afbrydes af Trochæer, Spondæer, Daktyler og Knapæster. Dog saaledes, at de otte Takter altid høres, og Tamben er den meest fremtrædende. Det er ligesaa let at læse disse Vers, som at læse de gamle Kæmpeviser; man behøver blot at holde sig til Ordenes naturlige Udtale. Da Hemistichen og Cæsuren næsten altid ere qvindelege (Costavelsesord), var det naturligt, at det mandlige, eller Genstavelsesrimet, fornemmelig blev brugt her; men forbinder dette Riim, efter sin Benævnelse, en større Kraft med sin Klang, end det qvindlige, saa kan det vel heller ikke dadles, at det fremtræder, som det herskende, i et Heltedigt.

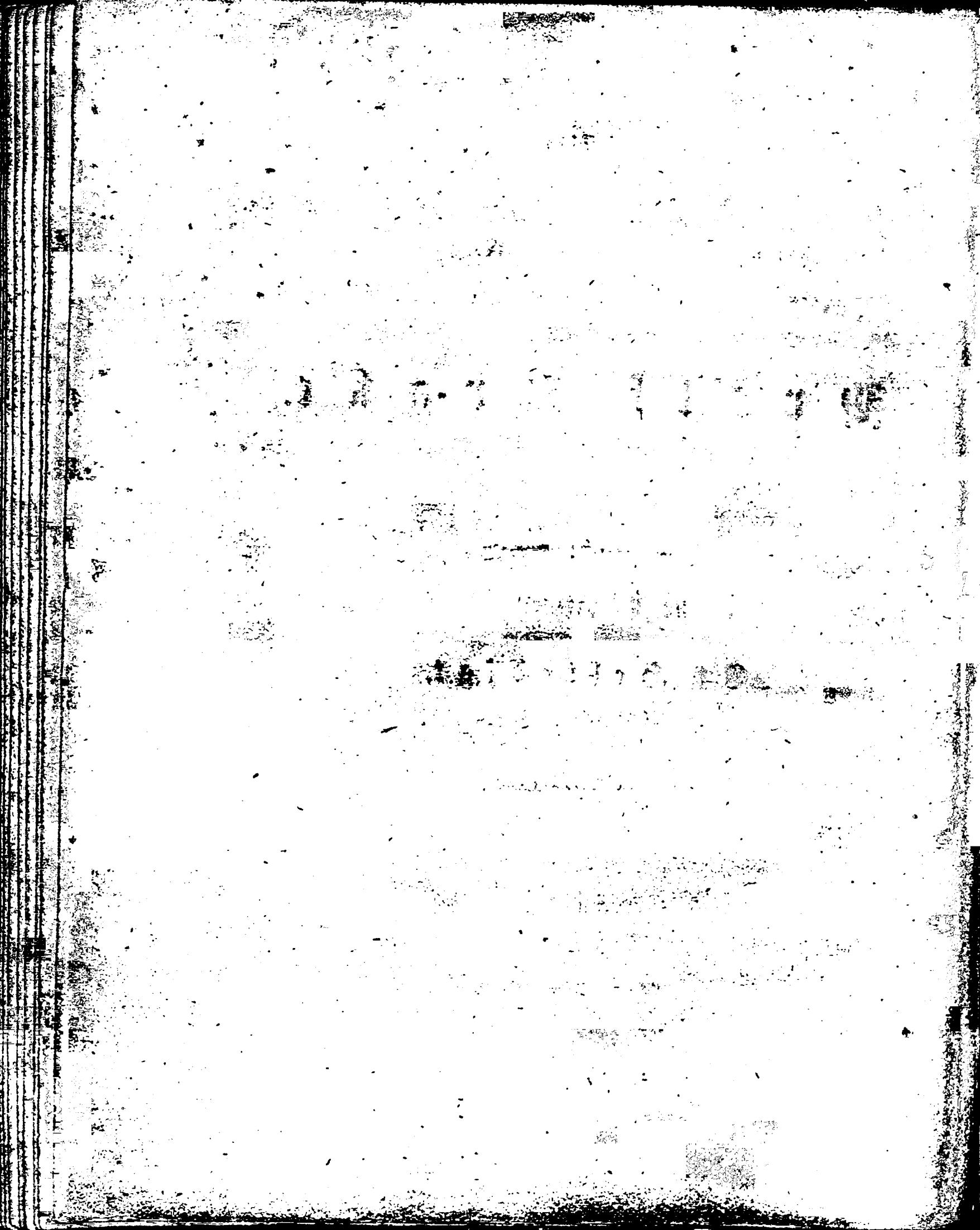
Dg saaledes overgiver jeg da dette Digt, (hvoraf jeg selv besørger en thydße Oversættelse) i mine Læseres Hænder, med

XVIII

det Dansk, at hvad der kom fra Hiertet, maaatte bevæge Hiertet, og at Digtet, ligesom det vandt Selskabet for de skønne Videnskabers Bifald, der hædrede det med en Præmie, ogsaa maaatte vinde Publikums. Et stort Heltebilled fra vor nordiske Oldtid begeistrede mig. De tre nordiske Folk, der (uden Hensyn til Politik) karakteristisk og poetisk tagne, altid, i Sammenligning med andre Nationer, maae føle sig som Brødre, ville i dette Digt, haaber jeg, ikke finde uværdige Representanter; ogsaa over jeg at troe, at jeg uden smaalig Nationalpartisshed har ydet Enhver sit. Hrolf, Hialte, Biarke og Bøggur vare Venner: gib Danske, Norske og Svenske stedse være det!

W r o l f K r a k e.

E t H e l t e d i g t.

Første Sang.

Hottur lidet Fischedreng, men af sin Alder stor,
Stod taus med Fiskergarnet, ved breden Ijssefjord;
Saa blaaligt Bolgerne rulled, over den runde Steen;
Han stirred ned i Vandet, paa blege Hestebeen.
Selsomme Tanker i Drengens Hierne drev,
Som Skyen hist paa Himlen, af Stormen jaget blev.
Snart skued han paa Havet, saa igien paa Nættet,
Hvori de brogede Fiske saa lysteligt sprætted.
Hans Fader, gamle Svipur, med Haaret graat som Targ,
Drog Baaden op paa Stranden, mens han en Wise sang.
Nu seynd dig, lidet Gangerpilt, som Handelen forstacer,

I Bidiekurven læg dem; bring dem til Leiregaard!
 Skynd dig snarlig at sælge vor gode Fiskedræt.
 For Hamp vi bytte Fisken. Jeg trænger til et Næt.
 Pulsvaaden og mit Gundgarn udueligt er blevet,
 Alt gammelt, halvforraadnet; Kan har det sønderrevet.
 Jeg saae den skumle Havfru ved klare Midienat;
 Jeg støllede Haand, som Finne, hun Garnet tog fat,
 Og mens hun viste Tænder, sneehvide som Skum,
 Hun rev mig Huller i Nættet, med gyselige Brum.
 Jeg knytter mig et andet, som skal det første ligne;
 Men mere stærkt i Traaden. Det skal Goden signe,
 Offergoden Thorald, med Hammeren i Lund,
 Saa mægter ei Kan at bide det med sin skarpe Mund.

I Lanken stirred Hottur, et Ord han svared ei,
 Han stirred bort fra Havet til nære Landevei,
 Hvor smukt i Aftenrøden, der farved dunkle Sky,
 Hrolf, Dannerkongen henreed, i Hast til Leireby,
 Med sine gieve Kæmper. Den stærke Strandens Blæst
 Drev Lokken ud fra Hielmen, løfted Manen paa hver Hest.

I Ternet Klædt, som Isen, der stivned saa graa
 Ved Juletid i Frosten, Bersærker han saae;
 Og tykke Terngryder, paa Hovederne, som Hatte
 Dem hviled ned ad Skulden; om Spyd de monne fatte,
 Der ligned unge Graner, som Qvisten har forlüst.
 Ha hvilken Manddoms Idræt har disse Helte viist!
 Og see de vælige Hingster, de dele Heltenes Mod,
 De vrinske, som om hver sin Rytter forstod.
 Nu de forbi os ride. Bersærken, stiv og stolt,
 Seer ei til ringe Fisser, foragter fattig Folk;
 Men Hrolf er Alles Konge! Han vinker med sin Haand
 Ned til vort Fiskerleie. Thor signe Helten's Land! —
 Nu skynd dig, raabte Svipur, til Leire med din Dræt.
 Naar Tægeren kommer fra Tagten, han trænger til en Ret.

Troer du, giensvared Hottur, at slige Mænd ved Dif^k
 Gienfinde deres Kræfter ved usselige Fis^e?
 Nei, sligt et ædelt Novdyr man bedre fødes op.
 See kun de bredre Skuldre, stærken Heltekrop!
 Som Ulven, som Løven de nære deres Mod

Med Ørens, Hestens Bove, skjondt ei med Øyrets Blod.
 Æreen jeg for Svibdagger, hvis jeg en Fisk ham bod,
 Han hug med Ternhandsken, det blev min bratte Død.
 For Spot han vilde tage, for skammelig Foragt,
 At jeg til Kongehallen flig Mad dem havde bragt.—
 Da ræbte gamle Svipur: Du steds dog Drætten følger.
 Jeg veed, at Kongens Øster det Allerbedste vælger.

Sa Fader, svared Hottur, det er en anden Søg!
 Forstikæl paa Mand og Kvinde der er, som Nat og Dag.
 Fisken er Kvindekosten; og allermeest for Skulde;
 Thi skjondt nu ven og deilig hun straaler som den Hulde,
 Vi kiende hendes Herkomst! Den gamle Harpemand
 Har ofte Bisen siunget: Hun stammer ned fra Strand.
 Kong Helge hendes Fader loved en Havets Biø,
 Og hende skylder Skulde sit skionne Blomsterliv.
 Hvad Under, at hun ynder da Strandens gode Ret,
 Spiser sig i Østers, i Fisk og Reier mæt? —
 Stands med flig daarlig Tale, fortorn Fyrstinden ei,
 Svared den selvgraas Svipur; gaf du din lige Bei!

Hvad kommer da vel dig ved hin gamle Regnars Sang?
 Ved Harpen, ølberuset, han lyver mangengang.
 Fyrstinden er Fyrstinde, lad dette nok dig være!
 Sælg hende dine Fisk, fornær ei hendes Ære.
 Ei Kongebarnet lider, med høie stolte Mod,
 At man vil spæde Saltvand i hendes ædle Blod. —
 See, da skyndte sig Drengen; men redte først sit Haar,
 Tog paa sin nye Kjortel og gik til Leiregaard.

Paa Veien tænkte Hottur: Ha hvo der var en Helt!
 Godt nok at vorde Fisker ved Æsselfjord og Belt;
 Fiskeren ogsaa strider, maa vise Mod som Kæmpe;
 Ved Kraft kun og Maskhed formaaer han Faren dæmpe.
 Naar Egir i Seilet svulmer, Kan oprører Sandet,
 Naar et rædsomt Bælmørk ruger over Vandet,
 Da gielder det! Æ Faren er dyrt hin gode Raad.
 Og dog, som Fugl i Luften, han flyver i sin Baad;
 Snart Reb i Seilet holder, snart stryger han sit Seil.
 Men ak — med Falkens Die, dog stundom seer han feil;
 Da myrder ham en Havmand, og skyller hvide Been

Ab Mare hen i Maanskin, paa spraglede Glimmersteen.
 Og døvelig jeg Falder en Strid, selv en Seir,
 Mod en usynlig Fiende, mod Alfen, Wind og Veir.
 Kun stolt os Stormen driller; brugte den sin Magt,
 Et Slag kun var tilstrækligt — den straffed vor Foragt.
 Og nu — at gaae paa Dræbning mod stakkels svage Dyr,
 Som ei kan Faren høre, som rødde Døden flyer —
 At løkke dem ved Madding! Den værste Feil, jeg veed,
 Er, tykkes mig, slig Lumskhed! Misbruge Giæstfrihed,
 Og knytte Næt til Listen, blot for sin Egennytte! —
 — Hvad Egennytte Hottur? Tænk paa din Faders Hytte!
 Kan Farvelighed kaare vel mere noisom Stand?
 Nei, agt din Faders Haandværk, ærlig Fiskermænd.
 Men Ungen altid stræber ud fra sin Moders Rede,
 Og prover Bingernes Kræfter, over Mark og Hede.

At vorde Dannerkæmpe! Det Ønske for mig staaer,
 Som Freja midt i Baaren, med Roser i sit Haar.
 Af Hrolf en Hielm at fange, et Skjold, fagert Sværd,
 Felge Dannerkongen i drabelige Færd, —
 Af altfor bristige Tanke! Bel er jeg ingen Træl;

Fra Urildstid ved Havet, skjænt uden Pandserskæl,
 Gik mine bolde Fædre, med Sømandstrøien blaa,
 Og Vandet dem tilhørte, saavidt som Diet saae.
 Men af hvad haaber Hottur? En Plads ved Kongens Døse
 Dæmp Modet, stolten Ungersvend, og følg dine Fisk!

Hvad drev den unge Sogut til dristige Begær?
 Var det Hovmodigheden i rødt Kobberskær,
 Der bryster sig som Guldet, - men daglig pudses maa,
 At fri for grønne Edder i sin Glands det kan staae?
 Nei — altfor stolt til Hovmod, Hotturs Hjerte var reent;
 Reent, som Sølvet i Bierget, der er Lyset formeent.
 Kun du almægtige Fulla, som flætter Frejas Haar
 Til Ungersvendens Lænker; alt hvad han attræer
 Skjult i din Øske gimmer, — du mødte ham i Krat,
 Indklædt i Maanens Straaler, og til Dag trylled Nat.
 Du ham viste paa Sielund, Gefions Tomfruoe
 Den høie Frejas Billed i lilieranke Mo.
 Til Signe, Skuldes Øskemo, du fanged Fisk, min Ven!
 Og mørked ei at Signe dig fanged igien.

Til hende bar han Drætten, til et affides Buur,
 Skilt fra Kongehallen ved brede Grovt og Muur.
 Der saae man Skuldes Kammer, mod Havet laa det frit.
 Sølverne Muslingskaller, Sneglehorn med Kit
 Lær mellem Mosses muret; det gav et lifligt Syn.
 Selv stod hun der livsalig, men med de skumle Bryn.
 Nær Buret flød en Kilde, rolig som et Speil;
 Der baded hun sig ofte; frit for alle Feil
 Sit Legem hun beskued; forgabet i sig selv,
 Som Bølgens folde Huldre, sunker i en Elv.

Fiskene modtog Signe med sneehviden Haand.
 Men da hun Hotturs Forsæt erfoer, at Fæk i Hand
 Han hen sig vilde vove til Dankongens Hål,
 Hvor stærke, drukne Kæmper sad rundt i Flokketal —
 Hun raabte: Unge Daare, taabelige Dreng!
 Du reder dig for Aften din visse Brudeseng.
 Dig Hel i magre Arme vil trykke bleg, kold.
 Hil os, at Tomfruburet med tykke Muur og Bold
 Er skilt fra Kongehallen. Gi som en Thor blandt Aser

Kong Hrolf paa Bænken sidder: hans vilde Kæmpe raser,
 Forbittret Ænder skærer, udhyler føle Sang,
 Blodig endnu af Slaget, end i Bersærkgang.

Som Hunde slide de Kiædet med Ænder fra Been,
 Og Den som først er færdig, han er ei længe seen:
 Han hugger Been i Panden paa Den, som sidder fiern.
 Vel har de Hovedskaller hærdede som Tern;
 Men ofte dog en Knokkel en Pandeskål har knust;
 Hvad agter Kæmpen Freden, naar han først er berust?
 Da flyder Ølet af Hornet, Blod af dybe Saar.
 Det hielper ei Dankongen forbittret Skoldet slaaer,
 Man hører ei hans Varsel; det er en evig Krig,
 Og ud paa Trælleskuldre da bæres Helteliig.

Ei forfærdedes Hottur ved sion Signes Ord,
 Han vilde gaae i Hallen, frygted intet Mord.
 Jeg skal vel vinde Kæmperne, det kostet ingen Taare;
 Jeg vil dem Ziden forte, forstiller mig som en Daare:
 Han foer med haade Hænder op i sit lyse Haar:
 See hvor det uredt strutter, i Borster det staer.

Ham Signe maatte laane sin Hue, spids, lang,
 Den bandt han sig paa Hovedet, alt med lystig Sang.
 En Pude snort til Armen hun, som et Skold, ham bandt,
 En Hiortetaek i Gaarden i Græsset han fandt;
 Den tog han med som Glavind udi sin høire Haand;
 Ham Signe flætted i Makken af Straahalm et Baand,
 Saa treen han trøstig i Hallen, hvor stærke Kæmper sad.

Ha hvilket mægtigt Bolværk, hvilken Helterad!
 Paa Gaffelbænken, høiest, Hrolf Dannerkonge god;
 Guldhæaret over Skuldrer flød i en flammet Flod;
 Bag ham paa Bielken over hans Hoved Hielmen hang,
 Sværdet Gyllenhalte, som skjondt i Striden klang;
 Og Skoldet blankt, ved Siden, det gav et lifligt Syn.
 Han støtted Haand til Kinden, sænkte sin Bryn.
 Han var ei fro-i Sindet, ei muntred Di, Mied;
 I Stilhed tit begræd han den skønne Drifas Død.
 Næst ham, paa Bolstreet nede, Svibdag i Pandsertrøje.
 Han stirred stolt i Salen, med det ene Di;
 Det andet snelt ham Pilen fra Pandens Hvælving rev,

Da sidstegang i Upsal for Adils kæmpet blev.
 Han ligned vreden Jette, eensiet, grim, fæl, —
 Men i det ene Øje stod dog en ærlig Sjæl!
 Og saae man paa hans Legem, beundred man med Lyft
 Det ranke Liv, Bredskulden, hvælvetstærke Bryst.
 Hos ham hans Broder Beigal var klædt i Dyrehuder;
 Paa Hænder og paa Halsen han havde hvide Knuder
 Af dybe Sværdeskrammer, der alle vel var lægt.
 Hos ham Hvitsærk hin Næske, samme Broderslægt;
 Han løb omkaps med Hiorten, i Krigen, som en Piil
 Han fremmest var mod Fienden, stedse med et Smil.
 Ham nær hans Frænde Hromund hin Haarde. Sværdet heed
 Ei paa hans stolte Pande, lav, frølhaaret, bred.
 Paa Kongens anden Side man Hake saae, den Modige,
 Haklang, Bott hin Stærke, Hardrefil, den Blodige.
 Hvo nævner dennem alle? Hvo beskriver klart
 De stærke Nordens Kæmper, deres Nasyn og Art?
 Du skued deres Lige, Marius! dengang
 De dig forgieves fordred til Kamp, med Skioldeklang.
 Forfærdet dine Romere de høie Helte saae,

Med barnligt Ansigt, gult Haar, Dine store, blaae.
 Eaa lysteligt de smilte; lange Haar nedfled
 Glat over Ternbrynien, Sværdet lynte Dod.
 Med Magten dem at følde, du mægted ei; til sidst
 Dog seired dinè Kunster, du dem dræbte med List.
 Her sad nu deres Aftkom. Einheriar hos Thor
 Gi nyde bedre Pleie; hver ved sit eget Bord,
 Med Baabnet over Bielken; og bag et linnet Hæng.
 Fandtes haarde Wolstre, de bolde Kæmpers Seng.

Om Trællene bar Maden; det var en liden Slægt,
 Den stammed ei fra Odin; en flækkelig Bægt
 Dog kunde Skuldrer bære; men Benene vare smaae,
 Fast som Grævlinghunden i Hal de monne gaae.
 Hiulbeen, tynde Lægge man paa de fleste fandt,
 Aftograat Haar om Tøsen; til Stavn dem Baandet bandt.
 De stammed ned fra Finners ældste Slægt i Nord,
 Hvis Skarer ødelagdes af Odin, Freir og Thor.
 Da flygted de til Hulerne, Biergets morke Vold;
 I Borgestuen Viser man sang om Overg og Trold.

Endeel, blev dog tilbage, kom fra fierne Skov,
 Tiente Kæmper i Huset, fioerte Harv og Plov.
 Her Dannerkongens Trælle gik om i Treien graae.
 Med Flesk, paa glatte Bakker af Træ, de monne staae
 For Kæmper i Hallen; og Öl og Miod de bar
 I Horn og skarne Bægre; den Drif var sød og klar.

Det vared ikke længe, saa blev stor Stoi og Larm.
 I Hallen bag et Tralværk sad Skulde; hendes Barm
 Bar ikke halvbedækket; i Haaret bar hun Siv,
 En Snor af Muslingskaller giorded hendes Liv.
 Der sad hun, Kongens Søster, fri for Overlast.
 Hun mored sig ved Larmen, vilde Kæmpefast;
 Og naar en Hirdmand dræbtes, nysgierrig op hun stoó,
 Og gottede sit Die ved Syn af roden Blod.
 Thi grusom var den Deilige, ved Mord hun sig forlyster.
 Hvo skulde troe, at Skulde var Hrolf den Godes Søster?
 Jo bedre man hende kiedte, des meer man fæstet Lid
 Til Sangen om hendes Fødsel, paa Strand, ved Midnatstid.
 Bag Skulde skælved Signe, den vene Lilievand,

Som Straalen bleg paa Bølgen, sendt ned fra Maanens Rand.
 Hun skjæved for ung Hottur, blegnede tit af Skræk.
 Med Skoggerlatter Kæmperne besæe ham, klædt som Giæk.
 Han gjorde mange Fagter, Midviser sang
 Om Dankongens Fiender. Men op fra Sødet sprang
 Hromund da hin Haarde; en Knokkel tung, stor,
 Han kasted hen paa Hottur over fierne Børd.
 Havde den ramt hans Pande, det vorden var hans Død;
 Men Hottur mødte Knoklen med Armpuden blød,
 Det volte ham ei Skade. Da Kæmperne fornam,
 Han kunde vel sig værge, til Skive de valgte ham.
 Da sloi der Been som Hagleld. Han gav sig Thor i Bold,
 Kunde sig meer ei bierge. Da kasted sit Skjold
 Til Hottur Dannerkongen. Med Skjoldet paa sin Arm
 Han tapper sig forskandsed, frygted ingen Harm.
 Da blev stor Lyst og Glæde, hørtes megen Latter;
 Men hen til Tomfruburet begav sig Helges Datter;
 Hun loe kun ad Ulykker; taabelig hun fandt
 En Strid, som ingen tabte, hvorved ingen vandt.

Men Signe lukkede Hottur igien af Laagen ud:
 At du ei dræbt est vorden, derfor tak Havets Gud,
 Dig Wgir har beskærmet! — Nei det har Hrolf! — han quæd —
 Og ingen Dag i Livet var Hottur mere glad.
 Sit Skjold mig Kongen laante! O leved jeg den Dag,
 At han sit Sværd mig rakte, til Ged i Kæmpelag. —
 Hvad voer du at haabe? quæd Signe, husk din Stand!
 Forskjæl paa Leirekæmpe, der er, og Fiskerman.
 Tag dette Suul til Brødet, tøm dette Horn, og gaa!

Han med forelsket Die paa Signes Dine face:
 Jeg af dit Die nyder en Drif langt mere sød,
 End allerbedste Mundgodt, allerlifligst Miod.
 Mig Dannerkongen laante sit Skjold, i lystig Færd —
 Den Dag jeg lever, han rækker for Alvor mig et Sværd!

A n d e n . S a n g.

Høstvinden hylte rædsomt under sortegræe Skyer;
Den stormede over Sielund, hvor ikke mange Byer
Stode med Straataget, ei langt fra vilden Strand.
Den var bevoret kring Soer, Mosevand,
Af dunkle Egeskove; Danrigets Pryd,
Hvis lige vel i Bretland, men sielden i Syd,
Selv ei paa Saxland findes, den ynderige Bøg,
Der mellem Træer kneiser, som mellem Urter Løg,
Stod med de fulde Kroner, i hundred, tusind Tal.
I Skoven hørtes sielden gientaget Dreskrald;
I Fred sig Stammen bredte. Under Træet løb
Ræve, Hærer og Hiorte; skjult bag Grenen Frøb
Det halelange Egern, samled Nødder i Hul

Under de grønne Blæde, dybt i runke Bul.
 I Søen svømmed Svaner, Bildænder, Gicles i Skop;
 Af Agerhøns i Græsset, af Stork' i Mosen nøk.
 Men sielden strakte Marken sig med sin Fure lang,
 Skiondt hyppigt udi Græsset, Engens Leer klang.
 Thi Græsset skænkte Frigga Dansken uden Moie;
 For Rugen maatte Trællene med Flid Marken ploie,
 Afbrudt i Børket stedse, ved evig Feidesærd;
 Da slap man blanke Plovjern, greb de blanke Sværd.
 Nu havde golden Tørke hiemsøgt Den lœnge:
 Man saa paa Træet Bladene, halvvisne, gustne hæng;
 Engen var sveden, Vandet sank i den ferske So.
 Da forbarmed sig Gefion, Sjolunds hellige Mø:
 Til Niord, i Noatunen hun gif, forlangte Regn,
 For sødt at vederqvæge hele Danmarks Egn.
 Han aabned sine Sluser, Belsignelsen ned sank;
 Gienfødt med Perler atter stod Engen frisk, blank.
 Men Skade, Gudens Hustru, der altid gør Fortræd.
 Paa sin rasende Ganger vilde være med,
 Da sank for Blæsten Aret, Enaged mangt et Træ,

Dg styrted ned i Mosen; da søgte Lammene Læ;
 Af Huse rev hun Tagene; stakkels Fiskermand.
 Som kæk sig turde vove paa det oprørte Vand,
 Hvor der var godt at fiske, da fandt i Havets Skød,
 Hvad før han modig undgik: den bittersalte Død.

Gamle Svipur kæmped mod Stormen, Dødens Gys;
 I Hytten saae han flamme det lille røde Lys,
 Hvor sorgeligt hans Dvinde ham vented; Bolgen tit
 Det skulste for hans Die, saa blev det atter frit.
 Da med høimodig Brede brod Gubben heftig ud:
 Du skal mig end ei dræbe, kummerlige Slud!
 End skal for mig ei flyde min Sons, min Hustrus Taare:
 Da brugte Kæmpehaanden med Senekraft sin Aare;
 Hoit Skuden løb paa Sandet, og ud af Baaden sprang
 Rigelig belæsset Fiskeren i Tang.
 Han vilde gaae i Hytten, stod paa sikre Strand,
 Da blev i Mattens Tusmørk han vær en fremmed Mand,
 En bredskuldret Kæmpe. Ved Bidselen han holdt
 Under et Træ sin Ganger. God Aften! det er Ebldt

Raabte Kæmpen til Gubben, Stormen hyler brat;
 Kan du mig Fisker skaffe Huusly for i Nat? —
 Ja Herre, raabte Svipur, giennem Stormens Bruus,
 Hil den, som har, hil den som kan andre byde Huus.
 Vel er min Hytte ringe, men i en saadan Nat
 Teg bytted den ei Wgir for din hele Skat;
 For alle dine Perler, paa Havets dybe Bund;
 Min gamle lune Ronne! See Trofast, min Hund!
 Der kommer han og springer op ad sin Husband glad,
 Fordi end ikke Døden i Nat har skilt os ad.

At folge med i Hytten Kæmpen ei dvæled længe:
 Han saae de gamle Wgtefolk hinanden om Halsen hænge.
 Nu græd hun høit af Glæde, som havde grædt af Kummer.
 Godmodig gamle Svipur i Skæget sagte brummer:
 Lad Manden ikke stue din Blodhed, svage Vib!
 For Stridsmænd Graad og Taarer er slet Tidsfordriv.
 Maden sæt paa Bordet, bring den paa hvide Bakke!
 Hvor Fattigdom er Værtten, taer Nøisomhed tiltakke.

(2 *)

Ei, raabte fremmede Kœmpe; hvad taler I om Nød?
 I Norge mætter Hungren sig tit med Barkebrod. —
 Er I fra Norge, Herre? — Ja, Ben, fra Throndelagen,
 Hvor Sol om Somren lyser om Natten som om Dagen.
 Men her er mørkt og Taage, som i en Mose siid;
 Med Trætoppene Blæsten staær i en evig Strid.
 Ei Klippevæggen luner; Landet er saa fladt
 Som slette Havrekage; her kneiser intet brat.

Gelv Siolund er en Klippe, svared Svipur Gubbe;
 Men dybt i Havet stander af Steen breden Stubbe,
 Som Gefion brød fra Swithiod, da med snehviden Stud
 Hun pleiede den fra Fastland, i Østresaltet ud.
 En lidet De som denne, hvad skulde den med Fielde?
 Her straaler Gullinborste, hersker Freiers Bælde.
 Naar man de gyldne Kornar bag Skoven bolge seer,
 Tænkes ei meer paa Klipper, man dem ensker ei meer.
 Her spises intet Barkebrod! sortefede Muld
 Let staffer Rug til Sulet af Freirs Agerguld. —
 Det lader ei at Freier har været dig saa huld,

Svared den norske Kæmpe, just med sit Alberguld.
 Mig tykkes, Ben, du lever i Danmark paa Nørsk,
 Og fanger, i Livsfaren, om Matten Sild og Tørst.

Det er et ærligt Haandværk, svared Svipur graa;
 Ei Hver kan være Rigmand! Østersøen blaa
 Favner gronne Sielund; og hvad er større Lyft,
 End rigt med Fiskerleier at krandse hviden Kyst?

Ha kiendte først du Dofre, quad Kæmpen, med sin Gran,
 Et Syn, som ei er skuet endnu af nogen Dan;
 De steile Klippesider, med Birk, Fyrren smykt,
 Grandens stolte Hytte, ved Elv af Bielker bygt;
 Ha hørte du Sarpen bruse, saa skummende, saa hvid,
 Den Sang du aldrig glemte meer i din Levetid.
 Ei nogen Skald kan siunge Drapa med sligt Mod,
 Om Jetters ældste Bedrifter, om Kæmpen Ymers Blod.
 Saæest du den norske Bonde staæ ved sin Fieldevæg,
 Udi sit hvide Vadmel, med lange hvide Skæg;
 Paa Ski den lette Fæger; og Gutten, som med Fryd

Mødte den grumme Mandbiørn med sit Kastespyd —
 Du glemte Danmarks Kornar; glemte feden Muld,
 Og kibte Wedelstenen med Glæde for dit Guld.

Hvad vilst du da i Danmark? spurgte Svipurs Liv. —
 For Kæmpen Heltelegen er bedste Tidsfordriv,
 Svared stolte Nordmand; og over alting staaer
 En Seierhelt med Wre, han Fieldet overgaaer.
 Hrolfs Kongerygte breder sig mægtig nær og fiern,
 Fast overgaaer han Arthur, Diderik af Bern,
 Med sine stærke Stridsmænd. Ham jeg længes efter,
 Ham skräcker jeg min Tapperhed, mit Liv, mine Kræfter,
 Hvis han en Plads vil unde mig, ved sit Heltebord.

Bekommen da i Danmark, stærke Helt fra Nord,
 Raabte den solvgraa Fisser. Du tiene vil vor Drot?
 Dit Ansigt, stort og aabent, lover idel godt.
 Stærk est du, føer af Lemmer; men ingen Grumhed føl
 Udlynner af dit Wie; besindig er din Sæl.
 At have dig til Fiende, derved vel Ingen vandt

Men ærlig Ven vist altid i dig en Broder fandt.
 Velkommen da i Danmark! Skønke Moder, skynd dig, hent
 Et Horn med bedste Mundgodt! Han har det velfortient.

Saa sadde de der tilsammen. O hvilken salig Lyst!
 Som ofte Skialden mindes, med dybtbevæget Bryst:
 Naar Norges bolde Sonner til Sislund ilte, frie,
 At knytte Brodervenskab. — Hvi er den Tid forbi?

Siiig os dit Navn, min Herre! spurgte Svafus Mand.
 Man Falder Bodvar Biarke mig i mit Fædreland
 Svared den Fjørstaarne. Da raabte Svipurs Liv:
 Ha naar du ganger til Leire, da skaan min Hotturs Liv!
 I Aften han ei kommer, han gjør mig Hiertesorgen;
 Hvo veed, om heel og holden jeg skuer ham imorgen?
 Uvorne Fiskerpebling, forvoven, taabelig,
 Hver Dag han fast til Leire med Tørsk begiver sig.
 Han som en Gæk sig klæder, slipper dog altid ind,
 I Kongesalens Lofte. Vist ved sit fulde Sind
 Den Pebling ei maa være. Den uselige Pog!

Hvo sætter sit Liv i Vove hver Dag, naar han er Flog,
 For ingenting at vinde? De hugge ham med Been,
 Saa tunge, gode Bodvar! som Strandens runde Steen;
 Dog veed han sig at bierge. Men du, som est saa sterk,
 Komst du til Kongesalen og oved sligt Hofværk,
 Du dræbte ham paa Stedet. Thi er min Moderbon,
 At du de mindste Knokler vil kaste paa min Son,
 Til Lon for Giestfriheden, som du har mydt i Nat. —
 Ved disse Ord loe Viarke godhertig, overbrat,
 Gik med sin Vært at finde paa Loftet torre Straæ;
 Et Bjorneskind derover han strakte; sov derpaa.

Næste Morgen da Solen smukt over Habet stod,
 Da de sorte Skyer Himmelnen forlod,
 Den ene med den anden, liig en bagtalerisk Flok
 Der syærter Stormands Rygte: naar den har lojet nok,
 Og herlig han indtræder, fordunkler han ei meer,
 Med milde Smil paa Læben hver Smigrer paa han seer.
 Saa Skyen, purpurbremmet, smilte til Dagens Gud,
 Hvis Glands den vilde dække nys med en Taageslud.

Til Leire fra Hytten da Bødvor Biarke gif.

Og, alt imens han vandred, det stolte Normandsblik
 Blev meer og meer formildet. I det friske Grønne
 Stod utallige Blomster. Det Høie for det Skionne -
 Treen sosterlig tilbage; som Mattens Stiernegys,
 Med Melkevei og Maane, for Morgenrødens Lys.
 Han sig i Lundens satte, hvor Mattergalen slog,
 En Fugl, som ei han kiendte, som for Drossel han tog;
 Men da de deilige Toner den floited i hans Dre:
 Slig Qvidren, raabte Biarke, for aldrig jeg mon høre.
 En liden Bæk i Græsset ved hans Fodder flød,
 Det tyktes ham, som Bækken ham velkommen bod.
 Den risled, Fuglen quiddred; stærk var svage Røst;
 Selv Sarpens stolte Brusen den doved i hans Bryst.
 En selsom Stemning Helten betog: Vaarens Pryd
 Kom med sin Duft besvangret fra Øst og fra Syd;
 Fra Kaukasus, hvor Aser, for Odin, Seier vant,
 Reed under brede Palmer Kamel og Elefant.
 Ham tyktes atter mindes en længstforsvundne Drom;
 Førstegang ham Barmen svulmed længselssom.

Men snart han vaagned atter; forlod grønne Baar,
Aabnede Borgeledet og gif i Leiregaard.

Det var endnu heel aarle, da Biarke kom fra Skov;
I Vaabenhuset Bagten sad paa Skoldet og sov.

Der havde været Gilde langt over Midienat,
Dybt slumred alle Kæmper, havde seent først forladt
Gyldne Horn i Hallen. Hos Hrolf, ved Giæstebord,
Bur mindst af alle Dyder Forsigtigheden stor.

Biarke gif med Lempe Skoldvagten forbi;
Nu stod han midt i Hallen, den var ei lukket i.

Aabne var alle Luger, for Morgenluften frisk;
Trælle med varme Svampe torred Bænk og Disk.

Leergulvet de feied, med Ristekoste smaae.

Bevæbnet vel de skued en Mand i Hallen staae,
Men agted hannem lidet; sovnige de troede,
Bodvar var en Hirdmand, som der paa Gaarden boede.

Thi rundt om Kongehallen, i en Alkove lang,
Sov Helte bag Gardiner; og deres Snorken Elang,

Mens Morgensolen sendte sin første Straale kold,
Paa Hielmen over Bieken, paa blanke Sværd og Skold.

Forundret skued Biarke den Hal, som Bolig gav
 Saamange vældige Helte. Nu stod den som en Grav,
 Forladt, mens tomme Baaben ved Kæmpeleiet hang.
 En Bunkes paa Gulvet, opstaplet spids, lang,
 Som sorte Tørv i Mosen, der stod af hvide Been.
 Nær den at betragte, Biarke var ei seen.
 Ham tyktes, noget Levende rorte sig derinde.
 Sagnet om føle Slanger da kom i Heltens Minde,
 Der hvile mellem Knokler, naar Kiodet er opspjist,
 Sit Liv af giftig Wedder Manden har forljiist.
 Et Skridt han gios tilbage.; men, paa sin Gysen vred,
 Tre lob han atter fremad, vilde rive ned
 Den hele Knokkelbygning, heel opbragt i Haand —
 Da stak der ud af Bunken en lidet smudsfig Haand.
 Biarke greb om Haanden; der hortes Bee med Af.
 Forst ud af Knokkelbunken drog han en Hiortetak,
 Derpaa en broget Straaviss, saa fra haarden Seng,
 I korte mørkeblaa Troie: deilige Fisserdreng.
 Hvo est du Mand? skreg Gutten, i Nod og i Angst? —
 Jeg hedder Bodvar Biarke. Forunderlige Gangst!

Hvad gør Du her i Stablen af hvide Flestkebeen,
 Af Dreknoekler glatte? — Vær Bodvar, ei seen!
 Skynd atter dig at bygge trindt om min Krop en Borg!
 Du ellers volder min Moder stor Qvid' og Hiertesorg,
 Hvis du mit Mord fremskynder. Og kan min Skoldborg ei
 Knokkelkastet hindre, da gaaer jeg Dødsens Wei;
 Sær dersom Hromund hugger; en Hirdmand ond, føl,
 Den eneste Leirekæmpe med en uærlig Siel.
 Han staar mig efter Livet, har ofte gjort Forsøg,
 Hugger ei, som de andre, med overgiven Spøg.

Ha, raabte Bodvar Biarke, nu kiender jeg dig bert;
 En Son du est af Svipur, min Ven, min gode Bært.
 Vær du kun rolig Hottur! Er ikke saa dit Navn?
 Jo Herre, svared Drengen, S mig kommer til Gavn,
 Som jeg paa alting mærker. — Hold dig kun kæk og rask,
 Svared ham Norges Kæmpe; gak ud til Kilden! Basé
 Dit Ansigt, dine Hænder; til Aserne gior en Bon,
 Saa vil jeg dig knæsætte, her som min egen Son.

Der skal dig Ingen røre det allermindste Haar. —
 Da Hottur med stor Glæde gif ud i Leiregaard,
 Og treen igien i Hallen, ei som en Træl, en Daare;
 Synet af hans Skionhed Bodvar glædede saare.
 Han sagde: sæt dig rolig hos mig du flinke Pog,
 Der sidder du saa sikker, som i din Moders Krog.

Nu blev det Dag i Hallen; stille dog som før.
 Ved alle Sovekamre var til Skoven en Dør,
 Hvorf af de vaagne Kæmper udsmutted, uden Ord,
 At hæde til Forfriskelse sig først i Issefiord.
 Ret som den dogne Sælhund, der slumrer paa Steen,
 Saasnart den hører Larmen er ikke længe seen,
 Men vælter sig i Havet; saa Leirekæmper sprang
 Ud i de klare Vover, fra bleghviden Tang.
 Ha hvilken Larm og Latter pludselig opstod,
 Da i Fiorden atter var kistet det hede Blod.
 De leged som Søkalve, dukked hinanden ned,
 Og prøved, hvo i Vandet med størst Udholdenhed
 Veiret holde kunde: naar En da stundum sic

Af de salte Bølger en bitter Morgendrif,
 Da' skoggerloe de andre, mens hans sprudled ud,
 Med et fordreiet Ansigt, den uvelkomne Slud.
 Ha hvilke Heltekroppe! Her Thorvald havde du
 Skikkelse til Guder let funden, hvis du nu
 I Leire havde levet, i Kraftens Helligdom.
 Ei til døde Stene da i det døde Niom
 Du bolde Landsmand trængte, for at fremstille stor:
 En Odin, en Stærkodder, en Heimdal, Tyr og Thor.

Nu steeg 'de op som Evaner, nyfødt, som Ulfur sprang
 Af Barken, første Morgen, da Lærken for ham sang;
 Iførte sig deres Kjortler, gav deres Heste Havre,
 Og gif saa selv i Hallen at nyde deres Daure.
 Der fandt de Bodvar sidde ved Døren, svøbt i Skind,
 Med Hielmen trykt i Diet. Medens de gif ind
 Han øndred ei en Mine. Det var saa Brug og Skif,
 At ingen Fremmed hilste, før Kongen indgif,
 Og Hrolf besøgte Mange. Derved sig Æugen undred.
 Ved Bordene de sig satte, det høit i Hallen dundred.

Men da de Hott opdaged, - som ikkun lidet glad
 Til hoibords nu som Herre, hos den Ukiendte sad,
 Led misfornøjet Mumlen. Man var ei længe seen,
 Snart sloi over Bordet igien paa ham et Been.
 Heel ræd han blev tilmode; ved Spisen, ved Drik,
 Han mærked, Versærkerne begyndte gamle Skit.
 Han hvisted ræd til Biarke: Nu lad igien mig gaae,
 Skiule mig, gode Bodvar, i min Knokkelvraa. —
 Ham Bodvar holdt med Haanden saa fast, fuld af Harm,
 At nær han havde knækket Ungersvendens Arm.
 Han sagde: Hvis du viger mig her til Skam og Spot,
 Hvis Den med Ondt du lønner, som vil dig idel godt,
 Da skalt du ikke komme levende, Træl, herfra.
 Jeg lover dig at beskærme, hvad kan du frygte da?
 Det er jo blot for Morskab! De Been er alle smaae.
 Est du en liden Kylling, som Hagl kan sonderstaae?

Saa sad han taus beskeden, holdt sin Brede tam;
 Snart Knokken traf Hottur, stundum traf den ham.
 Men da Beenhaglen vorste, da lumfæ Hromund tog

Laarbenet af en Øre, som, hvis han rigtig slog,
 Var vorden Hotturs Bane; da, rolig i sit Sind,
 Hin Knokkel Bjarke fanged i Luften, med sit Skind,
 Greb den med Heltehøiren, stod op, sigted først —
 For sidstegang da, Hromund! du læsked din Tørst!
 Thi som han Hornet tömte, traf Bjarke ham i Panden;
 Saa Blodet over Diet sprang ned i Sølverkanden.
 Han blegned som en Dødning, vaflede, Tænder beed
 I Krampe, tabte Bægret, og faldt paa Gulvet ned.

Da blev et sværligt Bulder. Svibbagger Freden brød;
 Greb Sværdet over Bielen at hævne Frændedød.
 Forbittret han sig skyndte, som det opbragte Øyr,
 Der Ungerne berøves. Beigal, som Ulfatyr,
 Naar han i Kampen raser, skreg heit i Hallen: Mord!
 Død over fremmed Niding, som haarer Kongens Bord.
 Op! Hromunds Drab at hævne! Jeg efter Blodet tørster.
 Men som det vrede vindsvin reiser sine Børster,
 Naar Faren er forhaanden, med Pigge trindt bedækt,
 Ei Ulven Bidet vover, — saa stod, af Helteslægt,

Biarke den Fjørskærne, med Hjelm, Sværd, Skjold;
 Hans Die lynte Døden, dog blev han rolig hold.
 Nu opsprang Hallens Dørre: Dannerkongen stod
 Stræng for de vilde Kæmper; det dæmped deres Mod,
 De satte sig paa Bænken igien, hver ved sit Bord.
 Da råbte Svibbagger: Edle Drot i Nord!
 Du taaler ei en Niding, som bryde vil din Fred.—
 Da bød ham Dannerkongen forblive paa sit Sted;
 Man maatte melde Sagen; og da den var bekjendt:
 Han ligger paa sin Gierning, har sin Skiebne fortient,
 Råbte Hrolf hin Gode: Hvor ofte har, ved Ørif,
 Teg eder ei forbuden den skammelige Skif,
 At kaste paa hinanden, at flaes om Been, som Hunde?
 Hvad vinder den som giver, som fanger sleg en Bunde?
 Thor vender sig fra Striden; men Loke tykkes vel
 Om sleg en Heltedræbning, og Valen gaaer til Hel.
 Misundelsen og Naget har indfort slige Sæder:
 Det lader vel, som Kæmpen ved Øillet fig glæder,
 Mens Kumskheden lurer, ta'er Spøgens Kappe paa,
 Og venter kun paa Leilighed Medbeileren at flae.

Det har alt før mig ørgret, at I den stakkels Pog,
 Den uselige Fiskerdreng ei staaned i sin Krog.
 Jeg veed, tit overskider vel Overgivenheden
 Besindighedens Grændser; men bør den bryde Freden
 Imellem ærlige Kæmper? Bør Hæltens Willie stærk,
 Ei mere stærk end Rusen, bekæmpe Nidingsværk?
 Hvor længe skal det være, Bersærken er et Dyr?
 Et tappert vel og modigt, som ingen Fare skyer;
 Men fattig paa Forstanden, uden Adelsdyd',
 Ukiendt med Baldurs Glæde, Freias og Bragis Fryd?
 Men ved min Faders Uske, ved Heimdals Gullintop,
 Jeg hviler ei, før pustet er Vand i denne Krop.
 De Tappreste paa Marken i Nord, dem har jeg alt;
 Der er alt meget vundet; men Brodet mangler Salt,
 Suurdeig, at det kan smage. Velan, det er begyndt.
 Hromund lumfæ og grusom selv sin Død har fremskyndt.
 Er det en Viis at hilse venlig fremmed Helt,
 Som giester Dannerkongen? som over Sund og Belt
 Sikkert langsveis er dragen, at see min Kæmpeflok?
 Skal han kun finde Letter, som rase vildt i Skok?

Som overtræde Giestfrihed? Og skal han, naar han staer
 I Fædrelandet atter, omtale Leiregaard
 Som skumle Røverkule?

Da folte hver Mand,
 At Hrolf talde Sandhed, den gode Drot i Dan.
 De Dinene sloge til Torden, mæled ei et Ord,
 Medens Kongens Trælle toge Liget fra Tord,
 Og bare til Grav i Lund. — Men Bodvar boied sig,
 Og raabte dybt bevæget: Nu Hrolf jeg kiender dig!
 Tak, for du har beskiermet et Liv, i vilden Spil,
 Som, fra idag min Konge, kun dig hører til,
 Hvis du mig ei forskyder. — Da Konningen fornam
 Bodvars Navn og Herkomst, da favned han ham
 Med vennesalig Gammel; thi Biarkes Helterh
 Som Straalen havde bredt sig fra Dovrefieldets Sky.
 Han quæd: Vilst du beklæde min dræbte Kæmpes Sted,
 Sær est du mig velkommen. — Da smilte derved
 Biarke den Fürskaarne, sagde fro i Skæmt:
 Erlig Mand i Lykken har Vennen ei glemt,
 Og Den, som Rundhed viser, heel ofte Fare staer,

At han til Tak for Gaven kun fleer Bønner faaer. —
 Hvad har du meer at bede? spurgte Kongen mild. —
 Hvo, der i Mattekulden mig laante Arne=Ild,
 Har Fordring paa mit Vensteb, svared ham Biarke Eiæk;
 Og Den, som jeg har øengstet med dødsfolde Skræk,
 Maa jeg med Bistand trøste. Skal Biarke blive her,
 En Plads du ved hans Side forunde Gutten der.
 I Nat hans bolde Fader mig skienkte Giestfrihed,
 Dog Drengens Knokkelgiemme jeg grumt har revet ned.
 Jeg maa nødvendig bygge ham op en anden Borg,
 At jeg den gamle Moder løser fra sin Sorg.

Da smilte Dannerkongen: For din Skyld jeg vil
 Paa Bænken Hottur tage, skjøndt i Heltespil
 Han ikkun lidt er øvet, forstaaer ei Kæmpeskik;
 Jeg vil ei spare Maden paa ham, ei heller Drik. —
 Manskee han Helt kan vorde!

Ja, svared Biarke Elog,
 Den Green maa tidlig frøges, som ret skal vorde Krog.

Tredie Sang.

Nu lærte Biarke Hottur alt hvad hører til Krig.
Drengen var fra Kæmpen uadskillelig.
Han viste ham, at bruge Steensøen, med Kraft.
Den Tiden har bevaret, men fortærer dens Skæft;
Endnu i gamle Gravhøi vi mange flige finde,
Fra den mørke Oldtid. Helligt Helteminde!
Selv kunde Biarke slike deslige Ører fleer;
Forstod den Kunst med Øre. I Heltehøien seer
Man hvassen Øre ligge fast paa sin Slibesteen,
Ei langt fra Askekrukken, som giemmer brændte Been.
Han ogsaa kunde hørde Kobber til lyse Malm,
Der tabte røden Farve, gulnede som Halm,

Til skønne Greb for Sværdet. Det modstaaer Tidens Magt.
 Af Høien Rige Hialter er tit for Dagen bragt,
 Saa hele, saa holdne, som smedede først i gaaar;
 Dog have de hvilet i Jorden henved totusind År.
 Men oplost Sværdebladet derved, som vissent Lev,
 Ligger, en Økerstrime, brunlig Strimmel Stov.

En Dag med Bodvar Bjarke Hottur paa Tagten gif;
 Da stirred den Fjørskærne til Jord med mørke Blik.
 Hvad flettes dig min Fader? spurgte den muntre Svend,
 Jeg kiender dig jo næppe. — Sæt dig hos mig hen,
 Sagde Norges Kæmpe, hist ved en gammel Eeg,
 Hvor Sølverbækken sprudler og driver Blomsterleg,
 Saa skal jeg dig kundgiøre, Son, hvad mit Hierte trykker.
 Mit Mod jeg Dannerkongen har vüst i mange Stykker;
 Dog har han mig opfordret til en Bedrift idag,
 Hvortil i Livet førstegang sig Bjarke føler svag.

Du svag, gienmæled Hottur, nu saa er Egen skør.
 Min Son, en Eeg kan knækkes, — svared ham Bjarke; hør
 Opmærksom paa min Tale: Siolund ved Heltehænder

Er renset vel for Rovdyr; dog Eet i Skoven render;
 Dog har en usæl Vikingsmand forstyrret Leires Fred,
 Paa Snekkens bragt en Mandbiorn til Herthas grønne Verd,
 Som volder megen Øde; thi Mennesker og Dvæg
 Den myrder daglig grusom. — Bleg som en kalket Væg
 Skotted Hættur tilbage, han frygted Biernen nær?
 Men stille Bodvar Biarke bag skyggefulde Træer,
 Saadan vedblev sin Tale: Ei meer end Gedehansen
 Paa Eblet, agter Nordmand i Throndelagen Bamsen,
 Et dagligt Spil bag Graner; thi har mig Kongen sendt;
 Han meente Biarke med Tagten var allerbedst bekjendt.
 Derfor han bød mig Færden; og veed ei, Biarke stod
 Heller i Strid paa Dækket, mellem Liig og Blod
 Mod hundred stærke Fiender, i Hagl fra sorte Skyer,
 End han idag med Sværdet gaaer mod et enkelt Dyr.

Ei Hottur kunde fatte den bolde Normands Øro.
 Min Gut, vedblev den Hellede, min Farfar i Nord
 Bar mægtig Drot i Opdal; man kaldte hannem Hring.
 Om min Faders Skæbne fortaltes føre Zing

Teg var en liden Pebling; — min Faders, Moders Død
 Og deres Livsbedrifter, som Eventyret lød
 Tit mig i spæden Dre. Hvo skielner Falset fra Sandt,
 Som liden treaars Gutten? Mig Faderløse fandt
 Ragnvald en ørlig Bonde, han opdrog mig til Svend;
 Men Visen om min Fader hørte jeg tit igien.
 Maa ei en ørlig Fader elskes af sine Børn?
 Hvor tit begræd din Søn dig, ulykkelige Bjørn!

Saa sige sære Frasagn: min Fader tidlig misted
 Sin Moder, Ragnhild Fagre. Da Kongen havde fristet
 Slig Skiebne, Gubben meldte: Man lever kun eet Liv,
 Jeg søger mig ad Aare paa ny en Venneviv,
 For den, mig Doden røved. Han sendte sine Mænd
 Til sondre Land, at finde sig Hustru igien.
 Men snelt et rødsomt Ulveir dem jeg fra varme Kyst.
 I sorte Vølger Havfruer, med skumhvide Bryst,
 Med Lyn i røden Die, drev Snekken op mod Nord;
 Mellem Tsens Stumper den stansed i en Fiord,
 Fiernt i negne Finnmark, hvor Granen meer ei staaer,

Hvor selve Fyrren slipper; hvor Birken Aar for Aar,
 Kun vixer som et Ukrudt, en siden fattig Hæk;
 Hvor ingen Fisk meer findes, i Elv eller Hæk;
 Hvor Mossen trives kummerligt, har tabt sin Farve grøn,
 Og sortebrunt sig strækker mod Klippen.

En Bon

Til Aserne de giorde, ventende Doden brat,
 Den hvide Sne dem hylled i bælmørke Nat.
 Da blevde de vaer i Drøgen, i Nattens folde Gys,
 Langt borte som en Stierne; det var jordiske Lys.
 Did deres Bei de styred. Hvad troer du vel, de saae?
 Som under en Glædeløkke hvælved sig Luften blaa,
 Høit om en delig Grønning, med spraglede Blomsterbed.
 Min Farfars bange Sendemænd gyste derved.
 Thi Grønningen med Luftblaau, sted midt i Sneens Nat;
 Sne gled fra klare Hvælvning, mens den daled brat.
 Og midt i brogede Munddeel, bestraalt som af en Sol,
 Saae de to stionne Kvinder, hver paa gyldne Stol
 At binde Blomsterkransen, i Skæggen af et Træ,
 Hvor Purpurfugle quiddred i lune Birkelæ.

De smilte, da de tydeligt, i Nattens Gnistersnee,
 Ved Skimt af Lyset derinde, grant funde see
 Forfrosne Kæmper skælve; de hød dem ind i Lund.
 Da mæled den Eldste med Emil paa røden Mund:
 J undres ved at see os i dette Vinterørke?
 En Foraarslund i Vaaren, hensat i Finmarks Ørke.
 Man Kunsten vel maa bruge, man som et Barn har lært,
 Fra Undergang at redde, hvad Hiertet meest har kiert.
 Hin gamle Finnekoning, en Gubbe mere kold,
 Sølvgraa meer end Vintren, med Tsens klare Skjold,
 Har heilet til min Datter, den ranke Lilievand,
 Med Rette Faldet Sneehvid; thi Sneen ei kan
 Gramme med større Hvidhed, end hendes Haand og Varm.
 Dog der den ei fryser; den blænder ungdomsvarm,

For at redde min Datter, for at undgaae hans Garn,
 Jeg flygted hid til Finmark med mit eneste Barn,
 Men tog lidt med af Vaaren, lidt Blomster, lidt Grønt,
 Lidt Aftensol, lidt Fugle; det klæder saa koldt.
 Nær Tsens evige Slotte, Vintrens lange Nat,

Har vi vor lille Trægaard midt i Sneen sat;
 Og medens Stormens Drue derude sig svinge,
 Med Hyl fra Field til Fielde, paa nordlysrøde Vinge;
 Mens sorte Mudder vælter iisfoldt, som storkuet Blod,
 Af Skorpens brustne Side, til Elivagas Flod;
 Det morer os herinde, hvor hver fornæret sidder,
 Ut høre Kildens Rislen, lystig Eissenqvidder,
 Mens broget Sommerfuglen i Solen flagrer her,
 Som Sneens hvide Flokker i Maanskinnet der.
 Kom ind, at spise Jordbær, saa modne, saa sode,
 Udklækked' i vor Morgen- i vor Aftenrøde;
 Kom ind, at see min Datter! thi hun har intet Graat;
 Kun askelyse Langhaar. Det klæder hende godt.

De Sendebud betragted hin lilieranke Mø;
 De tænkte: Længe rider Kong Hring under De,
 For han slig Hustru finder; og længe Kiolen staae
 Vi Somænd lade daglig i Bølgerne blaae,
 For vi en Tomfru træffer, at bringe gamle Drot
 Af halv saa sielen Skionhed. Han vist vil tykkes godt

Om denne ranke Sneehvid. Ordsproget taler sandt:
 Uventet kommer Lykken; ofte man den fandt,
 Hvor mindst man den søgte. Vel er Konning Hring
 Ei meer i Ungdomis Blomstren, det siger ingenting:
 Har Høsten ei sin Skønhed, skjøndt den er ikke Maar?
 De frembar deres Grind i grønnen Urtegaard,
 For Finnekonens Datter. Efter hendes Sind
 Var denne bratte Veilen. Skibet fik Wind
 Da Moderen med Sneehvid stod ved Dækkets Kant;
 Strax den skionne Trægaard i Sneen forsvandt.
 Med gunstig Vør hurtig de Finmark forlod,
 Og seiledে til Øpland, hvor Bryllupet stod.

Men stakket kun var Glæden. Til Husbondens Bee,
 Sneehvid blev imod ham kold, som hviden Sne;
 Han hende var for gammel, hun fødte ham ei Born.
 Men skion var hendes Stedsøn, Ungersvenden Bjørn.
 Hun med forelsket Wie paa Gutten daglig skued;
 Hestige Flammer voldsomt i hendes Hjerte lued.
 Hun tilstod ham i sin Attraa, med frække Frillesind.
 Da pletted en Kindhhest rosenrøde Kind.

Han opbragt hende stodte tilbage med Foragt.
 Sneehvid ved Slaget til Ræsenhed bragt
 Strax brugte sine Kunster; en Ulvehandske tog
 Hun op af Solverskrinet, dermed hun ham slog.
 Da brat han sig forvandled: de lysegule Løkker
 Blev sorte Biørebørster; til Kloer og til Søkker
 De smukke hvide Hænder; hans Ansigt, som før
 Ligned Freir, naar han smiler i Balaskialfens Dør,
 Bedæktes af en Hætte, med tykke Drer smaae;
 Munden lod hun spaltet til Drerne staae.
 En tyk og lodden Finmut indhylled ranke Liv.
 Da raabte skion Sneehvid: Foragt nu Kongeviv,
 Og beil til Bondedatter! Skynd dig i Skoven ud!
 I Hulen ved Elven du træffer din Brud.

Vera, Svendens Fæstemø, saa længelfuld mon staae;
 Men da en Bjørn i Skoven sig nærme hun saae,
 Forfærdedes den Fagre, hun vilde Flugten tage.
 Endnu engang paa Beien saae hun sig tilbage, —
 Stirred i hans Dine, da kiendte hun ham brat.

Diet, Eicelens Bindve, slører ei Nat,
 Ved Hexens Trylle kunster. Ved Seid vel hun kan
 Forvandle til Slange, til Fugl, til Dyr en Mand;
 Men Menneskesøiet dog altid han beholder,
 Æ Pelsen, som Biørn, som Dørn i Slange folder.

Anap stod hun udi Hulen med Biørnen, før igien
 Til Menneske forvandlet hun fandt sit Hiertes Ben.
 Der samledes de ofte, ved mørk Midienat;
 Men neppe skinte Solen i Østerlide brat,
 For Biørnen som et Rovdyr, med Labber og Skæg
 Falldt ind i Kongens Hjorder, dræbte Hyrder og Kvæg.
 Vel ham sig maatte vogte, naar Morgnen var nær,
 At grumt han er myrded, den, der var meest ham kær.
 O min usalige Fader! Han ønskte sin Død,
 Og ei han vented længe. Konningen bød,
 Paa Dronningens Begiering, sit Hof i Vaaben staae,
 Mod den grumme Mandbiørn, paa Tagten at gaae.

Hør, sagde min Fader, da sidstegang i Lundet

Han talde med min Moder, snart Forløsningsstunden
 Sig nærmer Kiære Bera! Min Død stunder til;
 Mig bører for at Sneehvid sin Hævn smage vil
 Tal sin bitre Fylde. Men ville de mig føelde —
 Jeg viser dem i Skoven min sidste Manddomsvælde;
 Og Kiøbe skal den Onde, min Kiærkomme Død
 Med sine Venners Nedlag. — Beras Taare flød;
 Men Bjørn, min Kiække Fader, saa vedblev sin Tale:
 Ei kan en Mand sin Skjæbne, ved Klynken, forhale,
 Ei heller eier Livet for mig sørdeles Gammen;
 Dog troster det i Nøden, at her vi fandtes sammen.
 Saar hør mig, Kiære Hustru! Maar nu af Landsesting
 Jeg føldet er til Jorden, du finder den Ring,
 Som du mig gav i Fæste, som min Finger bær,
 Dit Trofæabspant i Livet, du mig til Døden kiær!
 At bede min Fader blot du har behov,
 Om det som Bjørnen giemmer under venstre Bov.

Nu vil jeg meer dig sige: du føder trende Sønner.
 Thor give hver, med Trofæab og Diervhed, dig belønner!

Kald da den første Frode, den anden Thorer Kald,
 Den tredie Bodvar hedde. S Høien er en Hal,
 Hvor jeg har giemt de Baaben, som hver sig hente maa.
 Men Morgenhanen galor, min Bib, lad mig gaae!
 At ikke jeg i Hulen et Ulyske bliver,
 Og glubst, hvad mig er Eicerest i Verden, sønderriver.
 Han gif. —

Knap var han ude, saa hylled Biørnehammen
 I Pels det ranke Legem. Da hørtes Hundeglammen;
 Biørnen blev af Kongen og Dronningen forfulgt,
 Samt mange stolte Hirdmænd. Ei Sneehvid havde dulgt
 Sin Harm mod lodne Røver, som dræbte hendes Nøeg;
 Let den gamle Husbond hun daared til en Leeg,
 Som kosted ham hans Arving. Bel værged Biørnen sig
 Opreist, med sine Labber, kæk, mandelig,
 Og føldte mange Fiender; med Spyd, Piil, i Side
 Tilsidst den dog afmægtig i Græsset maatte bide;
 Men fasted, først sit Die paa Faderen saa sært,
 At Livet blev, fra den Dag, ei længer Gubben Eicert.

Min Moder gif til Kongen i norske Granefkov,

Bad om hvad der skultes, bag Dyrets venstre Øov;
 Og snart sin King gienkiendte; da fik hun Bevirs,
 Fuldt i Biørnedrabet, paa sin Husbonds Forlits.
 Men Sneehvid sin Ondskab lod rase, thi hun lod
 Den dræbte Bamse stege, da rundet var dens Blod.
 Derpaa hun for min Moder usalig monne gaae,
 Med Biørne-Ried paa Brikken, skiar det i Stykker smaae,
 Evang hende til at spise; trued, hvis hun afslog,
 Med pinlig Død paa Stedet. To ringe Bid hun tog,
 I rædselsfulde Tammer; men trediegang hun skreg:
 Giv heller strax mig Døden! og sank til Jorden bleg.
 Da vendte hende Ryggen med Haan føle Dronning.
 Og svad: Din Biørn ei deler, meer med dig sin Honning.
 Skynd dig til dit Leie! Nu har mit Hjerte Ro;
 Uhyrer skal du føde, hvad om det saa blev to!

Min stakkels Moder i Lædom fødte Sønner tre.
 Elgfrode den første, til Navlen var at see
 Som Elsdyr, den Uſæle. Den anden, Thorer god,
 En vacker Dreng forresten, men med en Hundefod;

Det veldte Biørnekiødet. Jeg, det tredie Barn,
 Var vorden uden Lyder, jeg undgik Hexens Garn. —
 Min Moder bøde fra mig, i mine spøde Dage.
 Om Thorer, Elgfrode jeg intet veed. — Tilbage
 Jeg blev hos gamle Ragnvald; i mit tolvte År
 En Midnat han mig viser den Høi, hvor Sværdet stader.
 Mens Maanen giennem Døren straalte rødsselfuld,
 Jeg fandt min gode Snærtir, uddrog den af Muld.
 Mængen havde prøvet før at faae Sværdet der;
 Som i Stenen vorer', det sad for andre qvær;
 Jeg drog det, som man drager af skjore Tord en Rod;
 Og stedse mig i Kampen min Snærtir var god.
 Kong Hring var længe gravlagt. I Throndelag, i Strid,
 Ved Hærværk, ved Manddom forgik min Ungdomstid.
 Jeg Wre mig indlagde, ved Hildurs Klodige Leeg,
 Og Siarke man mig kaldte, liig Ba:ken af en Geg.
 Den uselige Sneehvid faldt brat for mit Sværd.
 Tilqiv, min gode Snærtir! hun var dig ikke værd.
 Jeg haabed at gienvinde min Faders Ejendom,
 Men kunde ham kun hævne. — Da Hrolfs Rygte kom

Til Norge, som en Trækfugl, der sanger i Vær;
 Og ned fra Dovrefieldet jeg gif til Leiregaard. —
 Nu veedst du alting Hottur. Trofast i Færd
 Drager for Kong Hrolf jeg Snertir, mit Sværd;
 Kun denne Børnejagten — er høist min Sicel forhadt;
 Og dog maa Bamsen bløde, før Stierneblink i Nat.

Her taug den gode Bodvar; saae i Bækvens Flod,
 Mens Hottur nysgierrig, hiertegreben stod,
 Støttende sig til Spynnet, og vilde høre meer. —
 Hvergang en Bjørn i Skoven jeg ene vandre seer,
 Vedblev alvorlig Biarke, paa min Fader jeg tænker.
 Ei Bjørnen kiender Ulvens, ei LosSENS, Rævens Rænker;
 Er sielden blodigt, Rovdyr, kiendt den er lagt for Had;
 Melk er dens bedste Drikke, Honning dens bedste Mad.
 Et Menneske den ligner, naar paa Bagbeen den staer;
 Tungsindig, helst alene, den om i Skoven gaaer;
 Lytter, opmærksom gierne!, til Fossens Suselyd;
 Ved Lurer, ved Trommier, som Helt, den finder Fryd;

Angriber fielen Bonden; men, saaret af hans Piil,
 Frygter den ikke Deden, forfolger med Sil
 Hævngierrig stolten Fiende, med Klær, skarpe Bid.
 Den har tolv Mœnds Styrke, dobbelt Mandens Bid;
 Bee, hvo, den ikke fælder ved første Pilekud.
 Dog vil jeg, uden Vægring, lyde Kongens Bud.
 Jeg hører dybt alt brumme den vilde Bamse hist.
 Rusende frem i Harme brækker han Skovens Kvist;
 Han øder Dødmands Legem, vanartet fra sin Slægt!
 Hvis Pilen ham ei dræber, da falde du med Vægt
 Paa ham; min stærke Snertir! Thi Hotturs blege Kind
 Lover mig lidens Bistand! Han fægter kun med vind
 Og med de rødde Fiske.

Som talt var disse Ord,
 Bodvars Piil fra Strængen i Bjørnens Bringe foer.
 Et dodeligt var Skudet. Den tog sin Retning mod
 Hin drabelige Kæmpe, paa Pelsen fled Blod.
 Biarke da vilde drage sin Snertir paa Stand;
 Men i Tækeremmen indvikled stærke Mand
 Den frygtelige Glavind; det verden var hans Død!

Da glemte Hottur Frygten; dybt sit Spyd han skied
 I Bjørneus venstre Øre, styrted imod den Eæk;
 Kun for sin Fosterfader han folte Dødens Skæf,
 Sin egen Fare glemte; hans Banghed forsvandt.
 Bamsen i Fiskergutten en tapper Fiende fandt.
 Han raabte: Plumpe Niding! Slig Helt vil du myrde?
 Har han mig ei forsvaret, som sine Lam en Hyrde,
 Da Kæmperne paa Leire mig hugged med Been?
 Nu vilst du sønderlide hans Krop bag Skovens Green?
 Nei det til Løgn skal vorde, du pralerske Fœ!
 Din Aund du skal udgive, bag dette Vogetræ. —
 Saa talt, har' altid stinged; den var alt længe død;
 Men Hottur i sin Æver gientog de stærke Stød. —
 Ved Kilden have Biarke sig sat; høit han loe,
 Drengens rafte Idræt ham Hiertet gjorde froe.
 Han mærked, der var Evne, Willen var stærk;
 Og gottede sit Die, ved det fuldendte Værk.

Derpaa han skrued Laaget af gyldne Driftekhorn,
 Med Mundtgodt forsynet, gied bag en Slægentorn

Deri af Biørneblodet; saa rakte han, med Tak,
Det Hottur hen i Hornet, og sang, mens Drengen drak:

Maar Odin vinker,
Maar Sværdet blinker,
Er Helten glad;
Søde Stromme,
Søg, som svømme,
Sø Birtingsbad,
Paa Lynets Vinger
Han iles fold,
Maar Skogul svinger
Sit øde Skjold.

Fornemmer du ei noget? spurgte Stridens Mand.
At mine Kræfter voxe, jeg fuld vel mærke kan,
Svared den unge Kæmpe. Da Biørke Spydet stak
I Sjord, hvor den var blodigst, og sang, mens Drengen drak:

Hans Vaaben runge!
Den blanke Tunge
Han svinger stærk.
Til Odin rider,

Naar Svæder bider,
 I Pandserærk,
 Den rafke Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Ei Skrækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

Fornemmer du ei noget? var Bodvar Biarkes Ord.
 Nu Frygten faldt som Taage, som et Hexeflor;
 Svared hin unge Kæmpe. Da Biark' af Egen brak
 En Quist, vandt den om Spydet, og sang mens Drengen drak
 Odin med Flammer,
 Thor med sin Hammer,
 Med Kolle Tyr;
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Maabnet gnyer.
 Naar Luren tuder,
 Som hungrig Biørn,
 Da lokkes Guder
 Til Seirens Børn.

Fornemmer du ei noget? spurgte ham Klippens Son.
 At Hildurs Leeg er herlig, Heltens bedste Løn,
 Svared hin unge Kæmpe. Da, med et Glædesblif,
 Signede Bjarke Bægret, og quad til Svendens Drif:

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned;
 Et Spil af Krefter,
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden,
 Saa morgenrod,
 Gaaer Bei herneden
 Kun giennem Død.

Fornemmer du ei noget? spurgte ham Fiendens Øder.
 At Usathor fortrolig min Aand i Skyen møder!
 Svared hin unge Kæmpe; jeg hører Miolners Klang,
 Paas stærke Robbersskolde. — Da Bodvar Bjarke sang:

Blandt Mioed og Piger,
 Du danske Kriger,

Blandt Blod og Liig,
Du rast dig svinge,
Til Skuldas Vinge
Bortvifter dig.
Med Sværd fra Belte,
Med Egekrands,
Sig sommer Helte
Den sidste Dands.

Fornemmer du ei noget, da Hornet er udtomt?
Spurgte den norske Kæmpe. — For Signe Hiertet om!
Med Freias Ild skal brænde, til det banker ei meer,
Svared Hottur hæftig; men nu jeg hende seer
Forvandlet til Valkyrie, den blide Gefions Mø.
For Hrolf, for Biarke, Signe, hvor let, hvor sadt at døe.
Jeg viger ingen Stridsmand i Leirekongens Bo;
Selv ikke Bodvar Biarke. Vilst du mig ei troe,
Saa lad os Kræfter prøve!

Da den Fjørstaarne sprang
Fra Stenen, greb den Ranke; paa den gronne Bang
De brødes længe, tumledes, bag skæggefulde Træ.

Ei formaaede Biark' at sætte ham i Knæ.
Hott slog med vældige Næve, greb saa med stærken Arm
Sin Pleiefar om Livet, bøied ham i Harm,
Som Stormen Egen bøier; men ei dog Egen Knæk.
Biarke raabte: Manddom af Blodet du drak;
Men jeg har ogsaa drukket. Du svækker ei mit Mod.
Som twende haarde Klipper ubøielige stod
De længe mod hinanden. Da raabte Biarke: Nok!
Langt borte seer jeg, Kongen hiddrager med sin Flok;
Nu vil en Skæmt vi øve.

Harnisket giort af ny,
Han havde med i Skoven, det Hottur han mon flye.
Hielm og Brynjehosser drog selv han Gutten paa;
Smukt kneised unge Fisker i Staalbrynien blaa,
Med Hielmenættet draget dybt over Næse, Mund.
Som en fremmed Kæmpe paa Bakken i Lund,
Stod rank han med Spydstagen; stærkt funkled hans Die;
Bag Hækken glemte Biarke hans Hat og Fiskertrøje.

Kongen kom, med Rude, sin ældste Søster, huld,

Med sine tappre Hirdmænd og med den stolte Skuld,
 Paa sorte, røde Hingste; men Kongens Hingst var hvid.
 Hrolf hilste Bodvar Biarke med Høvished blid.

Sin Høg, den kiekke Habrok, han holdt paa sin Haand;
 Den længtes efter Tagten, at slippe fra sit Baand. —
 Da Hrolf opdagede Biornen, som senestærk, stor,
 Af Spydet giennemboret, i Blodet laa paa Jord,
 Han raabte: Bodvar Biarke! Thor signed dit Skæft,
 Du føldte Biornen ene, med tolv Kæmpers Kraft.

Nei, Herre, svared Biarke, jeg monne den ei følde.
 Seer du hin ranke Kæmpe, som kneiser med Vælde,
 I prægtiglyse Brynie? Han kom til Hielp i Nød,
 Da Bamse labben trued mig med den visse Død.
 Just, som jeg vilde drage mit Sværd, til Dyrrets Drab,
 Blev det viklet i Nemmen. Alt aabned sin Flab
 Den forbittrede Bamse, mens jeg stod værgelos;
 Da kom til Hielp i Nøden hin drabelige Knos.
 Han har Uhyret føldet, som slugte Kør, Faar,
 Og til dig tro at tiene, beredt min Kæmpe staer,

Vilst du ham Sværdet række og tage hannem i Fed?
 Dannerkongen rakte med vante Hovisfhed.
 Den fremmede Kæmpe Sværdet. Han Trostabseden swoer.
 Men see — da Hielmenættet fra Svendens Pande foer,
 Kiendte de alle Hottur!

Ha, raabte Hrolf, du har
 Dig, vist i denne Morgen, som sielden Kæmpe svar.
 Du dobbelt haver tient mig: thi først du Biornen vog,
 Saa hindred du, at ei den min Biarke sonderslog,
 En Helt, som ei jeg misted, for hundred Biornes Død. —
 At beholde Sværdet, til Løn, ham Kongen bød,
 Det skionne Gyldenhialte, og quad: Fra denne Dag
 Skal Hottur hedde Hialte; Biornens Nederlag
 Derved erindret være. —

Som af en Drøm opvakt
 Stod Hialt' i Skoven ene. Til den fierne Tagt
 Henred alt snelle Skare. Men, da han atter såe —
 Modte ham med Elskov to Tomfrusine blaae,
 Og et Par Arme hvide, med gyldne Ringe smykt,
 Aabned sig for den Kække. Da blev til Hiertet trykt

Hialte du af din Signe! Min Konning, min Mø,
Raabte den Hugprude, nu Døin lad mig døe!
Ei mere høit kan Aanden svinge sig fra Støv. —
Jeg slætter lyse Roser i dine dunkle Løv!
Svared, smal i Midie, den fagre Lilie snelt;
Med Aft og fielen Elskov lønnes bedst en Helt!

Fjerde Sang.

Saaledes havde Biarke til Helt forvandlet Hialte;
Men ofte foer i Baad han paa Governe salte,
Med Fostersonnen fagre; Hialte forvandled ham
Tit igien til Fisker. Ei agted for Skam
I Freden de, at stride mod Storm, Kastevinde.
En ædel Siel forgietter ei stolt sit Ungdomsminde;
Og Swanen, skondt den flyver over Krat over Torn,
Overgaaer i Skionhed selv staerken Kongesrn,
Forsmaaer dog ikke Sivet; men pladsker tit i Dammen,
Med tamme Gies og Wender. — Som Born de legte sammen!

Den vilde Larm ei hued Biarkes stille Sind;
Heller han, i Tollen, mored sig med Wind.

Og tro var Hialte Habet, som en oprigtig Danske,
 Skiondt det tunge Slagsværd han bar i pladet Handske.
 Han elsked sine Forældre, deres ringe Stand.
 Tre Fjæt han bar i Skoldet, malt i det sølvblaa Vand.
 Saadan Baulundurs Vidrik, med dybe Helteskrammer,
 Bar, som Kong Didriks Kæmpe, Smeddetang og Hammer.
 Det gamle Nordanhs Helte, som Græker, skatted Kunst
 Og hver en sindrig Idræt. Middelaldbrens Dunst
 Forst taabelig foragted, hvad ei den monne forstaae;
 Og mangen gammel Daarskab fik Nutids Raabe paa.

Siiig mig — spurgte Biarke den unge Helt engang,
 De sad i Havblik, angled, og Tiden faldt dem lang —
 Hvad fattes Kongens Syster, den hulde Nude? Gielden
 Man hende seer i Hallen. Helfst hun vandrer i Nvelden,
 Dybt i Skoven ene, til dunkle Midnat silde,
 Hvor Nattergalerne klukke, ved Hroars klare Kilde.
 Hun har et deiligt Ansigt; men paa de hvalte Bryn
 Ruger stille Ergmod, slorer hendes Syn.
 Selv Kongen, skiondt saa venlig og tapper, er ei fro;

Jeg saae ham ofte sukke, naar Kæmperne loe;
 Mørk, som den ranke Fakkel, der nærer Lysets Glands;
 Kulsort, som Matten, kronet med Stierners Kongekrands.—

At Hrolf tit stille sørger, — svared Svipurs Søn,
 Er intet Under, Biarke! Han sig grømmer i Løn,
 Over en usæl Skæbne, som intet øndre kan.

I Blodskam blev undfanget Nordens største Mand;
 Og skjondt ved fieldne Dyder han tvætter ud sin Skam,
 Saa at den alle glemme, glemmes den ei af ham.

Mig tykkes just for Helten det er en Ære stor,
 At bedste Frugt i Solen paa Giødningbænken groer.
 Dog ikke Fodslen ene har Hrolf bedrøvet giort;
 For en huldselig Qvinde slog hans Hierte stort;
 Hun som en Lilie blegned, i Ungdoms fagre Baar.
 Men hvi Rude stille, med Sorg i Skoven gaaer,
 Gierne jeg dig fortæller; dog lad os først, i Læ
 For Solen, styre Baaden, bag dette Piletræ.

Hurtig hialp ham Biarke Baaden did at roe,
 Og da i Pilestyggen svalt nu sad de Zo,

Bedblev Hialte Talen: Vor Konges fagre Coster
 Græmmer et daarligt Lovte, intet hende troster;
 Og ei i hele Skoven, saa vidt og gront den gaaer,
 Boper en Urt, som mægter at læge hendes Saar.
 Et ubesindigt Lovte, som Sygdommen fuul,
 Sundheden undergraver bag hemmelige Skul;
 Man daglig seer den Syge, har Medlidenhed,
 Men Raad for Banesaaret Naturen selv ei veed.

Hvem gav hun da sit Lovte? Spurgte Biark' i Harm.
 Berømt sor sielden Tapperhed i Bryst, Heltearm,
 Var fremfor alle Hirdmænd Agnar Ingilson,
 Svared Hialt' Hugprude; — til værdige Lon,
 Fordi han Dannerkongen hialp paa Odinsoe
 At føerde den gierrige Norik, loved' hin vene Mo
 Ham ukiendt Haand og Hierte. Men da hun Agnar saae,
 Graanede hendes Himmel og var ei længer blaa.

Var han da føl og vanstapt? spurgte den norske Herre.
 Han kneiser stolt som Aukathor, der ager i sin Kerre,

Svared Hialt' Hugprude; men istedet for Gudens Lyn,
 Ildrodt ham Haaret brænder; mørkerøde Bryn
 Spænder han som en Bue, der skyder giftig Piil;
 Som Malurt Læben snoerper, han drager sin til Smil.
 Stor er han af Legem, velskabt, knokkelstærk;
 Ingen Helt i Marken vel øved Ædins Bærk,
 Med mere Bold og Bildskab. Hans Mod er Raserie;
 Mens Een tit Andre følde, let Agnar følder ti.
 Men lumfæ han er i Freden, hovmodig, spodfæ, kold;
 Den lange spidse Hage skuler han bag sit Skjold,
 Og leer ad Andres Ulvor, med tirrende Foragt.
 At han er første Kæmpe, har han dem ofte sagt,
 Og ingen meer modfiger, hans Ord nu alle troe;
 Hver Ebvler han, med Sværdet, hen over Giallerbro
 Biste til Dødens Rige. Men skal der præles ret,
 Han taler ei om sin Manddom, men om sin Helteæt,
 Den han fra Ædin regner. De stolteste Berserker
 Følge med ham i Hærværk; og hvergang Kongen mærker,
 At Agnar atter vender med Seir til Leiregaard,
 Hrolfs Pande Skyen dækker; thi, som Frosten i Baar,

Hver Knup han ødelægger, ved sin Tilbagekomst,
Der, i Drottens Solskin, tegnede til en Blomst.

Mens Hialte saadan talede, dækked af Skyer en Brimme!,
Lidt efter lidt, med Sortegraat den lyse Aftenhimmel.
Et Tordenveir opførte sin Muur; den var at see,
Som Dovres tykke Fielde, tækkede med Sne.
Igiennem Skyens Uabning, i Vester, Solen sendte
En eneste lang Blodstraale. Rovbegierlig Glente
Ei svæved meer over Skoven, Muusvaagen søgte Skul,
Forfærdelig blev Himlen, brandrødlig, mørkeguul.
Til Stormens dybe Drapa begyndte høit at dandse
Bolgerne paa Havet, med hvide Liliekrandse.
Som gamle Folk, der Deel meer i Dandsen tager ikke,
Stod Egene paa Stranden, med Hovederne de nikkede
Ad lystige Ungdoms=Lege. Som Svaler paa Jord,
Dybt Maagerne paa Havet, med dalende Vinger foer.
Da begyndte Braget! Forfærdelig var Karmen.
See, hvisked Hialte sagte, seer du ham ei paa Karmen,
Med sine skæggede Bucke? Jeg Hiulet gnistre saue,

Bøkkeskægget lyste; nu vil han snarlig flaae,
 Med Miønir, Tordenskraldet, hin vrede Aukathor;
 Freir naade den, han træffer. See, hvor Bølgerne groer
 Fra Tuer op til Bakker. Vi Landet søger vil.
 Jeg siner alt derude den føle Marbendil,
 Havmanden, som sig viser, naar Døden forestaaer;
 Han svømmer i Skælbrynie, med lange røde Haar.
 Hielmen han har om Issen, det er Egirs Hielm,
 Den gi'er ham tolv Mænds Styrke. Lang-Spydet af Elm
 Han under Armen holder, derved han svømmer let.
 Nu vædder jeg, Margyge, med sine lummiske Næt,
 Er langt ei borte. Manden at følge hende lyster;
 Til Beltested som Qvinde; Stierthale, lange Bryster,
 Og Hinden, mellem Tær og Fingre, vise klart,
 Dog, at hun er en Havfrue, af fordærvelig Art. —
 Lad af at drømme! raabte Biarke fra Strandens Bredde;
 Det er en Mand i Havsnød, som strax vi maae redde.
 Da Hialte hørte Biarkes Forsikring, om en Mand,
 Brugte han vel sin Ware; snarlig da' paa Strand
 Den Fremmede de bierged, lagde ham paa Gruus,

Hvor selv han kraftig opsprang, gik i Svipurs Høus,
 Fulgt af de tvende Fiskere. Tilfreds der han skued.
 Lyftigt Urneilden luun i Hytten lued.

Han torred sine Klæder, ved varme Skorsteensglød,
 Afspudsed sine Baaben; — og Ekkelskærk, rod
 Han sad nu der — som Agnar! Ham hialte fiendte strax,
 Men Agnar ingen fiendte. Beltets Baabensax
 Han lagde blank paa Bordet, tomte Svipurs Kruus,
 Og, medens Stormen derude sagtnede sine Bruus,
 Han stormed hoit i Hytten:

Det lyktes dig kun slet
 Lumfse Ran! at qvæle Grams, Humbles, Hadings Wt.
 Om end mit Skib forliste, med alle tappre Mænd,
 Stærken Agnar Ingilson tilovers blev igien;
 Nok til at tugte Biarke, med samt sit Fosterbarn. —
 Hvad, spurgde Fiskerhelten, skjult bag Hyttens Garn,
 Har du saa stort mod Biarke? Kiender du ham, min Helt? —
 Forst nylig, svared Agnar, over Hav og Welt,
 Er han til Danmark dragen, mig ufordragelig;
 End kiender jeg hannem ikke, men han skal kiende mig.

Min Kongen end vil taale, forfængelig meer end god,
 Og høit beromt i Norden — før for sit Taalemød;
 Min Kongen end tilstæder, at man hans Hal igien,
 Med paltuge Stakarle, med ringe Almuesmænd
 Ell Væmmelighed fylder, saa taaler jeg det ei!
 Maar Agnar staaer i Hallen, maa Hialte gaae sin Wei.
 Hvor tor en Fiskerpebling dristig sig understaae,
 Med Konge= Jarlesonner i Fosterlag at gaae?

Min Herre, svared Biarke, veltalende med Vægt,
 Kun svag mod rige Guders er Menneskenes Slægt;
 De største Manddomsevner mod Asernes kun smaae;
 Og dog, saa smaae de ere, de ere sieldne faae.
 Nødvendig Frugt ei findes, hvor ei Kongen har Lov,
 Med Viisdom, den at føge, bag hele Landets Skov.
 Maar du et Skib vil bygge, mon et Gierde du slaaer,
 For nogle gamle Stammer? siger: Kun hvo staaer
 Paa denne Side Gierdet til Snekkækjol skal bruges!
 Mon trosset tit ei Egen af Myrerne sluges?
 Maar nu til døde Skibe, Bielken vælges maa,

I hvilket Træ den vorer; — mon ei de Mænd, som slaae
 Mandhaftige paa Dækket behøve sligt et Salg?
 Troer du maaskee, at Helten, som Trællen er til Salg?

Forundret ved hans Kiekhed, Agnar paa ham saae;
 Men Biarke vedblev rolig, i Sømandstrøien blaa:
 At Trællen ei tilstædes at bære Skold, Sværd,
 Nu, der er Syn for Sagen! til dristig Herrefærd
 Den Wt ei længer duer, med døsigfolde Blod,
 Uden Hælerasched, uden Wedelmod.

I mange hundrede Vintre forkuedes af Frost
 Finnerne, deres Fædre; ved tarvelige Kost
 De trives bedst bag Ploven; til Mandomsidrætter
 Skælve de; som Overge, der gaae mod stærke Fetter.
 Maaskee, med Tiden, Herre, forædlet deres Wt,
 Tvætter med Fiendeblodet ud den dunkle Plet.
 De stolte Sonner svinge Sværdet maaskee den Dag,
 Da mangen gammel Stamme visner oldingsvag.
 Nu skeer dem Ret! Men Hialte, hvad har mod ham du? — Tie!
 Nægte vreden Agnar — Er Hialte selv ei fri,

Vedblev visen Bodvar, af ærlig Fiskerstand?
 Hvad har du mod en tapper, fattig Almuesmand?
 Hvad har du mod en Fisker? Redded han ei dit Liv?

En Krands jeg under Fiskeren af Hængræs og Siv,
 Men ei af Egeblade; svared stolten Kæmpe.
 Jeg ingen Mand foragter, som farer spag med Lempe.
 Eder jeg strax betaler, I ærlige Svende to,
 Med hviden Sølv min Nedning, Opholdet i Ter Bo.
 Men faaer jeg fat paa Biarke! — Hvad har dig Biarke gjort?
 Spurgte ham den Fürstaarne. — Hans Navn er for stort,
 Det maa min Sax beklippe; svared stolten Herre;
 Min Nidkærhed han tirrer; jeg tiender intet værre.
 I Drotters Hal han gielder for Leires bedste Helt;
 Bor det en Budlung taale, født ved det danske Welt?

Nu, raabte Bodvar Biarke, eet Land ei altid kan
 Opvise til sin Wre den stærkeste Stridsmand;
 Hvis Biarke dennesinde selv Agnar overgaaer,
 Maaskee den mere Vældige staar op om nogle Aar,

Med danske Rug opfostret. — Det norske Barkebrod
 Opfostred Bodvar Biarke kun til sin visse Dod!
 Raabte stolten Agnar. Ned Odins sorte Ravne,
 Hylde han i Hallen ei mit, for alle Ravne,
 Mig, som den første Kæmpe; udjager selv han ei
 Fiskerdrengen Hottur, til Egirs vaade Bei,
 Hvorfra han ind sig voved i Dankongens Hal —.
 Hans Hoved ham fra Skulden min Høthing hugge skal.
 I Hallen Agnars Ansigt, forfærdeligt at see,
 Snart farver hver, som staaer der, med Skrækvens hvide Sne.

Nu, svared Bodvar Biarke, du har ei langt at gaae;
 Hvis du vil Biarkes Hoved fra Skulden ham slaae,
 Ei behøver du, Herre, til Leire dig at begive;
 Han og hans Fostre Hottur endnu er her i Live,
 Ei langt fra Fiskerhytten. Vi strax dig dem vil hente;
 Skiondt kun ringe Maager, de frygter ingen Glente.

Derpaa sig begge skyndte, oppebied ei Svar,
 Gik ud, kom tilbage, hver i sin Brynie klar.

See her staaer Bodvar Biarke; skjøndt fostret op med Bark,
 Ei ræd dog for at møde Agnar i aaben Mark;
 Her Hialte hin Hugprude, skjøndt fostret op med Fist,
 Dog viger han ei Agnar, ved Dankongens Disk.
 Nu selv bestemme kan du, i fattige Fiskerbo,
 Hvem du vil Kampen unde. Du est ei nok til Zo!
 Og trænger først til Hvile. Skibbrudne, stolte Mand,
 Eb, drif ogsov i Hytten! Og naar i solvblaa Vand
 I Morgen Solen Skinner, lad i Kredsen os gaae!
 Valkyrierne svinge sig giennem Luften blaa,
 De Seieren bestemme!

Nei, raabte Agnar gram,
 Hofmodige! du skal bløde, ved Nattehundens Glam.
 Nu, jeg min Fiende kiender, ei hvile Sværd, Skæft.
 Troer du, vaaden Skibbrud svækker Agnars Kraft?
 Hvad taler du om Hvile? Jeg Hvilen ikke finder,
 For dit Blod, norske Praler, i Herthadalen rinder.

Bel, svared Bodvar Biarke; paa din Taknemlighed,
 For Giestfrihed og Nedning, Hottur at skjonne veed.
 Her staaer hans Fosterfader, ham til at hævne næst;

Saa kom, du stolte Fiende! nu ikke meer vor Giest. —
 Nei, raabte den Hugprude, Hialte den helterasse,
 Jeg selv vil Agnar straffe, brænde ham til Aske!
 Hans Been skal Krukken giemme, før næste Aftenrød. —
 — Jeg skulde mig besudle med Fiskerpiltens Død?
 Snos Kæmpen med rode Løkker; før kæmpe Thor mod Træl.

Da rysted Bodvar Biarke de blanke Vandserfæl,
 Som Klapperslangen Ranglen, og raabte: Nu, ved Thor,
 Nu skal kun Bærget tale; jeg væmmes ved dit Ord;
 Som paa en opbragt Qvinde det flyder af din Mund,
 Som Muddervand af Pølen. Høit glammer Nattens Hund,
 Maanen og Stiernerne lyse! Saa lad nu Maanens Skin
 Med Blegheden sig blande, brat paa den Dræbtes Kind;
 Kun lad som Mænd os tie, men kæmpe! — Man skal see
 I Hallen snart dit Ansigt, med Skrækvens hvide Sne.
 Derved du stolt har praled; jeg sværger dig ved Thor
 Opfyldes skal dit Løfte; jeg holder selv dit Ord.

Da gif de To at stride; Agnar, stærk og lang,
 I skionne gyldne Vaaben, i Haand af Staal en Stang.

Prægtige Sværd ved Siden; de røde Løkker faldt
 Rigt om Halsen og Skuldren; Sølverhielmen hvælt
 Var fæstet om spidsen Hage; de dybe Dine læe.
 Spodsk under Buskebrynet, Foragt man i dem saae.
 De stærke Knokkelsingre som Tænger Spydet greb,
 Bag, de smalle Læber han Tænderne sammenkneb.

Biarke, den bolde Normand, et Hoved mindre var;
 Paa Helten'saabne Pande klædte ham godt et Urr.
 Fyldigt hans Ansigt smilte, rødmosset, selv i Strid
 Godmodigt, for at hielpe Vennen, i Trængslens Tid.
 Fjørstaaren, sterk af Lemmer, han raabte: Vort med Spær!
 Lad paa baade Hænder, i drabelige Færd,
 Os vore Slagsværd svinge, faste Skoldet paa Ryg;
 Bag sine egne Kræfter bør Helten stande tryg,
 Som Padden ei bag Skallen. — Bel Biarke! jeg er din!
 Raabte de Frisers Bane; og, med et hurtigt Hvin,
 Foer Spærret hen i Marken. De lange røde Haar,
 For ei at hindre Sværdet, der lynte Banesaar,
 Bandt Agnar i en Knude, fæstet i Hielmens Ram,

Hvor græsseligt en Slangen hvæsed i skællet Ham.
 Da hvinte Staal mod Staalset i haarde Kæmpehænder,
 Din Overmagt i Noget jeg Agnar dog erkiender —
 Raabte vreden Biarke, — vi Ligemænd er ei,
 Et Hoved høiere Budlung, velmaalt du er end jeg;
 Og Kæmper bør være lige. — Han satte mod en Stub
 Sin Fod ved denne Tale, traf Agnars Hovedknub,
 Og Hovedet flog i Græsset; Blodets Straale sprang
 Hoit, i det blege Maanskin, fra Heltekroppen lang.
 Længe den stod og vakted, før den til Jorden faldt.
 Hvad? raabte Bodvar Biarke, nu endt er Kampen alt?
 Saa kom, min bolde Hialte, lad tilsengs os gaae!
 Imens den Døde sover her under Luftens blaa.
 Imorgen skal paa Leire hver Mand hans Ansigt see,
 Og det skal farve Kæmper, med Skrækkens hvide Sne.

I Kongens Hal beredtes til Bryllupet en Fest;
 Hver Dag man vented tilbage den uvelkomne Giest.
 Dog intet Rude mæled, tolked ei sin Nød;
 Skjøndt den Vene heller var gangen til sin Død,

Gav Læben ingen Klage. Vore stærke Fædre
 Saa godt som vi ei talde, men de taug meget bedre.
 Man fandt sig i sin Skæbne, med Fatning, Værdighed,
 Smilte selv, naar Tanden i bittert Æble beed.
 Hrolf og Rude frygted en sorgelig Forklaring,
 Thi Løvtet var alt givet. En redelig Bevaring
 Af Ordet var dem helligt.

Nu prydedes med Løv
 Hallen, og med Blomster; der taaltes intet Stov.
 Skuret med hviden Aske blev Egebord og Bænke.
 Hvad hialp det, at den glimred, den gyldne Træskelænke,
 Der Rude bandt til Agnar? Hun sukked seent i Nveld,
 Betroede først sin Kummer de mørke Kildevæld. —
 Skulde sig ene fryded til denne Bryllupsfærd;
 Hendes onde Glæde var hendes Hierte værd.
 Ved Rudes blege Kinder fun hendes mere blusselfed;
 Thi deilig var den Falske. Kæmperne studfed,
 Henrevet af hendes Skønhed, naar hun lod dem see
 Barmens og negne Skulores fugelrunde Sne.
 Eldre skjondt end Rude, hun syntes langt meer ung;

Paa hendes falske Hjerte hviled ei Sorgen tung.
 Som Duggens Vand forfrisker spraglede Blomsterbed,
 Saa Urten i Perlestænket gienfødes derved,
 Forfriskede Badet Skulde; naar hun af Bølgen steeg,
 Det lod, som hendes Alder for Dieblikket veeg,
 Og medtog alle Rynker. Den ranke Rude gif,
 Med dybtbekymret Uasyn, med stille Sørgeblif,
 Og dulgte bleg sin Kummer; men, som en lystig Ravn,
 Der nærer sig af Nadsler, til Nydelsernes Favn
 Foer Skulde, med sorte Løkker, i prægtig Foraarsbram,
 Og Badehusets Bicelker skulte hendes Skum.

Nu vented alle Agnar. Hrolf i Hu var mod:
 Vil dette Bryllupsgilde feires uden Blod?
 Tænkte Drotten gode. Han frygted Agnars Sæder.
 Medbeilere han taaler ei, stolt, til sin Hæder.
 En Torn i Diet Biærke ham vorder ganske vist;
 Knap træder han i Hallen, før han ypper Kvist.

Det vared ikke længe, før en Smaadreng forklyndte,

At Agnar sig til Leiren fra Strandbredden flyndte.
 Gækkepiben, Trommen da høit sig høre lod;
 I blanke Rader staalklædte Kæmperne stod.
 Hrolf sad paa Gaffelbænken, hos sin Søster Rude,
 Den blege, hiertegrebne meest af alle Brude.
 Hun havde sig til Festen smykt i sorte Skrud,
 Ved Tegen sin Sorg tilkiendegav den yndige Brud.
 Skulde, rød som Rosen, med spodiske Miner, glade,
 Skiulte de skarpe Torne bag de bløde Blade.

Nu opsprang Hallens Dørre; men ingen Agnar saae;
 Biarke monne langsomt fra Gaarden indgaae,
 Fulgt af den ranke Hialte.. De mæled ei et Ord.
 Med Skæf, sin Svend, sig nærmed Agnars tomme Bord,
 Biarke den Fjørskærne, — og der, til Alles Skæf,
 Agnars blege Hoved udtog han af en Sæf,
 Og satte taus paa Bordet, — med Staalhielmen paa;
 Som Horn de døde Dine brustue monne staae,
 Og stirred følt i Hallen; det flamme, blege Skind
 Spændte sig stramt om Knoklen paa rødkægget Kind,

Af levret Blod besudlet. End kommen ei til Ro,
 Det lod, som Dødninghovdet spodst̄ efter Døden loe;
 Ved Sværdets Slag i Krampe drog sig den smalle Mund,
 Og viste smilende Tænder.

Da gisede Kongens Hund,
 Der smuttet var i Hallen, ad dette Skrækkebilled,
 Som et Spøgelse hæsligt for Kæmperne stillet;
 Da forstummed Viben, Trommen taug, et Suf
 Led sagte gjennem Salen.

O hvor han nu er smue,
 Maabte letfærdig Skulde, der slog en Latter op;
 Det klang, som naar ved Midnat, i gyngende Granetop,
 En hornet Ugle skriger.

Fy, sagde Biarke, skal
 Din Latter kun bifalde min Daad i Kongens Hal?
 Saa maa den god ei være. Tilgiv mig, ødle Drot,
 Hvis om Biarkes Fdræt dig ikke tyffes godt;
 Men Eden Biarke binder. Thi Agnars stolte Pral,
 At skrække dine Hirdmænd, med Bliffet i din Sal,

Jeg loved at opfylde. Først redded vi hans Liv,
 Da han i Stormen kæmped mod Bølger og Siv;
 Men da vor Hjælp ham ørgred, da han mig Kampen bød,
 Saa tog jeg Livet fra ham, og gav ham heller Død.
 Nu Skal, tag Agnars Hoved, nedlæg det ved hans Krop!

Fra sit Sæde hurtig Dankongen sprang op;
 Men da han alting hørte, han Biarke Bisald gav.
 Sin Brudeseng fandt Agnar i bælmørken Grav,
 Hans Legem brændtes til Åffe, blandet med Splinter Been.
 Paa Høien satte Rolf ham en vældig Bautasteen.
 Men ingen Sjæl sig græmmed, ved stolten Kæmpes Død,
 Ingen Krands blev flettet; Ingens Taare fled.
 En Steen fra Rudes Hjerte der faldt, samme Nat,
 Mere tung end Stenen paa Heltehøien sat.

Femte Sang.

Bed Venersens Kyster i Sverrig en Hytte stod,
Der boed' en fattig Enke. Hendes Husbonds Blod
Flød varmt paa Venerssen, for trende Vintre siden,
Da Sønnen, den eneste, Voggur, endnu var saare lidet.
Voggurs tappre Fader, skjondt fattig Almuesmand,
Fulgte tro sin Konge paa det tilfrosne Vand,
Da Upsalsdrotten Aldils mødte den norske Drot,
Ale, der forstod sig paa Hildurslegen godt.
De kæmpede midt paa Ssen; der faldt saa mangt et Liig,
Hvor Lapen før og Giedden med Smaafisk følte Krig.
Hrolf, med sin Kæmper, da hialp den svenske Herre,
Der aged, som paa Bravalla Hildetand, i Kerre;-

(6 *)

Slog til begge Sider med Sværd, som han kunde bedst;
 Men Hrolf og hans Bersærker i Harniss var til Hest.
 Velskoet var Hestenes Hove, skærpet vel med Søm.
 Voggur sig erindred endnu, som i en Drøm,
 Hvordan, ved Moderens Side, paa Stranden fiernt han saae
 Skarerne sig bevæge derude, med Brynier blaae,
 Paa Isen, i tykke Sneefog; hvordan, for Klingen blank,
 De Stridende monne synke, mangen i Vandet sank.
 De overvundne Normænd flygted i brustne Plader;
 Men dyr var Kampen Voggur, den kosted ham hans Fader.

Hrolf bistod Konning Adils i denne Farrens Stund.
 Til hver af Hrolfs Bersærker af Guldet trenede Pund
 Adils da maatte love; men Hrolf fik Hildesvin,
 Den dræbte Konges Stalhielm, dertil hans Brynie stiin,
 Findssleif, af Silke stukken, med Plader, paa Herreviis;
 Dernæst fik han den Guldring, som faldes Sviagris.
 Men da det skulde sendes til Danmark, som Skat,
 Nægtede Konning Adils at holde Lovtet brat.
 Thi rustede sig Dansken igien til tapper Strid;

Da stilte sig Uppsalsdrotten forsonet, verneblid;
 I Mindelighed at holde sit givne Kongeord.
 Ved Freiers Billed i Uppsal han paa Blodringen svor.
 Jeg er din Skattekonge, med dig i Svogerskab,
 Han sagde, lad os enes, lad os undgaae Drab!
 Du hævnet har din Freende, den fredegode Hro;
 Kun ved din Skaansel sidder jeg, Hrolf, i Uppsals Bo.
 Din Moder og din Coster Yrsa, den vene Liv,
 Tilbragte ved min Side Hælvten af sit Liv.
 Først vandt jeg hende ved Sværdet; hun sig i Skæbnen fandt,
 Ved venlig Dmgang siden Adils hende vandt.
 Saa skaan da nu din Svoger! Man siger, du est god,
 Giest mig som Ven i Uppsal, lad os spare Blod!

Saa fast, let han forsoned den ædle danske Drot;
 Men Adils i sit Hjerte udruged intet Godt.
 Paa Svig han ene tænkte, var en Blodmand stærk,
 Slagtede Mænd til Guder, kradset, i hviden Særk.
 En Græskehov i Svitthiod var voren skummel merk,
 Skilt fra de øvrige Dale, ved Klipper, som en Ørk,

Der saae man Freiers Gravhøi, rummelig og stor,
 Der sad paa Stol hans Billed, forgylt, ved et Steenbord.
 Ei langt fra Høien i Skoven, paa Fieldets Bæg, et Dyr
 Var hugget ud i Klippen, det lignet en Tyr;
 Og i det store Gudehuus, hvor Solens Straale faldt
 Fra Taget giennem Biælkerne, der saae man Freiers Galt
 Staue paa en mosgroet Klippe, klar af Guld hin røde;
 Der maatte de blege Erælle for Steenkniven bløde.
 Adils, den grumme Blodmand, med vilde Sværmer lyst,
 Tog selv dem Flintekniven i skælvende Bryst,
 Og raabte, medens Blodet flød ud af Banesaar:
 Skønk Usafreier mig Freden! Skønk et frugtbart Aar!
 Ungve du ogsaa Kaldes, Unglinger efter dig
 Upsaliske Kongestamme. Forbarm dig over mig!

Paa slig Wiis Konning Adils oplofted sin Haand
 Afader til din Almagt, med Morderkniv i Haand.
 Af alle Offergoder han høiligen blev priist,
 Bifald af stærke Kæmper ham lidet Kun blev viist.
 Thi Overtroens Taage saa tyk ei længer stod

Om Afgudsbillædstøtter. At sone dem med Blod
 Af Heste, Haner, Hunde, deri man let sig fandt;
 Men hemmelig man gyste, naar Menneskeblodet randt.
 Dog voved ingen Dadlen; og Adils, naar han sang
 Sine vilde Galdre, mens han Kniven svang;
 I hvide Flaggerklæder, i Gudernes Forgaard,
 Med Egeløv i Guldring, kring de tynde Haar,
 Udhredte Skræk og Taushed; skjondt han ligned meer
 En Hex, med rynket Ansigt, man i Finmarken seer,
 End Upsals mægtige Konge.

Bed Venerseen gif

Offergoden Sigvald, og saae, med mørke Blik
 I Boggurs muntre Die. Thi, ved den ferfke Strom,
 Gif Gutten ved hans Side, fortalte ham sin Drøm:
 Mig tykkes, at jeg bekæmped en uretfaerdig Drot,
 Som vilde hærge Landet, til evig Skam og Spot.
 Jeg Sværdet ham jog i Brystet, monne saa gierne døe,
 Agtet af hver Kæmpe, begrædt af hver en Mø.

Min Son, din Drøm er Guld værd, sagde den lundiske Gode;

Bidste du, hvor, i Danmark, Hrolf den Forræder boede,
 Du skyndte dig som snarest, at faae din Drøm opfyldt.
 Ein Død har Leirekongen ved Nidingsværk forfyldt.
 Snart nødes Konning Adils at give til Danskens Priis,
 Hildesvin sin Brynie, Ringen Sviagris,
 Samt alt sit Guld til Kæmperne, der stred paa frosne Sø,
 Hvor dog din Fader, Boggur, for Sværdet maatte døe.
 Hvis Konning Hrolf du dræbte, hvis du ihiel ham stak,
 Sikker du kunde være paa Adils Lon og Tak.

Ei treer jeg svared Boggur, at Adils gavmildt lønner;
 Men Egennytte driver ei tappre Sveasønner.
 I Dalekarlien fødtes min Fader, hvor en Mand
 Hørdes til Frihed og Styrke, med Byggryn og med Vand.
 Om Guldb jeg ikke spørger, jeg trænger ei til Guul,
 Og i min Badmelskoste fandt jeg mod Kulden Skul.
 Jeg beiler ei til Maade. Ei Upsals Ynglingsæt
 I Dalene just yndes. Dog, Ret bør være Ret.
 Ei skal en fremmed Budlung betvinge svenske Mænd.
 Det Liv, mig Guderne skænkte, giver jeg glad igien,

Hvis jeg mig udmærke kan, ved en svar Bedrift;
 Hvad agter jeg i Hiertet den lille røde Rift,
 Hvoraf min Sæl sig svinger til Valhal, sidste Stund,
 Naar Menneskeoiet brister? Ha, det er Smaating Kun!
 Kun at den Rette bøder.

Min Son, var Godens Svar,
 Tænk dog paa Ynglingstammen, saa agtet og saa svar,
 Udmærket ved Bedrifster! Hvor skiondt, for den at vove
 Sit Liv i Leirehallen, bag Herthas Bøgeskove.

Nu, svared ræsken Boggur, hvad har hin Slægt da giort
 Saal hæderligt min Gubbe? Hvad virked den saa stort?
 Svedger, blev bragt i Klippen en Aften af en Dværg,
 Da, drukken, ei sin Hoisal han skælned fra et Bierg.
 Vanland, forfulgt af Heren, af hende sær forhadt,
 Blev redet af en Mare, qualt ved Midienat.
 Bisbur forskiod sin Hustru, skiondt hun var tro og skøn,
 Til Len han indebrændtes af sin egen Son.
 Domald da Hungersnøden var over hele Landet,
 Slagtede Mænd til Guder, blev slagtet selv, forbandet.

Domar og Óngve døde af Sot, foer til Hel.
 Óg paa Fugletale forstod sig saare vel,
 Dog vared den hannem ikke, da Trællen af Hæren skied
 En Høtzb mod hans Pande, gav ham Smædedød.
 Agnar sin Bib fra Finland, med Bold bort monne føre,
 Til Giengiels lod hun Smykket ham fast om Halsen snøre.
 Ulrik og Erik Brødre, blandt Ryttere de bedste,
 Thiel hinanden slogue, med Bidslet af deres Heste.
 Ulf, Óngve, Brødre, loved Bera den samme Bib,
 Myrded hinanden i Hallen i en stakket Tidsfordriv!
 Hugleik var Hexemester, leged paa Harp' og Gige;
 Dog, af Hexen føldet, han Livet maatte vige.
 Erik blev dræbt i Kampen, ei Seier ham blev skænkt;
 Órund, som Sorøver, blev i en Galge hængt.
 Men Kun var dog den værste. En Bøddel mod sit Barn,
 Hvad Falder du ham, min Gubbe? Jeg Falder ham et Skarn.
 Sædvanlig elsker en Fader sin Søn meer end sit Liv,
 Med Kun var det dog modsat: for Drottens Offerkniv
 Blædte de bolde Drenge; og Ódin gav ham Nar,
 Hvergang en Søn han slagted. Neiser sig ei dit Haar

Bed slig Bedrift at mindes ? Tilsidst han blev saa graa,
 I Stol han maatte børes, kunde meer ei gaae ;
 Da offred han den sidste, forbarmtes ei over Drengen,
 Skiondt hoist alderstegen udlevet han laa paa Sengen,
 Kunde meer ei nyde Si, Miød, Kjod eller Korn ;
 Som nyfødt Noer han lalled og died af et Horn.
 Egil blev overvunden i Krigen af en Træl ;
 Den danske Frode Frægne hialp ham til Riget vel,
 Men Usatyr forbittredes, omstakte sig til Dyr,
 Egil tildode blev stængt af den mandolme Tyr.
 Da vilde Sonnen Ottar som Helt sig vise brat,
 Svor, at han ei betalte ydmyg til Danmark Skat ;
 Men svag paa Vendil endte han sine Levedage ;
 Af Træ udskaaret sendte Dansken til Sverrig en Krage,
 Til Spot, fordi med Pralen hin faldt i Limfiords Havn,
 Og Ottar Vendikrage blev Drottens Ægenavn.

Hold op, Son ! raaakte Sigvald, og viis Ærbødiged.
 Afmægtigt Ord ei river dog Kæmpehøien ned,
 Som bøvner over Helten. Paa denne Friggas Jord

Nat verle maa med Dagen. Hvor Lysningen er stor,
 Maa Skyggen ogsaa sortne. — Jeg skuer lidet Lys;
 Svared den rafse Vøggur, blandt disse Mattegys.
 Hos os, i Dalene, Fader, man Falder Ingen stor,
 Som viser sig saa lidet. — Tæm dine Drengeord,
 Raabte, med Skæg til Bæltet, stolten Øffergode;
 Det kunde dyrt dig vorde. — Hvad kostet det? Mit Ho'de?
 Tag det, hvis ei det maa tænke! Mit Hierte? Giennemsting
 Det strax, hvis det skal føle herefter ingenting.

Dig Hovedet og Hiertet endnu er begge unge,
 Svared den listige Gode; thi, Vøggur, tæm din Tunge!
 Bedøm ei kaad og daarlig, hvad end du ei forstaaer.
 Kraft har du alt i Armen, Forstanden først med Nar
 Kommer i stolten Pande. Dog kunde du din Kraft
 Alt Fædrelandet skænke. Jeg vier ind dit Skæft,
 Og Sværdet skal jeg signe; hvis du, med dristig Harm,
 Det drager, som ørlig Svenske, mod Dannerkongens Barm.

Nu — svared ungen Vøggur, — jeg intet love vil.

Til ræk Bedrift at vove, der Mod hører til,
 Og Mod mig mangler ikke; fun een Ting end jeg veed,
 Mere stærk end Modet, det er Samvittighed!
 Har Hrolf fortjent at blegne, som en Ildgierningsmand,
 Da skiller ingen Klipper, ei fersk og salte Vand
 Ham fra min Hævn, den Grumme. Behandler han mit Folk
 Foragteligt og nedrigt, da vorde Sværdet Tolk
 For Boggurs vrede Hierte. Og stod han i sin Hal
 Omgivet end af Hirdmænd, som Krebsen i sin Skul,
 Jeg skal ham sikkert dræbe. — Nei, raabte Sigvald, nei!
 Hvi skal du dig opoffre? Paa eenlig Landevei
 Kan man ham i et Baghold vel ogsaa sikkert møde.
 Den, som Hrolf har føldet, fortinerer ei at bløde.

Hielp Thor! raabte Boggur, er Graaskiæg du fornykt?
 Til Stimand mig at giøre? Ha vorte dig saa tykt
 Ei Skægget, varst du Yngling, du skulle det giengielde.
 Nei, den maa gaae i Døden, som vil den Stolte følde.
 Hvo, som uventet sender til Odin Hrolf paa Stand,
 Maa følge ham til Valhal, som uforstået Mand.

Dog — ingenting jeg lover. Skjøndt du har Skjæg, som Sne,
 Med mine egne Dine tillade mig at see
 Du maa, hvor jeg skal handle. Hvordan end Sagen staae,
 Endnu den Dag imorgen til Danmark jeg gaaer.
 Jeg saare længes' efter at seue det fierne Land.
 Veedst du hvorfor? — Nei svared ham Gubben.

Dette Vand,

Wedblev den raske Vøggur, — den hele Venerø,
 Staer nu, hvor Landet blomstred, som udgiør Siolunds Øe.
 Gefion, den hellige Disa, har plojet Den ud
 I Østresaltets Øver, med sin snehvile Stud.
 Hun var en deiligt Dvinde, til Kong Gylfe kom,
 Bad om en Egn til Ophold i Drottens Eiendom.
 Indtaget af hendes Skønhed, skenkte han hende Skoven,
 Som her paa Bakkerne grantes. Da spændte hun for Plogen
 Fire Tettesonner, som gik i hendes Aag
 Af Kærighed beruset; det store Dielaag
 Omhvæved deiligt Diet; de gierne sig påatog
 Stikkeler af Ørne, til Havet Den drog.
 Hun lagde selv paa Plogen de hvide Liliehænder,

Snarlig Bølgerne svulmed, med Skum om hendes Lænder.
 Hun lod sig ei affräkke, hun gif påt Havets Gruus;
 Nøkker, Havfruer blæste paa Luur af Sneglehuus.
 Ei Dybets føle Fetter, selv Ran ei hende standsed;
 Hun pløied Den i Havet, hvor solvblaae Bølgerne dandsed,
 Med Ege, Bøge, Blomster, med Fugle, Fisk med Dyr.
 Lyse Ulfer svæved i Himmelblaat paa Skyer,
 Saa glade ved denne Færsel. — Hvergang paa dette Vand
 Jeg skuuer, længes Sielen, at see det kære Land,
 Som forдум her sig strakte. — Jeg stod som lille Dreng,
 Saa mangen Nvæld ved Stranden, før jeg gif i min Seng;
 Og naar en Luftning kuled, og naar en Bølge klang,
 Det tyktes mig: om Den den mig en Bise sang.
 At see det kære Sielund, jeg drager freidig frem!
 Det er jo dog et Stykke Kun af mit eget Hjem.

Den Dreng ei, — tænkte Sigvald — opfylde vil sin Drøm.
 Mordtanker sielden hidse den Barm, der føler om.
 Han vilde talet mere; men Boggur fra ham gif:
 Jeg maa min Moder skænke de sidste Dieblik,

Maa Høfbed med hende tage.

Hvor vilst du hen, min Søn?
 Spurgte den gode Qvinde. — Jeg søger Hæltens Løn!
 Svared den rafte Boggur; jeg gaaer i Hæltedefærd,
 Men Moder, du maa signe min Faders gamle Sværd.
 Maaskee du aldrig seer mig i denne Verden meer.
 Belan! hvad Boggur hændes, hændtes Kæmper fleer.
 Som Hælt at gaae til Valhal; det er en Lykke sond;
 Men største Skam for Manden, at døe fun Gottedød.
 Åk, svared goden Qvinde, din Død dog blier min Qual.
 Saadt nok, at Kæmper lønnes - med Fryd i Odins Sal;
 De sidde paa Bænk med Herian, de ere daglig Giæster,
 Hvor det i Hallen lyser fra tusind Sværdefæster.
 Da spises af Sæhrimner, drikkes Öl og Mjød;
 Da strides lyftigt, dræbes, og leves op fra Død.
 Valkyrierne fylde de tomte Bægre brat —
 Dog skiller fra din Moder dig Dødens lange Nat.
 Hun trykker dig ei til Hiertet, ei dig i Diet seer;
 Tilbords hos din Gunhildur aldrig du sidder meer.
 Maaskee, min rafte Boggur, du i din Evighed

Dinster dig dog imellem til Venersøen ned;
 Sad heller ved Modersfide, ved tarvelige Fad,
 End midt i Balhalsglandsen, i prægtig Helterad.

Ha, Moder! raabte Vøggur, — ham Zaaren i Diet stod, —
 Du kommer i Freias Folkvang, thi du est huld og god;
 I Breidablik til Baldur! Der skal jeg, ved din Side,
 I Lovsal ofte sidde, til dig paa Bifrost ride;
 Naar Heimdal, skion paa Broen, hos Farvemoerne staer
 Og blæser i Giallerhornet, med aftengyldne Haar.
 Baldur skal see min Zaare, men Ufathor min Daad.
 Farvel da, Moder kære! stands nu med din Graad.

Saa vandred han til Danmark, i Dage saa mangelund,
 Sat over af en Førgemand, ved smallen Øresund.
 Han stod i Dannerstoven; og da han Øggen saae,
 Horte Mattergalen ved Kildevældet saae,
 Det thyktes ham, at Løvet en Gaade løste brat,
 Som Venersøens Bolger fused ham hver Mat.
 Han talde med mange Bønder, med Fisker og med Helt,

I selv med dorfke Trølle; — men ved det danske Belt
 Bar kun om Hrolf een Stemme: at han var mild og stor;
 At Baldur̄ after leved blandt Helte paa Jord;
 At han var højt retfærdig; men at han, kæmpestærk,
 Var som en Thor i Slaget, glæd ved Hildurs Værk.

I Boggurs Sjæl det dagedes; Hrolf den Godes Lov
 Stod lys, som Morgenroden i dunkle Leireskov.
 Til Guder Hænderne strakte Folket for Kongens Liv.
 Ei Boggurs Daggert længer var nogen Morderkniv.
 Alt hørte han i Svithiod, i Skiane, som overalt,
 Idel Godt af Mængden om Kongen blev fortalt;
 At Hrolf forlangte Skatten af Udlis, men med Net;
 At ei af Guld og Blodet Nidingen blev møet. —
 Forunderlig tilmode stod rasken Ungersvend;
 Han hadde Hrolf ei længer, dog var han ei hans Ven;
 Han følte sig ydomyget, blev i Panden rød,
 Naar paa sit Sværd han stirred, og tænkte Helten død.

I disse føre tanker gif han og saae sig om;
 En herlig Dvæld i Høsten ad Leire til han kom,

Opdaget en velskabt -Kæmpe, som, i Bladelæ,
 Overkors med Armene, med Ryggen mod et Træ,
 Opstirred stift mod Maanen. Did ogsaa Vøggur saae.
 En fulsort Sky, særdaaet, paa Nattens Mørkeblaa
 Sig nærmed lysen Skive. — Den smukke Kæmpe sprang
 Fra Stenen, drog sin Glavind, saa det i Balgen Elang,
 Trued mod Himlens Hvælving og raabte: Lumske Dyr,
 Tak Loke for din Frelse! du skiuler dig bag Skyer. —
 Men da ham Vøggur hulste, skamfuld over Breden,
 Stak han Sværdet atter, gyldensmykt, i Skeden,
 Mødte den Fremmede høviss, og sagde: Jeg mig bedrog!
 Den sorte Sky, for Ulven i Tanker, jeg tog,
 Som skal opsluge Maanen engang i Ragnarokker.
 Nu folder Skyen venligt ud sine lyse Løkker,
 Og er en Ulv ei længer. Men, i min bistræ Harm,
 Den stod livagtig for mig, sortbrun, som Maanegarni,
 Det føle Dyr, den Jette, den Utgards galne Hund;
 Som vilde den fluge Lyset alt, med sin sorte Mund.
 Hvi skal det Onde seire? Hvi synker Thor i Døden?
 Men smuk, skøndt den er blodig, min Ven, er Morgenröden;

Og blodig Morgenrøde sikkert, i Østens Gimle,
 For Hælten Wreporten bygger til lyse Gimle,
 Hvor ingen Tette myrder; hvor ingen listig Trold
 Nærmer sig gode Ulfer, med Uvinds lumfke Skild.

Forvirret slog til Jorden sit Die Vøggur brat;
 Og skammed sig ved Rødmen; skøndt det alt var Nat.
 Mon denne Helt mig kiender? tænkte Svenden bold;
 Nei, Talen mig ei gielder; thi jeg er ingen Trold.
 Ei Ungdom Viisdom følger. Wildfare kan en God!
 Jeg iled at udgyde grusomme Nidings Blod,
 Men Hrolf er ingen Niding. Sigvald var flig en Eky,
 Som vilde Maanen sluge; men gienfødt, mangt et Ny,
 Skal den paa Himlen straale, naar Ondskabs Magt er Damp.

Opmærksom stirred Vøggur paa Hælten, som i Kamp
 Mod Ulven sig vilde vove. Hin smilte stolt og trygt,
 Med Guld, meer end sædvanligt, var hans Brynie smykt;
 I Skolet, under Treæet, med sölverlyse Rand,
 Saæ man tre Fiske malet, smukt i et blaaligt Vand.

Herre, du est en Kæmpe fra Leire, kan jeg see!
 Raabte den ruske Boggur. Da moøne Hialte lee,
 Og svared: Jeg kan høre, du est en Svenske, Ven!
 Du kiendte mig ved Diet, ved Dret dig igien
 Hialte hin Hugprude; saa kaldt, troer jeg, til Spot,
 Fordi han ikke syntes om Bamseabben godt,
 Da den hans Fosterfader i Skoven vilde dræbe;
 Men forekom Skovgubben. — Med venligt Smil paa Læbe,
 Hvad Boggur: Hil min Skæbne, da her jeg træffer dig.
 Da sagde Hialt' Hugprude: Til Giengield siiig nu mig,
 Min unge Ven fra Fastland, saa kraftig og saa bold,
 Hvad bringer dig til Leire? Hvad forer du i dit Skjold? —
 Mit Skjold, gien svared Boggur, er ikkun slet og ret;
 End har det intet Mærke, men heller ingen Plet. —
 Har Kongens Helterygte hidbragt dig denne Bei?
 Spurgte Hialt' Hugprude. — Nei, raabte Boggur, nei!
 Enhver om Kongen taler i Everrig ei saa godt;
 Dog troer jeg Ondskaben sværter, bagvæsser ham til Spot. —
 Ja, raabte Hialte med Latter: Tro mig, Kulbrænder god
 Er Adils, Drot i Upsal; og med sin sorte God

Han sværter hver en Dannemand, han ei kan farve rød,
 Steenhiertet med sin Steenkniv, skændig til Offerdød.
 Skam, at de tappre Svenske skal slig en Konning lyde,
 Der foger Seid med Kvinder i blodig Hexegryde,
 Som fører feig til Kampen, og mere feig derfra,
 Og holder ei det Lovte, han helligt loved, da
 Ham tappre Normænd trued. Hrolfs Edelmod og Magt
 Skulder han fun sit Rige; Hrolf er han underlagt.
 Men intet er ham helligt, i Svig og Trædskhed stærk,
 Uden Egennytten, eget Nidingsværk.
 Men nødes vi, at binde ham Tugtens hvasse Niis,
 Selv i Upsal at hente kostbare Sviagris —
 Da vil det til ham svie! I denne sidste Tid
 Kusæd vi frem i Saxland, i seierrige Strid.
 Nu i tilstundende Vinter vor Juul vi holde vil,
 I Ro og Fredens Glæde, ved Drik og Harpespil.
 Thi Rude ægter Biarke; min Signe, som jeg her
 Banted i Aften forgieves under svale Træer,
 Ein Liliehaand mig rækker. Er Asathor en Gud —
 Freia, du est Gudinde! vi hylde dine Bud.

Men neppe seer man Iſen i Vaar paa ſoen ſmelte,
 For ſelv med folde Plader dække vi os, som Helte.
 Da Bee dig, dumſke Aſils! Lad ham offre til Freir!
 Freir under den Netfærdige, Thor ham ſkienker Seir.

Med diſſe Ord, brat Hialte Voggur i Hallen tog.
 Barmen den unge Svenske stærkt bag Røften flog,
 Imens han Hialte fulgte. — Er virkelig ſaa ſtort,
 Kongning Hrolf, dit Hiert? har Uret jeg dig giort?
 Eſt ikke blot du tapper, men vennesæl i Fred?
 Ligner dig ingen i Taalmod, ingen i Gavmildhed?
 Det gielder dog en Prøve. —

Saa tænkt, han brat gif ino,
 Og ſaae ſig om i Hallen. — Alt Kongen lagde Bind
 Tre Var paa at indſore hovisſe Sæder der,
 Og Biark' og Hialte hialp ham. — Ei ſom i Roverhær
 Hirdmændene længer ſtøied, ei op fra Bænken foer. —
 Hver ſad taus beſkeden paa Hyndet ved ſit Bord,
 Og hørte gladopmørkſom Bragi den Gamles Sang.
 Solvſkiægget ham til Beltet i lange Tapper hang,

Som frossent Vand fra Taget; han rynket var som Bark,
 Paa Egens gamle Stamme; dog i Dannemark
 Bar ingen Skaldens Lige; hans Die funkled Ild,
 Som Ungersvendens, saligt, naar Moen smiler mild;
 Dog saae han ei paa Nogen, han ud af Eugen saae,
 Hvor Himmelvognen blinkte, fra Mattens Mørkeblaa,
 Og sang, imens hans Fingre lod Harpens Strenge bruse:
 "Det dages! Morgenhanen lader sin Vinge fuse!"

Disimellem Boggur for Dannerkongen stod,
 Hvis gyldne Haar fra Issen flod i en flammet Flod;
 Han stotted Haand til Kinden, henrykt ved Skaldens Sang.
 Boggur ham betraged: Kongen var smal og lang,
 Heel smuk og kraftig hærdet; den Kummer, Hiertet leed,
 Paa Legemet dog sig præged, med nogen Magerhed. —
 For Kongen nu at prove, der hilste ham igien
 Med Venlighed, da Hialte for Hrolf ham bragte hen,
 Raabte den unge Boggur: Ei, ei, hvad seer jeg her?
 En lang afhugget Krake sidder paa Bænken der!
 Et Træ, heel smalt i Stammen, hvis Grene maatte vige.

Er det den steile Trappe, hvorpaa man nu skal stige,
Til Odin og Valhalla? — Han taug ved disse Ord. —
Forbauset stirred Kæmperne, fra Bænken over Bord,
Paa Kongen og paa Boggur; — hver begierlig var
At vide, hvad den Dristige fra Kongen sik til Svar.

Af Guld to store Ringe Hrolf bar paa hver en Arm;
Han smilte, saae paa Boggur og svared uden Harm:
Du har mig Tilnavn givet! Hrolf Krake fra idag
Skal mine Mænd mig kalde. Men — kun i Evne svag —
Hvad kan i Navnesæste du skænke Den, som sik
Tilnavnet af dig, Boggur? — Han taug et Dieblik.
Derpaa den ene Guldring han strog af Armen, klar,
Og quad: Saa maa den Rige vel, Den, som intet har,
En værdig Gave skænke. Tag Ringen! —

Uden Tak,

Tog Boggur hurtig Ringen, paa hoiren Arm den stak,
Og skulte saa paa Ryggen den venstre, medens stolt
Han gik omkring i Hallen og heit den Hoire holdt. —
Hvad, spurgte Kongen atter, betyder Boggurs Færd? —

— Den venstre Haand, Herr Konning, er ei den hoire værd,
 Den blues ved sin Armod, den er saa rigt ei smykt!
 Svared den unge Svensker, og saae paa Kongen trygt. —
 Gi skal den længe blues, quad Hrolf, for ingenting,
 Den Mangel let kan hæves. Han tog den anden Ring,
 Og stak om Svendens Haandled.

Da Boggur, Angersgraad

Fyldte med Glands dit Die; smeltet ved hans Daad,
 Du styrted Hrolf tilfode, bedækkede hans Haand
 Med Rys og hede Taarer, og raabte fro i Aand:
 Nu er hver Twibl forsvundet! Ja Hrolf, ja du est god,
 Saar god, som stor og mægtig; og Boggurs Hierteleblod
 Skal for Hrolf Krafe flyde! O hvilken Skicbne fod! —
 Ja Hrolf, ifald du falder, jeg hævne skal din Dod. —
 Da smilte mildt Hrolf Krafe, saae fra sit Herrefæde
 Paa sine Kæmper og sagde: Kun Lidt kan Boggur glæde.
 I ringe Bondekoste han taler som en Jarl! —
 Ja, raabte Hialt' Hugprude: det er en Dalekarl!

Siette Sang.

Leirekongens Haller stor Glæde monne være;
Biarkes, Hialtes Bryllup blev holdt med megen Gre.
De udvandred paa Marken, i aarle Morgenstund.
Vaarsolen med sine Straaler,- giennem dunkle Lund,
Saæ hen paa Kampestenen, med grønne Mus bedækt.
Hvor mangt et Par var fordum af gamle danske Slægt
Signet paa denne Bakke! De bolde Kæmper stode
Paa Stenen, med deres Brude, hos Thorald Offergode.
Egekransen flettet var i hans Sølverhaar.
I lange hvide Klæder, med brogede Bændler, staer
Odins Præst, med Hornet, drevet af røden Guld;
Det, som lang Tid efter en Mo, bag sorten Muld,

Fandt i en Eng ved Slesvig, og bragte Dannerdrot;
 Blandt sieldne Kostbarheder glemtes det paa vort Slot;
 Men hvad totusinde Vintre med Wefrygt havde skaant,
 I natlig Lue smelteses, af Tyvehaand forhaant.
 Alt Hornet i Hrolfs Dage var sicldent og af Værd,
 Hidbragt til Dannerkysten af fierne Folkefaerd.
 Man ei forstod de Billeder, der stod om Guldets Rand,
 Dog saae man der en Qvinde som offred grumt en Mand.

Bed Biarkes, Hialtes Bryllup fled intet Offerblod;
 Hrolf var ingen Blodmand, den ædle Herre god;
 Mæget hans Tro forarged hver ivrig Afgudsdyrker:
 Ingen Guds frygt — quad man — nu Leirekongen styrker;
 Han paa sig selv Kun stoler, sit eget Heltemod;
 Han Uferne fortørner, deres Hævn fræver Blod.

Sær Skulde var forbittret, ei til Bryllup gif;
 Misundelsen udtindred af hendes stolte Blik,
 Nidkær paa Rud' og Signe, som lykkelige fandt;
 Hvad, uagtet sin Skønhed, aldrig Skulde vandt:

Et fromthengivent Hierte. Men hun sig tilstod
 Ikke selv sin Svaghed. Et Bryllup uden Blod
 Er en Ufølighed for Guder! — hun raabte; — Bee Enhver,
 Som formastelig tager Deel i slig en Færd. —
 Hun lukked sig i sit Kammer, sad Dag der og Nat;
 Klapped med hvide Hænder sin gnistersorte Kat.
 Med falske gule Dine den stivt paa hende saae,
 Faelt med Hæreblikket. — Hun tog den i en Bræa,
 Og sønderstak den Struben. Den spretted, hende rev,
 Arret af Kattens Negler lang Tid i Armen blev.
 Hun agted det kun ringe, græd i sin Urighed,
 Lei for sig selv, forsikred', at hun flet intet leed.

Nu aabned sig Folkvanger for lykkelige Par.
 Hialte med sin Signe høist lykselig var,
 Og Biarke med sin Nude. Forskæellig dog var Fryden:
 I Biarke beundred Nude Manddommen; Helstedyden;
 Han hendes ødle Lække. De sammenligg i Lund;
 Deres Elskov ligned en yndig Aftenstund,
 I Høst, naar Maanen skinner saa klar, kieligmild,

Paa Skovens brune Blæde, med reen og himmelst Fld.
 Erbødige for hinanden, der blev kun lidet sagt;
 At Kærighed var større, meer sød end Venstabs Magt,
 At troe de neppe voved. De gif, som Mand og jLiv,
 Der alt har tilbragt sammen et længe prøvet Liv;
 Langsomt, alvorligt, ørbart, høitideligt Haand i Haand,
 Forenede med hinanden, ved et usynligt Baand.

Som Sommerfugl om Blomsten, Fuglen om sin Frugt,
 Om Signe Hialte flagred. Alt hvad hun havde smukt
 Henrev den unge Kæmpe. Den ranke Roseumaaer
 Sad paa Græsbænken hos ham; de lange gule Haar
 Fra Issen han hende løste. Han kyssed Munden varm
 Paa hendes Purpurlæber; i den sneehvide Barm
 Derpaa dem atter kielte. Paa hendes Haand og Fod
 Han stirred; Kinden brændte med ynglingsræske Blod.
 Saaledes Natten fandt dem, de lykkelige Zo!
 Og Freia gav dem Glæder, Siosna gav dem Ro.

Hrolf gif om i Skoven; inat han fandt ei Hvile;
 Boggur, ved hans Side, ofte saae ham smile

Og stirre hen paa Maanen, bevæget i sit Sind;
 En stor, funkende Taare trilled paa Heltens Kind.
 Saalunde kom de begge bag Skoven til en Høi,
 Uffides mellem Træerne, skilt fra Dalens Stoi.
 Den lille Dør til Graven Dankongen oplod;
 I Hal af Kampestene nu begge Helte stod.
 Mod Maanen vendte Døren; blege Midnatsskin
 I Gravens mørke Hvælving smitted fortroligt ind,
 Oplyste Dødens Bolig. Dybt monne Kongen sukke,
 Han stirred giennem Taarer hen paa en Askekruske
 I Hulens dybe Baggrund, lys af Maanens Glands,
 Hvor de klare Straaler legede med en Krands
 Af falmede Kornblomster; alle dog blaae endnu.
 Hrolf Krakes visne Foraar — han sagde — finder du.
 Sæt dig hos mig paa Stenen, paa dette stille Sæde!
 Minbet af mine Sorger er dog min bedste Glæde.
 Medlidenhed du føle, med Den, du agter som Mand.
 See! Maanen tolker: Siælen er fra et bedre Land;
 Og først i Freias Rige sin Fryd den finde vil.
 Hælvten af de Slagne hører Freia til,

Og Hrolf tilhører hende. Men til jeg seer igjen
Min Drifa, troste Veneskab. Saa hør mig, unge Ben!

Paa mine fierne Toge tugted jeg Særens Drot,
Som længe havde tirret til Kampen mig med Spot;
Jeg traf hans Flok i Marken, med min Hær ham slog;
Men fra Land og Rige Haki dog, ikke jeg;
Gjorde ham ei til Fange, skjondt det er Krigerstik;
Tilfreds alt, naar jeg Skatten aarlig af ham fik.
Min Stigbøile holdt han; jeg standsed ved hans Gaard.
Ved Borgeled mig mødte hans Biv, svøbt i Maard.
Knap saae jeg hende, Vøggur! før Freias Straale varm
Trængte fra hendes Die dybt i din Konges Barm.
Venligt jeg hende hilste, jeg axlede mit Skind,
Gik i Høielofte før Fruer og Tomfruer ind.
En deilig Flok af Kvinder han havde valgt, med Flid,
For sin Overvinder at gjøre hierteblid.
Jeg saae paa ingen Anden, ene jeg Drifa saae,
Der ofte mødte mit Die, med Dine store blaae.
Vi talde lidet sammen, langt fra hinanden skilt;

En Rad af Børder, Kvinder var mellem os opstilt.
 Paa Bænkene sad Kæmper, der løb om Hrolf en Sang,
 Men ei hans Dre hørte, hvad Gardeharpen flang.
 Som Hyrden seent i Nvælden, naar venligt i det Fierne,
 Ved Solens Nedgang, blinker Freias store Stierne —
 Han fun paa Stiernen skuer, glemmer Mark og Skov,
 Hører ei Fugleksaren, qviddre Maarens Lov;
 Saa sad, i Angelsaren, den Kongelige Giest,
 Saae paa den skronne Drifa, glemte sin Roes og Fest.
 Sem Lilien feir paa Nviste sad hun i Hakis Gaard,
 Guld bar hun om sin hvide Haand, det perlestukne Haar
 I astelyse Flætning til Hosten vandt sig ned;
 Den bedste Pryd hun eied, var sed Blufærdighed.
 Jeg elskete, men jeg skulde min Elskov i mit Bryst,
 At gieste Hak stundom, var da min største Lyst.
 Guldtavel over Borde jeg stundum med hende leged;
 De hvide Fingre, med gyldne Ringe, derved sig yndigt bevæged.
 Sig Terningen monne vende, den løb hurtig omkring;
 Desligeste løber Lykkens Hiul, forblummet, paa Jorden i Ring.
 Et Tryk af Drifas bløde Haand, stundum et Kys derpaa,

Det var min høieste Glæde. Men Løk', i dunkle Braa,
 Misundte mig denne Lykke. Af Honning Freia giod
 En Draabe fun i mit Bæger; men Hæl den fandt for sød,
 Og krysted deri sin Malurt.

Haki, ved Mord og Bold,
 Sad i sin Broders Rige; han plettede sit Skjold
 Ved nedrige Bedrifter. Med dosiglumiske Blie
 Bestiæmmmed han sin Manddom, umaadelig i Drif
 Og væmmelig i Vellyst. En Frilleflok han holdt;
 For den ædle Drifa var Hakis Hierte koldt;
 Kun Ridingsværk ham hidsed. At hendes Die blaa,
 Kicerligt og uskyldigt paa Dannerkongen saae,
 Det kunde han ei taale. Dog voved han ei Ord,
 Urbødig var hans Afdærd.

Bedrifter til Nord
 Utter din Herre Kaldte. Da mig det Budskab lod
 Kærfaerdeligt fra Saxland, at Drifa var død!
 Jeg foer til hendes Gravhoi — de visne gule Løv
 Kransed en Asekrukke med en Haandfuld Støv.
 Hun sad ei meer i Hallen — hun havde mig forladt —
 Min Maane var forsvunden — fulsort var min Nat!

Bed Maanddom og Bedrifster jeg vilde hende glemme;
Men altid sagte hvissed i Hiertet mig en Stemme:
Du har mistet din Drifa, du elskete hende omst;
Gienkærlighed vel ofte har din Hierne drømt —
Men aldrig end sit Hierte hun aabned med et Ord.
Din Borgen var et Haandtryk! Paa Smil, Blif du troer,
Det Sprog kan let bedrage. — O Drifa, min Veninde!
Din Hrolf i denne Verden raver nu som i Blinde;
Maaskee, naar han hos Freia hist dig atter seer,
Vender du kold ham Ryggen, ynder ham ei meer.

Engang igien at skue det Sted, hvor Drifa ned
De sorte Livets Dage, hvor hun saa ung var død,
Drev mig til Sarlands Kyster. Hafi mødte mig, fult,
Med falsk, paatagen Kummer; under Pauden hult
Stirrede lumse hans Øie. — Jeg gif til hendes Grav,
Frit Løb jeg mine Tårer i Ensomheden gav,
Og blev der mange Nætter. Men Boggur — sidste Nat,
Da til Uffsed jeg dvælte, traadte for mig brat
En hæslig Dwærg, en Gubbe, med lurtet Kofte paa —

I Gravens morke Hvælvning; — med tykke Been og smaae,
 Han stod, med plumpe Hoved; Panden Trædskheds Præg
 Bar i de dybe Nynker, Kinden et salmet Skæg.
 Og Beltet et Nøgleknippe! — Med et affænligt Smil
 Han hvæsbed: Kom, Herr Konge! Bedriften kræver Til;
 Vil du see Dronning Drifa? Med Rette sørger du;
 Thi snarlig dør den Venne, skøndt ikke død endnu.
 Af sin Finger, Herr Konge, hun denne Ring mig gav,
 Den levende Begravne; at ei for hendes Grav
 Du dig ræd skulde frygte. — Jeg Ringen tog, jeg saae —
 Jeg kændte den paa Limen. Edelstenen blaa
 Som hendes Øje lyste. Tit den glæded min Haand,
 Maar jeg saae den funkle paa hendes hvide Haand.
 Jeg fulgte Dwærgen hurtig, med Sværdet af sin Skede,
 Halvvaagen, som i Drømme, som i Feberhede.

Han hurtig nu en Løndør aabned i Skovens Nat;
 Ned ad en Bindetrappe stege vi sammen brat.
 Blændlægten han af Barmen tog frem. Først en Gang
 Maatte vi sammen vandre, skummel, smal og lang;

Saa lukked op han Dorren, og i et sievert Kammer,
 Teg paa Loibønen øined, ved Lygtens matte Flammer,
 Min huldeste Veninde. Hun rakte mig sin Haand,
 Ei længer som en Nose, men som en Gravens Land.
 Bleg var skionne Lebe, bleg indfaldne Kind,
 I halvbrustent Die dog end et himmelsk Sind
 Straalte med Baldurs Blidhed. Alt hvad af hendes Baar
 Tilbage var at skue, det var de fagre Haar,
 Den astelyse Flætning. — Men da hun saae mig, strax
 Med sine sidste Kræfter greb hun skarpen Sap,
 Afslipped, rakte mig Skatten, og med sin Stemme sed
 Hun talde: Hør din Drifa, Hrolf, før hendes Ded.
 Min Husbond mig indspærred, begrov i Fængslet mig,
 Fordi mit Hiertes Tanker, min Ven, tilhørte dig.
 Ravnen flyver om Aftnen, om Dagen den ei maa;
 Den maa doie Sorgen, som ei kan Glæden faae.
 Mig aldrig Haki loved, af Aft han ikke veed;
 Ved en jordisk Attraa, forstaar han Kærlighed.
 Hans stolte Hierte svulmed, gav ham ingen Ro;
 Troskab af Den han fordred, som han var aldrig tro.

En Elskov huld uskyldig, en Alf, som lever om
 Af Længsel, Smil og Zaarer i en begeistret Drøm,
 At den til Gimle stiger, som var paa Jorden nys,
 At dens Løn er et Haandtryk — aldrig maa ske et Kys —
 Begriber sligt, et Hjerte, som hærder sig i Synd?
 Der daglig, som Skarnbassen, vølter sig i Dynd?

Hemmeligt lod om Natten han mig i Husen bringe;
 Dog stække ikke Nøden, o Kærlighed, din Vinge.
 Paa Hrolf jeg ene tænkte; den Trost var mig saa sør,
 At nu dit Helteøie græd over Drifas Død.
 Snart mig svække min Kummer, i skumle Fangebo;
 Med folde, fugtige Mure. For sidstegang dog fro
 Den Tidende mig gjorde, at du Drifa var nær.
 Ved Gaver og ved Lovter vandt jeg Dwærgen, der.
 End aldrig har min Læbe sagt hvad i Hiertet boer,
 Saa hør da nu i Døden Drifas sidste Ord:
 Jeg elskte dig paa Jorden, skal elskke dig hos Frei!
 Stovets Lænker gielde for Evigheden ei.
 I Livet Hakis Hustru, jeg fulgte Pligtens Bud,

Men din er jeg i Døden, og din er jeg hos Gud.
 Saa kyssed hun min Læbe, saa trykte hun min Hånd,
 Saa bøjed hun sit Hoved, og godt udgav sin Mand. —

Hvad skal jeg meer fortælle dig om min Smerte, Ven?
 En Haarlok — en Guldring af Drifa var igien!
 Til Hævn mod hendes Morder jeg brat i Vaaben gif;
 Han mig mødte med skumle, øengstelige Blit.
 Jeg fordred ham til Etekamp. Ningen og min Løk
 Jeg bar som Tegn paa Hielmen. Den Usle kiedte noet
 De dybtbebredende Mærker; han tilbagegiøs.
 Med min Gyldenhialte jeg vilde hugge los —
 Da vakte han og raved — blev i sit Ansigt blaa,
 Et Krampeslag ham fældte; han kunde meer ei staac,
 Sank slap i sine Plader. Som Offerøren mat,
 Naar Hofgodens Hammer den Vandens knuser brat,
 Faldt Haki flup til Jorden. Da lod et mægtigt Raab
 Fra Kredsen, som omringed os i den store Hob:
 Samvittigheden ham fældte, han er ei bedre værd;
 Han sank i Sottedøden, ei for Kongens Sværd;
 Hos Hæl ham Straffen truer. — Da vendte jeg mit Syn

Med Sky fra Nidingsliget; som trussen af et Lyn
 Med Svovellugt det sortned. — Jeg bød i Kredsen No;
 Men lod dog gierne blive Folket i sin Tro,
 At ham Samvittigheden føldte til billig Straf;
 Skjendt jeg vidste: Hakis Hierte den ei traf.
 Det var ei Aandens Nædsel, det var ei Sicelens Nag;
 Drifsfældighed og Bellyst gav ham et Nerveslag,
 Og Dyret sank som Nadsel! —

Med stille Kummerstaal

Jeg hos min Drifa dvæled, mens paa rogfulde Baal.
 Det hulde Legem brændte. Samme Midienat
 Jeg drog igien til Leire, med min hele Skat —
 Ring — Uskekrukke — Haarlok! —

Beggur paa Skaalen saae

I Høien, og paa Krandsen, hvis Blomst endnu var blaa.
 Og raabte dybtbevæget: O Hrolf, dig ei bedrov!
 Her hviler Drifas Uske, men hun er ikke Stov.
 Nei svared Hrolf — og vendte sin gyldne Ring omkring,
 Sicelene forbinder ved Evighedens Ring!
 Blaa straaler Stenen, Krandsen; og Himsen hist hin høie,

Blaamer med klare Hvælvíng, front som hendes Die.
Den askelyse Flætning jeg ogsaa har igien;
Den skal knytte mit Hjerte til mangen trofast Ven.
Belan, min bolde Boggur, i ørlig Heltefavn
Hylder jeg Thor og Mimer, men glemmer ei mit Savn!.

Gyvende Sang.

Misundelsen, en Svartalf af allervørste Slags,
Som Bræmsen over Hinden, faldt paa Skulde strax,
Med Rudes og Signes Lykke. Dybt lagde den sit Weg
Umwærkeligt, om Matten, i Hiertets skulte Læg;
Da vorte snarlig Trolden. Af det blødende Hierte
Krobb den med rynkede Vinger, forvoldte pinlig Smerte.
Da indfaldt Svanebarmen, øengstelig og tung,
Da var Helges Datter i lang Tid meer ei ung.
Rosen svandt fra Kinden, hver Glæde monne flye;
Svartalsen under Diet malte Streger med Bly,
Fortærte hende Kjødet; hun vakked naar hun gif;
Som en Glod, der sluktes, stirred hendes Blik,

Den føle Trold ei derbed det længe blive lod:
 Til en farlig Feber hidsed han hendes Blod;
 Da havde Skulde Syner. Det sære Drømmespil
 Eder, i denne Bise, grant jeg fortælle vil.

Hun syntes at det regned i Nætter, Dage tree;
 I Vandet vorte Lilier, hvide som en Sne;
 Af Marken bløste Græsset; Siv stod overalt,
 Duggen hele Dagen giennem Luften faldt.

Lammene blev Sværer; Kalven blev en Sæl;
 Alt hvad Haar var forhen, forvandledes til Skæl.
 Da hørte hun det pladste. Med deilig Læg og Fod
 Tangkær, hendes Moder, i Gladvandet stod,
 Og treeen i hendes Kammer.

Min Datter, Huldræn sang,
 For skilte fra dit Buur mig græsgronne Bang;
 Nu kan jeg dig besøge! Den Bei, som jeg skal folge,
 Der maa Fisken svomme, der maae Boverne bølge.
 Dit stolte Hierte græmmes, græmmer sig med Net;
 Er ei Alfestæten meer end Assurs Et?

Og skal to Stovets Kvinder myde de Livets Goder,
 Som Skæbnen nægter Skulde, der elskes af en Møder,
 Udødelig som Havet? Gi med letsindigt Brum
 Bragte jeg dig til Verden, som Bolgen foder Skum.
 Du est mig kær, du Bolde! Din Fader var en Mand,
 Som ofte blandte varmt Blod i Tangkærs folde Vand,
 Naar Kampen raste paa Dækket. Han blev mig tro; hans Barn
 Skal Hel nu ikke fange, med Sottesengens Garn,
 Min Flod skal dig forfriske. Folg mig til Ran, min Frue!
 Frygt ikke for, du drukner i vandgrenne Stue!
 Jeg vogter dine Lungør.

Saa tog hun hende med.

Skulde, modig ellers, gyste dog bleg og ræd,
 For alle de føle Syner. Sør blev hun angst og bange,
 Da hun saae sig strække hin frugtelige Slange,
 Midgarbsormen grønne, der i Halen sig beed.
 Af Skuldes folde Vand sprang hin folde Sveed,
 Da den paa hende skæled; men for Tangkær tam,
 Lod den af bløde Hænder sig klappe stiven Ram.
 Saa fore de ned paa Dybet, til Ran. Hun var ei smuk,

Den bedste Sang, hun hørte, var Livets sidste Suf.
 En Krone vel af Perler hun bar, som Dueæg;
 Men, skøndt hun var en Qvinde, hun havde hæsligt Skæg;
 Af Lang Løfferne grønne vildt omkring Panden stod;
 End blodig hun om Munden var af det friske Blod,
 Hun drak af Dødmands Hjerte. Der laae de overalt,
 Henstrøet, som Faar paa Marken, af hendes Hænder qvalt.
 Dog saae man end paa Liget det uforfærdede Blik,
 Hvormed den danske Sømand steds i Døden gif.

Tangkær for sin Dronning flagede Nøden stor;
 Men hun høit maatte skrige, gientage sit Ord,
 For den dove Gudinde; skøndt paa Bunden Vandet
 Styllled ei meer med Støien, med Grums af Strandens blandet,
 Men holdt sig grønlidunkelt, i gyselige No. —
 Tilsidst dog Ran forstod det, affyeligt hun loe.
 Hun raabte: Ricere Tangkær, du kommer mig tilpas;
 Solen dæmrer sparsomt giennem mit tykke Glas,
 Dog seer jeg Skuldes Bleghed. Jeg hader Hrolf, som du;
 Sparsomt Dødmands Legem offrer Snekk'en nu,

Fra den Tid, han blev Herre. Den Daare elsker Fred,
 Gid Hel ham indebrænde med Leireskovens Ved.
 Gierne jeg vilde redde din Datters visne Baar;
 Men kan Kun ødelægge, paa' Hielp mig ei forstaaer.
 Dog kiender jeg en Læge, skiooldt lænkebunden Mand,
 Der fremfor alle Fetter og User sit Forstand,
 Hans Raad nu ville vi høre! Thi Skade, min Veninde,
 Gierne løser Lænken, som selv hun monne binde,
 Naar Ran derom hende beder. — Jeg haaber Lokes Klegt
 Ender din Datters Qvide. Folger mig uden Frngt!

Saa tog hun Tangkær, Skulde, med op til Havets Glade,
 Der taarned sine Bolger til Bierge; thi Skade
 Blev ikke længe borte, paa sin kulsorte Hest,
 Med store Flaggermuusvinger, som viste Storm og Blæst,
 Hvis Hvrinsken sender Dronene, saa truende, saa hule,
 Mens Skummet stænker Vandet, fra Bidslet og dens Mule.
 Det var en bælmørk Midnat; men hoit, fra Finmarks Jis,
 Paa Himlen vorzte Nordlys, forfærdelige Niis!
 Og grant, paa øden Klippe, ved Skin af Nordlysfiaminen

Saae Skulde Ran og Skade sidde fortroligt sammen,
 Paa Klinten, medens Hesten stod bunden ved en Bloë.
 Da brat forstunimede Stormen. Freias Stiernerok
 Nedglimted giennem Skyen. En Snekke foer forbi,
 Saae Klippen, — dreied Roret, blev for Skibbruddet fri.
 Og. hoit et lyftigt Hurra fra Mandskabet led,
 Som, paa et Haarbred, streifed nær Kysten af sin Død.
 De tvende grimme Dwinder saae Mandskabet frelst,
 Og ærgred sig derover; thi altid saae de helst
 At Mennesket foer ilde; dog vilde de dennegang
 Samtalen ei afbryde; den var quindelang.

Tilsidst de vinkte Skulde.. Med sin Moder tryg
 Hun satte sig hos Skade paa Stormhestens Ryg,
 Og. foer igiennem Luften, hoit over Kattegat,
 Over Norges Biergaas i frygtelige Mat.
 Ved Dovrefield de standsed, af Gangeren steeg,
 Fieldets lufte Side som Dor tilbageveeg,
 For Havets, Stormens Diser. Med felsomme Sind
 Skulde fulgte Skade dybt i Bierget ind;

Giennem de brune Haller; hvor Klippeblokken hang,
 Hvor bag vældige Søile, med sidste Svanesang
 Fosser i Dybet styrted. Tilsidst blev alting stille;
 Vandet ei længer støied bag Kampestenens Nille.
 De vandred i en Løngang, hvor Guldstenen smuk
 Lyste, ved Mattens Fakkel. Men dybe Hiertesuk
 Fra fierne Hvælving toned. I Hulen de treen —
 Guldets, Sølvets Uarer, som i en Marmorsteen
 Spraglede Klippevæggen. Krystaller Loftet bar,
 Tap ved Tap, i Mængde, som Diamanten klar.
 Men græsselig i Hallen tilvisse dog var Noden:
 Udstrakt paa trenende Blokke, forgieves vented Døden
 En Mand af sielden Skønhed, kold, bleg som et Liig.
 Emerten i hans Die blandte sig med Sviig.
 Fra Issen de sorte Lokker ned til Jorden naae;
 I Oval med hvide Tænder han beed sin Læbe blaa.
 Med matte Haands forgieves, Usalige! du tænker,
 Fra Bryst og Been at løfte de vægtige Ternlænker,
 Som binde dig til Klippen.

Men ved hans Hoved stod

En Dvinde, mindre deilig, men mere huld og god.
 Et Asyn, fuldt af Kummer, sin Mand i Døden troe,
 Viste hun, taareblandet, mens haanligfælt han loe.
 Med Skielven i sine Hænder hun holdt et Sølverkar,
 Læt over Fangens Unsigt. Til Manden fyldt det var,
 Da Skulde treen i Hallen. Den Kummerfulde tog
 Fra Mandens Vandet Skaalen, gif bort, ud den flog.
 Da Drømmersten opdaged — hans Wie stirred stift
 Op mod de klare Tapper — en Slange, hvis Førgift
 Ham dræppede ned paa Kinden. Den var spraglet, blaa
 Paa Ryggen, guul paa Bugen; i Lænker hun den saae
 Over hans Hoved hænge.

Da det levende Liig
 Udstedte giennem Hierget et forsærdeligt Skrig,
 I Krampetræ sig vaandende. Da vakte Fieldets Grund;
 Mens ham den tykke Fraade stod for blege Mund.
 Da skielved Jordens Viller. Af Skræk faldt Skulde ned,
 Men Skade løste Fangen, da han først, med en Fed,
 Loved igien at komme til Fængslet, næste Nat. —

Skulde, giennem Luften til Leireskoven, brat
 Blev ført i Lokes Arme. Under Luften blaa,
 Saae hun ham, i sin Skønhed, trædsk for hende staae:
 Med hvide Marmoransigt, med ravn sorte Haar,
 Hvis Øer, i glindende Løkker, ham ned til Hælen naaer;
 Med stort og lysbrunt Øie, med hvalte Øielag;
 Men uden Erlighed Blikket, skøndt Ingen mere klog. —
 Han Skulde tog i Favnen, gav hende mangt et Kys;
 Længer ei hun bæved af Engstelse, som nys. —
 Du har mig vederqvæget, et Øieblæk mig løst,
 En liflig Honningdraabe mig i mit Væger øst,
 Han quad; det skal jeg lønne. Du dig ønsker et Raad,
 Din Sundhed at gienvinde? Det er en ringe Daad.
 Hør Usalokes Tale: Du Guderne maa forsonne!
 Ikke meer de smile til Leires Bøgekrone,
 Hvor Øfferstenen stander, i Solen, uden Lvæt
 Af den Myrdedes Hierte; uden den hellige Plet.
 Med et Menneskeoffer, dristige, skønne Glut
 Du Userne formilde, skøndt Hrolf det har forbudt.
 Og for ham ret at saare — hør Usalokes Ord:

Du veedst at hijt i Hytten Enken Gundvar boer,
 Med Datteren lidet Drifa. Det Barn er Hrolf saa fierst,
 Vilst du ret ham frænke — (det har dig Loke lært)
 Da loe hint Barn, i Nvælden, engang i Gudehuset,
 Mens Hrolf paa Rœnken sidder, med Kœmperne beruset;
 Dræb det paa Offerstenen! Og ved dets sidste Suf,
 Gienvinder du din Frisched, blomstrer dobbelt smuk.

Saa talede Uraloke, forsvandt med Drømmen brat.
 Skulde sig paa Leiet fandt i bælmørke Nat;
 Snart var hun kold som Sneen, snart som Ilden heed.
 Fevertørsten verled med Pandens flamme Sveed.
 Men, sikker paa sin Helbred, stod op hun næste Morgen;
 Med Mordtanke i Hiertet, glemte den Grumme Sorgen;
 Som en Ulv der sig sniger, med rovbegierligt Mod,
 At vinde tabte Kræfter, ved et uskyldigt Blod.

Bed Herthadals Bakker, kranset af grønne Skov,
 Hvor i Søen flyder sölverklare Rose,
 Der fordum blandte sin Susen, med Trællenes bange Strig,

Naar dem Goderne drukned; naar steenbetyngte Liig
 Saenk tilbunds i Dammen, med Lænker om Been og Arm;
 Naar i Vandets Bølge var tvættet hellige Karm,
 Der forte Friggas Billed; — ved denne klare Øe,
 Hvor, siden Hrolf blev Konning, Ingen maatte døe;
 Som endnu veilig flyder, skovrandst i Herthas Skiod;
 Ofte til Sommerlystfart Arels Sonner bød; —
 Der boede Gunvar Enke; hvis Mand var Kongen kær.
 Selv Glutton han havde vatnet, som legte sorgfrit her,
 Og givet Navnet Drifa. Den kække Fader faldt
 I Krigen for sin Herre; hans Hjelm af Stalet, hvadt,
 End hang i Gundvars Stue. Hrolf besøgte tidt
 Enken i Herthadalen; og Barnet legte frit
 Paa Skiodet af Leiredrotten, paa Vænk, i Hyttens Braa;
 Alle store Hierter elske de hulde Smaae!
 Maan Sioelen ei beundre Skionhed, uskyldighed?
 En Unde som henrykker, fordi den ei det veed?
 Nedstiger ei til Jorden, uscengslet af Smaaaheds Garn,
 At smelte den Bornes Hovmod, Alfen som et Barn?
 Ofte hen lille Drifa blev op til Gaarden bragt,

At lege med Dankongen, naar han ei git paa Fagt;
 Til let hun, som en Sommerfugl, sloi om i gronne Gaard;
 Smuk hun var som Rosen, hvis Knop i Lovet staer;
 Med kloge Falkeøine, hun var ei syn, men tam;
 Og kiælen hun var og venlig, som hvide Dæggelam.
 Syv Somre hun havde skuet, syv Somre grædt og leet,
 Og med sit blide Die Solen og Maanen seet.
 Nu skulde det lille Die briste for Morderkniv,
 Nu ønskete Huldrrens Datter at ende Barnets Liv.

Selv turde Skuld ei komme, sendte til Hytten en Svend,
 Som bad hin lidet Drifa, til Kongen, hendes Ven,
 Paa Gaarden op at ile. Det skeete før saa tidt.
 Moderen Barnet sendte, da det var pyntet lidt,
 I hvide Lærredskjortel, i Hue med Hareskind,
 Med en blaa Sloife bundet under den røde Kind.
 I Skoven mødte Skulda hin lidet Drifa skion,
 Gav hende Honningkage; da, paa Fyrstindens Ven,
 Hun fulgte til Gudehuset, at see forgylde Billed:
 Odin, med sine Ravne, paa Skulden, høit opstillet,

Bug Offerstenen i Hallen.

Du stakkels Noer! hvad veed
 En lille Glut om Trædfæhed, om Underfundighed?
 Hun fulgte gjerne Skulde, aned ei Livets Tab.
 Saa styrter en Fugl fra Træet i Slangens aabne Gab,
 Og saadan Myggen i Lyset.

Men Drifas Fylgie god
 Bevared Barnet i Nøden, skjøndt hende den forlod.
 Den sloi til Kongens Kammer; hvor Hrolf i Tanker sad,
 Med Haand under Kind alene. Krandsen, med visne Blad,
 Hang nær paa Bielkevæggen. Den havde ham Drifa forært;
 Hver Blomst han fik af Barnet, var Heltens Hierte fiert.
 Fylgien ind ad Lugen sloi som usynlig Giest,
 Og fasted Krandsen af Sømmet, paa Gulvet, som en Blæst.
 Hrolf skued Krandsen falde, snoes om i Hvirvelvind,
 Til at see den Lille da længtes Drottens Sind.
 Han iled til Gundvars Bolig, opdaged trædfænen Svig;
 En Træl ham alt forraadte, blegnende som et Liig.
 Men, som en Storm, der styrter igennem aabne Bierg,
 Foer Hrolf i Gudehuset — og saae en hæslig Drærg

Hen over Offerstenen at holde den lid'en Pige,
 Med Haanden tæt for Mund'en, at hun ei skulde skrige.
 Men Skulde, som Hel i Hulen, fast i sit Ansigt blaa,
 Blev seet af Dannerkongen, med Flintekniven staar
 Over Barnets skælvene Herte.

Fordomte Mastronds Hånd!

Hvad gør du? raabte Kongen. Og Kniven af hendes Hånd
 Faldt ned og sprang istykker, paa Gulvets Elisesteen. —
 Ha varst du ei min Søster, da skulde dine Been
 I Pinsler svede Blodet! — raabte, med Bredens Lue
 I skionne Blik, Hrolf Krake. — Viig bort, du giftige Flue!
 Med Glands paa smukke Vinger, der kun flagrer til Synd.
 Orm! som dig ei oplofster en Tomme fra dit Dynd.

Som Hulens skumle Skygge viger for Faklens Skin,
 Saa veeg forfærdet Skulde, da Konningen treeen ind;
 Forlod sit Rov, som Ravnen paa Marken Vingerne slaaer,
 Naar pludselig en Bonde den fiernt imøde gaaer.
 Men skælende tilbage, med Fingren paa sin Mund,
 Kvækked hun øvragt sagte, som flygtende gør en Hund:

Søn af din egen Søster! Du' Plet paa Leirestol!
 Snart synker i sin Afgrund din praleriske Sol.
 Viet har Asaloke til Mord min Offerkniv!
 Den sondersprang? Fleer Knive kan hvæsses mod dit Liv.
 Og da først aander Skulde, fri for Qval og Harm,
 Naar hun kan støde Daggerten, Hrolf, i din egen Barin.

Ei Kongen Trudslen hørte; fast i Armen han holdt
 Barnet, som af Nædsel endnu var stift og koldt.
 Han kysset det bekymret, og bad det: ei for sage.
 I Drifas Die vendte Livet snart tilbage,
 Hun smilte som en Lysalf. Hrolf, med Graad paa Kind,
 Vendte sig med Barnet mod Aftenrødens Skin.
 Alfader! quæd den Bolde, det Offer, som dig ret
 Behage skal i Gimle, det er en god Idræt.
 Du vilst ei at din Skabning skal gaae i Qval fortæbt;
 Glædes ei, ved at øde det Liv, du selv har skabt.
 Forbandet være til Nasstrond alt skunimelt Midingsværk!
 Ei Ondskaben skal seire, saalænge Hrolf er stærk.

Fauret smyktes Vesterhimlen med rødliggule Skær,
 Sidste Glimt af Solen faldt giennem Leiretræer,
 Da Kongen vandred ene, satte sig veltilfreds,
 I Skov, paa Dommerfædet, i Stenenes store Krebs,
 Hvor Landet han monne bygge, hver Thingets Dåg, med Ret.
 Utter slog hans Hjerte med Venlighed og let.
 Da saae han trende Kæmper i Skoven vandre hid,
 I forskellige Skortler: en rød, en blaa, en hvid.
 Han kiendte dem og smilte; han havde Dragterne givet
 De bolde Leirekæmper, med skønne Belter om Livet.
 Biarke fiz hviden Nædmel: det tyded Norges Sne,
 Isens evige Toppe, som kæft mod Himlen see.
 Det grønne Belte var Granen, som, over Sneen grøn;
 Forfrisker dit muntre Die, Norges stolte Søn.
 Blaa Skortlen klædte Væggur; thi Sverriges Fjorder blaae
 Hoit op fra Østresaltet i Fastlandet gaae,
 Hvor Sør og Elve dem møde; men Beltet, gult som Halm,
 Tyded det rige Biergværk, med lyseblanke Malm.
 Danmark er Syd i Norden, der rødmer Frugten sed,
 Høppigt stander i Græsset Rørminden, Rosens rød,

Dg Havet alt omflynger: Om sin Skarlagenkofte
 Var Hialte lysblaas Belte, flyngenget om ranken Høste.
 Saa traadte de for Kongen og hilste; men ei froe;
 Mørke var deres Pander, ingen Læbe loe;
 De taug og stirred til Jorden.

Da raabte Hrolf: Hvad nu?
 Hvor er den gamle Munterhed? Min Biarke! siig os du,
 Hvad mørkner Leirestierner? — Han svared, men ei kæk:
 Mænd, som ei ellers frygte, betages her af Skræk!
 Vi elſke Hrolf vor Konge, vi vide: Hrolf er god;
 Men hvis den gamle Gode, Herre, vi ret forstod,
 Da nødes vi til at gyse. — Hvad har dig Goden sagt?
 Spurgte ham Kongen venlig. — At Hrolf har Ningeagt
 For Valhals store Guder, var Bodvar Biarkes Ord;
 At paa Bingolfs Aſer dit Hiertet meer ei troer;
 At du din Zillid sætter til skrøbeligt Sværd og Skaft,
 Dg uguadelig stoler kun paa Din egen Kraft.
 Er dette sandt, min Herre? Skænk atter Hiertet Ro!
 Kan Den vi Troſtab holde, som ei er Himlen tro?
 Dv̄d Eorg vort Hiertet trykker; Kraftigt det meer ei jæuer;

Tre tappre stærke Børne forvandledes til Faar,
Der mistede deres Hyrde! Til Fange Hver blev tagen,
Af Skræk, da Wrens Banner faldt ned fra Bannerstagen.
Grædt har Biarke med Hialte, med Boggur, grædt som Børn,
Der vilde Rosen bryde, men rev sig paa en Tiern.
Dog — naar vi see dig Konge! saa tillidsfuld igien
Sidde paa Dommerstenen, — da haaber Hiertet end.
Saa smiler ingen Niding.

Mei, Biarke! raabte rørt
Hrolf Krake, — hør nu alting, da du har Noget hort.
Jeg boier Kneæ hver Morgen, for Ham i hine Gimle,
Alfadér! for den Evige, som raader i sit Gimle;
Hvem Ragnarok ei følder, som skabte Sol og Jord.
Jeg ører Tapperheden, jeg troer paa Usathor.
Mit Hierte slog for Elskov; hvo seer den gronne Mai,
Med sine deilige Blomster, og tvivler end om Frei?
Den herlige Moder Frigga mig favner i sit Skød,
Dg nører mine Kraefter hver Dag, med sunde Brod.
Wgir i Havet hersker, Niord i den friske Luft,
Balður i mit Hierte, Mimer i min Fornuft,

- Alfadens Æser alle. Op til hans Valassialf
 Vinke mig den lyse, bortskyter mig svarten Alf.
 Men Den jeg ikke frygter — mig derfor ei bebreid! —
 Den lumiske Herremester, som fogte med Kvinder Seid;
 Boleren, som Gunløde bag Fieldet har forført;
 Hvis Eventyr med Rinda har op mit Hierte rørt;
 Som sang affyelige Galdre, men lod de andre slaae,
 Saalænge for sig i Marken, til han blev oldinggraa;
 Mærkeð sig saa med Geirsod, et smaaligt' Gubbespil; —
 Aldrig for en Gud ham min Aand erkende vil,
 Og kaldte han sig Odin! — En Aand, som ei er god,
 Hvis Bautasteen Kun plettes af uskyldigt Blod,
 Aldrig for ham Hrolf Krake skal boie stolten Knæ,
 Og bede til hans Willed af ormestukkent Træ.

Nu handler som Eder lyster! Engster Eders Ged;
 Saa løses her I fra den. Forlader mig med Fred!
 Jeg frygter ei min Skæbne; mig Kronen er ei saa kær,
 At jeg den skulde kiøbe for et Skyggeskær,
 Der taaler ei Sandheds Straale. —

De trende gieve Helte
 Taug længe. — Bodvar Biarke da først for alle meldte:
 Du lover Alfauder i Gimle; saa kald ham hvad du vil!
 Til Hiertet i Biarke brister, det tro dig hører til —
 Du hylder Folkvangs Freia, quad Hialte — jeg min Ged
 Gi bryder Drotten som hylder huldsalig Kærslighed.
 Du troer paa Baldur og Mimer, quad Boggur — aldrig kun
 Jeg svigte den Herre, som ener sit Hierte med Forstand. —
 Jeg troer paa Benskabs Wælde! quad Hrolf, og favned hver;
 O havde Nordens Sønner hinanden alle saa kær,
 Da Danmark, Sverrig og Norrig, i hæslig Brederstrid,
 Gi spilte Kraften længer i uheldsvangre Tid.
 Som Brodre de levede sammen. Belan, saa lader os staae,
 For Eiderne, som et Willed, der aldrig skal forgaae.
 Den hvide Badmelskofte favne den rød' og den blaa!

Ottende Gang.

Nu stander til at siunge, hvorledes Hrolf en Dag
Sad med sine Kæmper, i lystigt Drikkelag.
Han kastede sit Die vidt i Hallen omkring,
Sigende: Mægtig Styrke samles her i Ring.
Ja, svared Bodvar Biarke, længe søger man skal
Slig Drot, slige Kæmper, i een og samme Hal.
Rundt, paa alle Strande, Skialden os Drapa quæder;
Kun een Ding forringer, Hrolf, din Kongehæder. —
Hvad, spurgte Kongen, flettes end til din Herres Ærv? —
At du af Adils Fræver med Vaaben ei din Ærv!
Svared ham den Hjirstaarne. Paa uforståmet Viis
Forholder han dig Skatten. — Troer du, Sviagris,

Spurgte ham Hrolf med Latter, saa dyrebar mig er,
 At jeg for den Sag skulde fremkalde Dannerhaer? —
 Ei for Guldet at vinde, svared ham Biarke Kiæk;
 Men for Niding at tugte, med angstkolde Skræk.
 Thi sommer det sig, Herre, mægtigste Drot i Nord
 Ustraffet den Tiener at lade, som svigter sit Ord?
 Nu — sagde Hrolf og smilte — selv har jeg fligt ifinde;
 Jeg giester Adils i Upsal; ei for Guldet at vinde;
 For at besøge min Moder. End eengang i mit Liv
 Vil jeg til Hiertet trykke den herlige Biv.
 Som Ven, ei som en Fiende, kun med Kæmper tolf,
 Giøster ham i Upsal, om nogle Dage, Hrolf.
 Hvo vil mig did ledsgage?

Da reiste sig alle Helte,
 Som gierne den Tappre fulgte til Bedrift, naar det gieldte.
 Men Hrolf stod ved sit Forsæt: med tolf Bersærker kun
 At hilse sin falske Svoger; med sin Høg og sin Hund,
 Gram, den store Gule, der ved hans Fodder laa,
 Som med ærlige Vine paa Dannerkongen saae,
 Naar ei han var paa Tagten. Vel preved Rude blid

Kongen derfor at være; men Skulde sig i Strid
 Gav med den ødle Øster, spottende hendes Frygt.
 Hun sagde: Paa sine Kræfter vor Broder stoler trygt.
 Hvi vil hans Mod du svække? Hvi vil hans Sind du vende?
 Hans Billie bliver en Rue, som han kun selv kan spænde.
 Lad af at drage Strængen med Qvindehaanden bled!
 Den giver dog ei efter. — Han iler til sin Død,
 Raabte den bange Nude. — Nei, svared. Skulde suurt,
 Man siger, ellers voxer for Døden ingen Urt;
 Men Biarke, Hialte, Boggur, Svibagger, Beigal, Vest,
 Hardrefil, Hafe, Haflang, Hvitsærk, har Farer modt,
 Som overgik langt disse. Det har ei mindste Nod! —
 Og Skuld med torre Mine begræde vil vor Død,
 Ifald vi ogsaa falde; quad Hialte. — Salten Vand
 Jeg græder, quad den Skionne, som Ølger ved den Strand,
 Hvorfra Hrolf Hottur hentet. — Da bad Kongen sin Skiald
 I Harpen sterket at gibe, for Freden i sin Hal
 At staane, for at staane sin Øester for Skam,
 Skjondt ei hun det fortiente; thi ei hun staante ham.
 Bestemt var Reisen til Svithiod; næste Morgenstund
 Indskibed de deres Heste, foer over Dresund.

Der reed den ædle Herre nu over Skænes Mark,
 Med sine stolte Kæmper; hver som et Træ i Bark,
 Saa blomstrende, saa frødig; i Hjelm, Vandserplader.
 Det var en Lyst at see dem: snart de traved i Rader,
 I Fløk snart Hestene sprunge. Dagen var smuk og klar.
 Men hen ad Aften lagde der sig en Taage svar
 Over Skov og Floder, over Mark og Enge.
 Et Mattelyd de rundtom søgte forgivæves længe.
 Da mælede Svibbagger: Her see vi Adils Kunst!
 Det hele Land indhylle han i en Taagedunst,
 Blot for os at forvilde. Jeg ham kiender: han slacer
 Som et Barn kun med Sværdet, men som Mand han forsøacer
 Vel sine Eryllegaldre. — Ei brydes Sværd og Stang,
 Svared ham Kongen venlig, ved daarlig Galdresang.
 Svibdag paa Hovedet rysted, mæled til Beigal sagte:
 Jeg vover, hvad Helt tor vove; men platuud at foragte
 Setternes skulte Bælte, deri han farer vild. —
 Jeg gaaer for ham i Kampen, giennem Vand og Sid,
 Giensvared Beigal Zappre; min Stang jeg for ham bryter:
 Men bryder ei mit Hoved, om hvad meer det betyder.

Hvo ei derover grubler, øengstes̄ derved ei svart. —
 Heller ei har Svibdag i Balg sit Sværd forvart;
 Sværd den stolte Broder, hvor der var Kamp paa Færde;
 Men paa Taagen bider Kun slet de skarpe Sværde.
 Hvor findes Huus i Aften? Et Biarkemaal dig syng,
 Og stræk din Krop paa Marken hen i de vaade Lyng;
 Imorgen ville vi see da, hvor flink du er en Giest!
 Her er ei Træ hvorved man kan binde fast sin Hest.
 Og Hesten er mere kælen, end Manden som rider derpaa.
 Hvor findes Hø? Hvor Havre? Til Stroelse hvor Straae?

Som saa de talede sammen, i Taagen bleve de vaer
 Et Huus, som stod paa Marken. Aften var mere klar.
 En Mand de saae i Døren, stor af Bæxten, høi;
 Han falste nogle Duer, som over Taget floi.
 Kulsorte to sig satte da hver paa breden Skulder.
 Nu nærmes sig Leirekæmperne, med Hurtighed og Bulder,
 Genoiede gamle Bonde. Ned blussed Bondens Kind,
 Med Munterhed og Styrke. Han bod dem venligt ind.
 De sorte Fugle paa Skulden tamme siddende blev;

Undertiden de Næbet mod hans Dre drev;
 Det lod, som de til ham visted. Knap Manden var paa Ørd,
 Indbød dem til en Skinke, som damped paa hans Bord.
 Da han gisæd dem i Bægret, om gamle Tider sang.
 Forunderligt hans Stemme langt ud i Daagen klang.
 Han priste Adils i Upsal, fordi han Odin loved.
 Han sagde: Odin vogter Kronen paa hans Hoved,
 Fordi han slagter Heste, Hunde, Haner, og Mod
 Har stundum til at offre ham ogsaa Menneskeblod.
 Thi Blodet smager Odin, som Miøden en Helt i Hal;
 Naar det i Luften bydes ham i en Pandeskål. —
 Derpaa han dem et Kammeraabned i Nattens Stund.
 Desov, men fros under Dækket; Tænder i deres Mund
 Klapprede som af Kolden. Han ledte dennem paa Vei
 Næste Morgen; men sagde Farvel til Uffsed ei,
 Han borte blev i Daagen. —

Da raabte Evibdag bange:
 Var det ei Odin Gamle, saa tage mig til Fange
 Den første, bedste Nidring. — Siig hvi du dette troer?
 Epurgte hannem Hrolf Krake. — Forst, for han var saa stor,

Raabte den rødde Svibdag. — Hæklang har samme Høide,
 Svared ham Dannerkongen. Men ikke samme Drøide,
 Mæled den lystige Boggur. — Han har jo kun eet Die!
 Vedblev Svibdag i Brede; han vil din Frækhed bøie. —
 Hvis det beviser en Ódin, at han eensiet seer,
 Da est du selv Hærfaðer; thi du har ikke fleer!
 Raabte den muntre Boggur.

Da loe de alle: See!

Der rider Ódin Gamle! — Selv Svibdag maatte lee;
 Han hug i Spog mod Boggur, men Boggur ham undgik,
 Pludselig han bag fra Svibdag om Livet fik.

Da var al Frygt forsvunden; oprømt var alle. Snart
 Hen over Taageheden satte de, i en Fart.
 Men Taagen ei vilde vige, sig ei fra Marken flytte;
 Det Aften blev; da fandt de, som fer, en Bondehøtte.

Det var den samme Bolig, det var den samme Bonde,
 Med sorte Fugle paa Skuldren. — Her leger Ulfen onde,
 Quad rød til Kongen Svibdag. Staær der ei Friggas Mand,
 Saa vil, med mine Høender, af Staal jeg vrude Vand,

Det er den forrige Stue, forrige Stol og Bord. —
 Men ufortært paa Bordet staaer frisk en Skinkē stor!
 Hvad Hrolf; i blanken Bæger atter der Mundgodt staaer,
 Som ei, min ærlige Svibdag, du drukket har igaar.
 Giv dig tilfreds! Ei mægter dig Modet stærkeste Mænd
 I Kamp at høie; hvi est du da nu saa ræd en Svend,
 For gamle Sagn og Drømme? — En høistnaturlig Ting!
 I Taagen ere paa Heden vi redet om i Ring.
 Den gode Gubbe viser os Giestfrihed; han troer
 Paa Oldtids Døemesager; men han er ingen Thor,
 Saalidt som han er Odin. Han vil os venligt favne!
 De tamme Duer paa Skuldrer er ei Hærfaders Navne. —
 Ved denne Tale trostet, Svibdag paa Skinken los
 Gik med fornyet Iver, og dræk, saa han ei frøs.
 Da næste Morgen de vaagned, stod Taagen længer ei,
 Bonden hen mod Upsal gierne dem viste Bei.

Paa Beien mødte Svibdagger mængen gammel Ven,
 Som den bolde Svenske kiendte strax igien;
 Der misfornøjet med Adils var, for hans Ridingsværk,

Som i Hrolf Krake frygted en Herre viis og stærk.
 Sveakonningens Hofgaard de nærmede sig til Hest;
 Da meldte bolde Svibdag, som reed Kongen næst:
 Nu ville vi ei sige, hvo her af danske Kæmper
 I Flokken er Leirekongen; thi Adils neppe dæmper
 Sit Had og sine Rænker. Derfor tykkes mig ret,
 Vi møde hannem i Vaaben! Nedslagne Hielmenæt
 Ansigtet for ham skjule. Thi skjondt svag i Krig,
 Er han en listig Vingler, Mester udi Svig;
 Og skjondt med lovet Leide du møder paa hans Slot,
 Gi blot som Giest i Veneskab, men som Overdrot,
 Jeg frygter dog,- han pondser paa nogen Underfund.

Alle Hielmenættet droge for Dine, Mund,
 Og reed i Borgegaarden, saa Stenene gav Skald.
 Deres gode Heste bragte de først i Stald.
 Svibdagger Karlene kaldte, bad dem vogte paa Stand
 Med Flid de stolte Hingster. Hvilken Riddermand
 Elsker ei tro sin Ganger, og vogter den for Skade?

Men Adils, som de Danske af Hiertet monne hadde,
 Og vilde dybt fornærme, gav hemmelige Bud,
 Til Trællene, der frugted Kongen som en Gud:
 Man skulle fare listigt, snedeligt i Mag,
 Afskære Hestenes Haler til den blodige Bag;
 Afklippe deres Maner og giøre dennem Fortræd,
 Saa at Pandeskindet afflaaet fulgte med.

140.

Deraf slet intet vidste de danske Kæmper gode.
 Trostig de gik i Hallen, skjondt de monne formode,
 Der vel var Svig paa Færde. Til Hallen i en Gang
 Bragtes de, som var knudret, mørk og froget, trang.
 Men med Sværd i Høiren, men med Skjold paa Arm,
 Fremgik de Pandserklædte med Kækhed udi Barm.

I Hallen brændte sparsomt kun hist og her en Spaan. —
 Adils, min Skattekonge, mig modtager med Haan!
 Sagde da Hrolf Krake. Ind Skaren traadte neppe,
 For store bistre Kæmper treen frem fra Væggens Læppe,
 Bevæbnede, bedækte med Jern fra Top til Taa.

Her gielder det at lade de tunge Sværde slaae!
 Raabte den danske Konge. Da var Striden begyndt;
 Bersærkerne fra Leire sig snart havde stÿndt;
 De rydded op i Hallen. En Skare Døde laa.
 Da paa Gaffelbænken Adils man saae:
 Han raabte: Hvilket Hærværk! Hvilken Misforstand!
 For Skæmt jeg ikun prøved om Hrolf var en Mand
 Saar Kiæf, som Nygtet lyder. For Spøg, en lidet Skræmte.
 Jeg vilde Ter indjage. — Du spøger som en Giæf!
 Evared ham vreden Biarke; og disse døde Mænd,
 Saalænge Solen Skinner, ei spøge vil igien.
 Alvorlige de skule i Døden til dit Skæmt.
 Nu er dem Overmodet af vore Sværde tæmt.

Den som med Lyset leger, tit brænder sig derpaa!
 Raabte Hialt' Hugprude. — Da lod af mørken Braa
 Adils de Døde drage, bære bort paa Stand.
 Han raabte: Kærterne tænder! at jeg betragte kan
 De sævelkomne Giæster. Nu tænder Sild paa Gaal!
 At det kan deligt blinke fra Leirekæmpestaal.

Da tændte Trællene Kærter, øgede Baalets Ild,
 Som midt paa Gulvet brændte. Røgen flyngte vild
 Sig under Loftets Bælter, giennem det åbne Tag.
 Da blev det lyft i Hallen, som paa en Sommerdag.
 Inderst i Kongesalen, med Hjelm og Harnisk, sad
 De Danske; Sveakongen, med sine Mænd i Rad,
 Ved Lugen og ved Tepperne, hvor der var Dør ved Dor;
 Hvorfra de væbnede Stridsmænd i Hallen trædte før.
 Bag Leires Kæmper hined sig tyk en Bællevæg.

Da raabte Konning Adils med tynde, hvide Skæg:
 Velkommen, bolde Svibdag! Jeg kender dig igjen.
 Jeg troede, med dine Brødre, du varst ei Sveaven.
 Dit Fædreland forlodst du, drogst til Issefjord.
 Hvad bringer dig atter til Fieldet, hvor Jern for Sværdet groer?

Herre, giensvared Svibdag, jeg spørger om hvad jeg viced.
 Lang Tid, med mine Brødre, med trofast Tapperhed
 Slog jeg for Eders Bælde. Midingsflokkjen jeg fandt,
 Som hærged i Eders Haller; den jeg overvandt;

Og skaffed Eder Freden. Dengang J monne love,
 Da J var stædt i Nøden, mig Guld og grønne Skove;
 Men glemte Lovtet siden. Jeg glemte denne Svig,
 Gjorde blandt Eders Fiender, siden, dog mangt et Liig.
 Men da, i sidste Feide mod frække Oprørsmænd,
 J Baghold skjult, J speided, hvor Seiren heldte hen;
 Før frem J turde træde, hielpende den som vandt;
 Etjendt jeg, som Odin, havde mit Die sat i Pant,
 For Hæder i Kamp at skaffe; — da var jeg Eden qvit.
 Et Die var nok at miste, for Den, som Kun saa lidt
 Paa Trofisks Gave skionner. Jeg med det Andet saae
 Hrolf i Leiregaarden, ved Issefjorden blaa:
 Han skionner paa Bedrifter, paa ørlig Trofasthed;
 At kun jeg har eet Die, hos Hrolf jeg ikke veed.
 Han seer med Faderomsorg paa sine Kæmpers Tarv!
 Hans er mit andet Die, hans min sidste Marv.

Jeg — svared Konning Adils — har megen Agt for Hrolf,
 Som hid til Upsal er dragen med Kæmperne tolf.
 Hvi skuler han sig for mig, med lukte Hielmenæt?

Slig Afsærd af en Herre, som han, mig huer slet.
 Er han for Adils bange? — Da monne Hrolf Krake vinke
 Til sine Mænd, og sagde: Vi ei med Dine blinker,
 Ved i slig Sol at skue. — Han slog, med disse Ord,
 Sit Hjelmæt tilbage; da fra hver Pande foer
 Nættet, ved Kongens Tale; — men over Ilden kækk
 Stirred de danske Kæmper paa Adils, som af Skræk
 Nær daanet var paa Bænken, ved slige Mænd at skue.
 At Thor var kommen fra Valhal paa brogede Regnbue,
 Troede den redde Seidmand, at tugte ham, til Straf.
 Forfærdeligt Hrolfs Die den blege Niding traf.

Han sagde: Kære Svoger! velkommen i min Hal.
 Freden jeg dig har lovet, trolig jeg holde skal.
 Lad os som Venner drikke, glemme det mindste Nag.
 Skatten, jeg dig skylder, faaer du end idag.
 Tilgiv, jeg ei den sendte! Blandt sine Helte rafke,
 Jeg veed, Hrolf agter Guldet stort ei meer end Aske;
 Og mens af Elskovs Kummer din Kind bli'er daglig vaad,
 Din Haand det Malm bortøsler, som kaldes Freias Graad.

Hrolf svareb: Med egne Heste jeg fører helst min Herre.
 Over min Gavmildhed, Frænde, jeg selv vil være Herre.
 Venner jeg gierne skænker Guld, Sølv, Sværde nye;
 Men lader mig ei' astrodse blandt Fiender et Stykke Uly.

— Nu — svareb Adils — Skatten paa dig her længst monne vente.
 Jeg vidste nok, du vilde med Tiden selv den hente. —

Hrolf mæled: Ei for at hente det usle Pengeskrin,
 Jeg kom; men for at trykke til Hiertet Moder min;
 Og for dig at formane til Erlighed mod Den,
 Som du est undergiven. — Da kommer du som Ben,
 Skreg Adils — Glær Trælle! fylder Bægret til Rand!
 At første Bæger Odin jeg vier, Hrolf ei kan
 Fortrynde; skjøndt jeg hører han ei paa Guder troer. —

— Det første Bæger vier jeg ind til Asathor
 Svared ham Leirekongen; saa bruges i Danmarks Egn. —
 Over sit Horn med Sværdet han gjorde Hamrens Tegn.

Disimellem paa Tidens de svenske Trælle fasted
 Alt meer og mere Brænde; rode Luerne hasted
 Et Beiret op under Loftet, knittred i Røgen tit.

Længer ei man i Salen aanded fundt og frit.
 Thi forsmædelig Heden udbredte sig med Nvalm;
 De tykke Brændeknuder brændte saa let som Halm.
 Paa Bænk de svenske Kæmper alt vege meer tilbage;
 Da de ved Tæpperne sadde, de let sig kunde drage
 Hen mod de aabne Dørre. — De Danske Flden' saae
 Nærme sig deres Fodder, indklemt i Bicelkevraa.
 Fast sveed Flammen Haarene paa deres Dienlaage,
 Liæren paa Væggens Bicelker begyndte stærkt at foge;
 Men deres Skiolde Bodvar og Hialte for Kongen holdt.

Adils quad: I Hallen er det ei længer koldt.
 Ei nu, hvad siger dette? Hvis Flden ei er fiern,
 En Ged Danfæmperne binder: Ekye hverken Fld eller Fern,
 De svore; saa ville de nu vist ei heller Faren seye;
 Ei, meensvorne Midinger, feigt for Baulet flye.

De Danske stirred forbausest, ved disse Adils Ord;
 Paa hinanden; thi Eden var svoret hoit ved Thor,
 At aldrig seye de vilde, hverken Fern eller Fld.

Alt stærkere blev Branden; den fortærete vild
 Eænken hvorpaa de sadde, tog i Klæderne fat;
 Alt indhylled Røgen dem i den lange Nat,
 Fyldte de tappre Bryster med Dødens qvalme Luft.
 Alt syntes tabt; — men tabt var endnu ei Hrolfs Fornuft.
 At Ingen Eden svigted, at Døden han foretrak,
 Ekiendt det glødende Vandser ham i Heden sprak,
 Det forudsaae Dankongen; selv var han Eden tro;
 Men midt i al den Rødsel Hrolf Krake lyftigt loe.
 Han tog sit Skjold, han kasted paa Ilden Pladen haard,
 Raabte: Den skyer ei Ilden, som giennem Ilden gaaer!
 Nu drager Eders Sværde, nu hugger paa baade Hænder!
 Men Easter de brede Skiolde, hvor heftigst Flammen brænder.

Neppe var Ordet givet, neppe var Budet sagt,
 For Balet var i Hallen med Ekioldene belagt.
 Og let, sum Gutten springer over Ilsen, for den brast,
 Styrted de danske Kæmper giennem Flammen i Hast;
 I sorte Jernbrynier, med Sværd over Hielmen høit;
 De hug, som Bonden hugger, der clover Knuden droit.

Alt slog de ned for Fode. Hvo dem i Flammen saae
 Troede Surtur i Luen i Ragnarøk at staae.
 Da tonede Biarkemalet fra deres vrede Lœber.
 Hvor en Niding dvælte, fandt han sin visse Dræber.
 Saal slog de sig giennem Hallen, stode paa Marken brat;
 Og Maanen til dem smiled i kærligklare Nat.

Paa Marken den ingen forfulgte; Branden i Kongens Hal
 Gav Mængden nok at vare. Hoit hvirvlede, med Knald,
 Ildtungen giennem Taget. Konning Aðils forfærd
 Frygted sit Guld at miste, glemte Fiendens Sværd.
 Han skulde sin Gaard forlise, kostbar, rummelig bygt;
 Gierrigheden drev ham, den overvandt hans Frygt.
 Nær de hvirvlende Flammer saae man ham raadvild staae,
 Evang. Trællene til af Karret paa Ilden Vand at flaae.
 Men libet kun det baaded; det Olie var paa Ild.
 Redgrøn med gule Strimler Flammen sig snoete vild,
 Mod Nattehimlens Mørke. Giennem Røgen graa
 Stiernerne fra Himlen ned i Hallen saae,
 Da Gavlen alt var brusten; saae gamle Heltebønk,

Brænde, nys besudlet af Blodets røde Stænk;
 Gaae Biælkerne brænde, som fordum de blanke Brynier bar;
 Den gamle Tonde med Miøden, Kæmperne dyrebar:
 Den laa i Krogen i Hallen, af den blev drukket ei,
 Uden ved store Fester. Sagnet fortalte: Frei
 Havde selv den tomret og brugt i Oldtids Dage.
 Intet af gamle Minder længer der blev tilbage.
 Kommer i Menneskebolig først Ildens vrede Gud,
 Han sletter med røden Finger alle Mindesmærker ud;
 Intet ham meer er helligt! Hvad Karhundreder heged,
 Hvad, med Oldtidsmærket, Hierterne dybt bevæged,
 Tilintetgjør hans Vrede; det smuldrer hen som Lev.
 Og af den hellige Levning blev kun en Haandfuld Stav.

Hiartvar, Håils Frende, følte Klenodiets Værd;
 Goved sig ind i Ilden, at redde Freiers Sværd.
 Det hæng ved Gaffelbænken, der halv var styrtet ned;
 Rusten var i Skeden den gamle Glavind bred.
 Den Ingen mere brugte; men Eder derved man svor;
 Hiartvar, bolden Yngling, velboxen hei og stor,

Havde den tit betragtet med Grefrygt, som Dreng;
 Nu voved han sig i Hallen. Af skimlet Læderhæng
 Han Sværdet tog og bragte sin Kongelige Frøende,
 Det selv, i Borgegaarden. Ha, lad det Tant fun brænde,
 Raabte den vrede Gubbe; bring mig mit Sølv og Guld! —
 Det smelter kun i Ilden, det sluges ei af Muld,
 Svared forvonne Hiartvar; men Den fortiente Tak,
 Som Freiers hellige Glavind dig ud af Ilden trak.

De danske Mænd paa Marken saae Upsilonsgaarden brænde,
 Vidste dog ei, i Matten, hvorhen de sig skulde vendte.
 I Stalden de havde fundet deres Heste staaende vel,
 Men lignende de Helheste, hvorpaa den Døde til Hel
 Traver ad Giallerbroen: med Vandebenet bart,
 Med Diet dorset og livlost. De Gangere, som i Fart
 Med Hvrinsken og flagrende Maner til Wren dem havde ført,
 Med skælvende Knæ nu vakled. Da blev Kæmperne rort;
 Tunge Tørreer paa Kinden de ødle Helte brændte;
 Thi Gangerne deres Herrer endnu i Døden fiendte,
 De lode sig af dem klappe; saa slikked de deres Haand,

Sank ned paa Straæt og døde. — Har Hesten ingen Mand,
 Som kommer til Thor i Thrudvang? spurgte Hialte sin Herre.
 Hvi ager Thor med Bukke for sin lynende Kerre?
 Mig synes, 'det klædte ham bedre, høit at føre til Hest.
 Det ædle Dyr, af alle, dog kommer Mennesket næst!

Hrælf taug og gif nedslagen, bedrovet af Hieriensgrund.
 Da gned sig op ad Kongen Gram hans venlige Hund.
 En Taske den bar i Flaben; den havde Kongen glemt,
 I Hallen, da bag Baulet han farlig var indeklemt.
 Sin Taske tog Hrolf af Tænderne paa den ørlige Gram.
 Han sagde: Hunden og Hesten gjør ofte Mennesket Skam.
 Ja, raahte Bodvar Biarke, jeg agter, fra denne Stund,
 Ringere Drotten i Upsal, end den troloseste Hund.

N i e n d e S a n g.

Paa Marken dem en Skare sig nærmæd. De Tolv
Stillede sig til Værge, fremst i Epidsen Hrolf,
Med Skofnung, goden Glavind. Skal i Græsset vi bide,
Saa ville vi, som Børne, først om Seiren stride!
Sagde den ødelig Herre. Jeg agter ikke svart
Livet; dog kære Venner, Eders jeg havde spart
Heller til større Værker. Vi er i Fiendens Bold;
Vel Sværd i Haanden. blinker, men vi har intet Skold,
Dg. Kampen alt har trættet. — Da ved Flammen klar,
Der stægg fra brændende Kongsgaard, saae de hvad det var:
En Lvinde dem gif imode, fulgt af væbnede Svende;
Hrolf ved Ildebranden tydeligt fiendte hende,

Skjondt stærkt hun var forandret, fra sidst han hende saae;
 S lange hvide Klæder, med Guldkrone paa,
 Kom den ædelig Dronning; men under Kronens Krands
 Et falmet Ansigt smiled: af Ungdommens Glands
 Var sidste Levning svundet; dog Siælens ædle Træk
 Udsletter ingen Sygdom, ei Kummer, ei Skræk;
 Og Sorgen, naar den træffer et høit, kærligt Sind,
 Adler tænkende Pande, venlige Kind,
 Med Beemods hellige Mærke.

Hun betragted sin Son;
 Da vendte Kindens Nose tilbage, hun blev skjøn;
 Flden i hendes Die gienfodtes, henbes Barm
 Erulmed; Yrsa trykte Kong Hrolf i sin Arm
 Og qvad med Moderglæde: Nu vil jeg gierne døe!
 Den visne Blomst har nedlagt velsignede Frø,
 Der vorer er til Stamme. Som Barn min Hrolf jeg heged,
 Da ligned han en Lysalf, der med Blomster leged;
 Jeg skued ham som Yngling: Skirner den halve Gud,
 Rasken Svend i Valhal, Asernes Bud,
 Du lignte, naar han iler til Hest fra Sky til Jord;

Men Hrolf, nu est du vorden mandelig og ster!
 Nu staer du for din Moder, trykker mig til din Barm,
 Med Asabaldurs Unsigt, i Seirgudens Arm.
 Nu lad mig gaae til Freja! Jeg aldrig vender meer
 Tilbage til den Niding, hvis Gaard du bænde seer.
 Lang Tid, af altfor længe, tilbragte jeg mit Liv
 I Forræderens Nærhed, thi jeg var hans Viv;
 Forgiøves daglig prøved, ved Øffret af min Fryd,
 Med Raad og Daad at milde Steenhertet til Dyn.
 Ne altfor bløde Qvinde! Haabet bedrager dig:
 Du veedst ei, at en Niding er uforbederlig.
 Saa kom, min Søn! min Eneste! Stands din Moders Graab!
 I denne Nat er bristen sidste svage Traad,
 Som Yrsa bandt til Adils. Men dobbelt stærke Baand
 Binde, Hrolf, til dit Hierte, min glade Moderaand.
 Jeg folger dig til Danmark; og de Kilder der saae
 Helge, som en Yngling, blandt Blomsterne staae,
 Skal suse ved min Gravhøi. —

Yrsa gav hver Giæst
 Istedet for den dræbte, en stærk, herlig Hest.

Tohundred Mænd i Plade kom med hvasse Sværd,
 Rede til at forsvare Kong Hrolf; tapper hver;
 Opbragt ved Adils Feighed, ved hans Underfund.
 Hrolf er vor Overkonge! raabte de med een Munó;
 Han har i ørlig Feide vundet denne Ret,
 Han er en vældig Skoldung af gammel nordisk Et.
 Han havde Riget i Hænde, næiedes dog med Ekat;
 Nu vil hans Skattekonge forraade ham i Nat?
 Bedre stærken Høvding at følge til fremmed Færd,
 End at i Fædrelandet Låndsmænd drage Sværd
 Daglig mod egne Brødre; smaae Søkongers Nov,
 Der aldrig drak ved Arnen, under sodet Bielkesov.
 Nei Hrolf, du skal ei falde for Adils Nidingshaand!
 Saa talde hver ørlig Svenske, rakte tro ham Haand.

Langt vare de om Natten dragne fra brændte Gaard.
 Hen ad Morgenstunden de flinke Trælle slæer
 Op Teltet, bringe Dauren. Svensken og Dansken drak,
 Ecm Venner af samme Bæger; roligt Sværdet stak
 Dybt i den prægtige Eked; og Veggur raabte: See,

Svibdag, Hvitsærk, Beigal, er svenske Brodre tree;
 En Dalekarl er Voggur. Blandt sine Kæmper tolf,
 Æller alt fire svenske Mænd i Hallen Hrolf,
 Saa troe, som Siællandsfarer og Syde. Biarke, der,
 Frivillig kom fra Norge, han veier op en Hær.
 Saa lader Hrolf et Rige grunde blandt Nordens Folk,
 Som alle gør til Brodre. Sproget er vor Tolk,
 Den unge vi alle tale, Frig er vor fælles Moder;
 Saa lad nu Danse og Normand og Svenske vorde Broder.

Alle Kæmperne tyktes vel om Voggurs Ord.

Haklang den Helt fra Nibe stod op ved Daurebord
 Og greb i gyldne Harpe. Den havde steds han med,
 Maar Hrolf med sine Hirdmænd drog til fremmed Sted.
 Thi gamle Bragi længer til Kamp ei kunde drage;
 Skøndt ung af Siæl og Hierte, Gubben blev tilbage
 Maar Manddommen drog i Leding. Men Haklang Harpen tog,
 I Striden med og slog den, hvergang Hrolf Fienden slog.

Saa quad han dennesinde, til Lyft for alle Mænd,

Om ungen Humbles Erekamp med Sivard Snarensvend.
 Hvordan i Baande Humble kom til Baulundurs Didrik,
 Der i Bern udmerked sig hos den tappre Didrik.
 Didrik hialp i Nøden tro den unge Helt,
 Der med ham var dragen hist fra det danske Belt;
 Laante hannem sin Skimmung, sin stærke jydiske Hest,
 Der i Didriks Toge løb for alle bedst.
 Han laante ham sin Ganger, som hans gode Ven.
 Skjøndt han frygted: aldrig at face den fariske igien.
 Han vidste Sivard vilde sit Glavind mod dem vendte;
 Thi Sivard var en starblind Svend, saae ei sit Sværd tilende.
 Let kunde han Spør i Hesten istedet for Manden bore;
 Thi om det løb i Sivards Haand, som Kringlen udi Spore.
 Heller ei var det vorden Humble til stort Gavn:
 Thi fastet fra Sadelbue, krystet i Sivards Favn,
 Han laa paa Græsset i Baande. Da nævnte han sin Slægt,
 Og strax tog Sivard Snarensvend ham i sin Baretægt,
 Thi han var Humbles Frænde. — Nu bind mig til en Egg,
 Han sagde: Gå til Kongen, og såg du vandt den Leeg.—
 Indtreeen ungen Humble, fasted sit Sværd paa Bord:

I Skov staer Sivard bunden, han mæler ei et Ord.
 Meldte Baulundurs Vidrik: Du farer vist med Tant!
 Det var alt med Billie giort, ifald du Sivard bandt.
 Vidrik kaldte sin Smaadreng, lod sadle Ganger graa,
 Jeg rider mig i Lundten, hvor Sivard mon staae.
 Sivard stander i Skoven, seer Vidrik fremride:
 Finder han mig bunden, han hugger mig Ribbeen fra Side.
 Hesten med vrede Vidrik hen mod Sivard rendte;
 Sivard oprykker Egen, han tor hannem ikke vente.
 Dronningen staer i Høieloft, og seer hun ud saa vide:
 Hjst kommer Sivard Snarensvend, med Egen ved sin Side.
 Smiled Dronning Eline, da hun saae Sivard komme:
 Saamænd du giorde det af Nod, togst op tillige med Blomme:
 Kongen stander ved Borgeled udi sin Brynie ny:
 Hjst kommer Sivard Snarensvend, han bringer Sommer i By:
 Der gif Dands paa Bratingsborg, der dandsed de stærke Helte,
 Der dandsed Sivard starblinde Svend, med Egen ved sit Belte!

Saal sang for Kæmperne Haflang; af Visen de alle loe,
 Over de Danskes Idræt i fremmede Lande froe.
 Meget blev der da skæmtet over hin Helteleg,

Over stærken Sivard, som rykked med Nod en Geg.
 Hvor stor var Egen, Hæklang? spurgte Hialte prud;
 Var den isior først planted, var det et ringe Skud;
 Stod den fem hundrede Vintre, hvor findes sia stærke Mænd,
 I alle Kongens Lande, som Sivard Snarensvend?—
 Selv Yrsa smilte venligt: Jeg seer til Borgen ham komme,
 Hun sagde, med Egen ved Siden, ved Noden den lille Blomme.—
 Derpaa Hrolfs ødle Moder tog rige Klenodier frem,
 Hun havde dem bierget og medbragt, fra hint brændende Hjem:
 De herligste Guldbægre, med Pendinge, store, smaa;
 Dgsaa Ringen Sviagris de Danske blandt Skatten saae;
 De væligste Gangere, Jordens treen, blandt Udsogte de bedste,
 Hun bragte de Danske til Giengield for de myrdede Heste.
 Thi Adils var Staldmester som sig paa sligt forstod,
 Og agtede meer sin Ganger, end Undsaatternes Bled.

En Flok af Trælle bragte de danske Kæmper bolde,
 Hetedet for de mistede, prægtige Kobberskiolde,
 Samt fleer nødvendige Vaaben. Ildebrandens Magt
 Mangen Hjelm og Brynie havde dem ødelagt.

Derpaa ved Mieden og Maden sit de forniet Kraft,
 I Teltet som sig reiste, hvidt paa kneisende Skæft.
 Siofna Sovnens Disa, som lindrer alskens Kummer,
 Derpaa med Balmublomsten Diet dem lukked til Summer,
 Gik om og qvæged de Stærke. Hrælf, den Herre ged,
 Strakte sig sonlig til Hvile, nær ved sin Moders Fod.
 Men neppe saae hun ham lullet ind i Sovnen sed,
 For varligt hun tog hans Hoved, lagde det i sit Skiod.
 Derpaa hun Heltens Ansigt betraged med Moderfryd,
 Hvor Dygtighed sammensmeltet var med den reneste Ord;
 Hun strog ham Haaret af Panden, kyssed den Herre stor,
 Og mindtes de Dage forleden, hun havde ham vugget som Noer.
 Saamangen Taare vifkede hun fra sin blege Kind;
 Men folte sig vederqvæget, styrket udi sit Sind.
 Morgenstiernen som funkled hun saae med glandsfuld Die:
 Og sagde: Nu lonner du, Freja! Yrsa for al sin Moie.

Da blev der blæst i Lurer, og Trællene, som gav Agt,
 Af Yrsa klogelig stillet omkring paa Mattevagt,
 Kom brat at vække de Danske. De raabte: Adils er nær,

Han rider over Fyrisvold, alt med en talrig Hær,
 Der hurtig er sammenstillet, allevegne fra.
 Opspringende deres Vaaben Danskerne grebe da,
 Svæng sig paa hvrinskende Hingster. Hrolf sloi fra Møderbarm,
 Hun fulgte ham uforfærdet, agende paa sin Karm.
 Da tænkte Hrolf hin Spøge: Med tohundrede Mand
 Ei overvindes Adils, der tæller Folk som Sand;
 Vel snart med blinkende Glavind til Freja git jeg helst,
 Naar først jeg saae min Møder og mine Venner frelst,
 For overhængende Fare. — Thi lød hans kloge Bud,
 At Smykkerne skulde tages, hænges paa Grenene ud,
 Der stode ved Landeveien. — I Morgenfolens Skin
 Hang nu de funkende Bræser, dinglede i Bestenvind;
 De deiligtrogede Ringe; før Ringen Sviagris,
 Med Diamant som Solen, der blinker paa klaren Is.

Alt langt var Dansken vandret; da kom med Drotter i Flot
 Adils, der i Overmagt var uforfærdet nok.
 Han svor Dankæmper at følde, loved dem alle Døden;
 Men da de gierrige Drotter skued i Morgenrøden

Kostbare Smykker funkle, som Frugt paa Træets Øvist,
 De tænkte: Fienden undflyer os ei ved en lidet Frist.
 Vi maa Klenodiet bierge; det kunde ranes af Tyre,
 Det var en evig Skjændsel; og Dansken kan ikke flyve.

Saa lode de Hæren standse, styrkede sig hver, som bedst,
 Hen til de lokkende Grene; hver sprang af ræksen Hest,
 Og strakte mod Guldet Armen. Men enige de ei blev,
 Den ene Smykket af Haanden paa den Anden rev.

— Da kom Aldils i Vrede; raabte: Raner! frit
 Hvad, som af alle vides, ene dog kun er mit?
 Strax kommer! lægger i Bulen, af Solvet dreven fitt,
 Den deiligt straalende, klare, kostbare Hildesvin,
 Lægger mig Sviagrisen, samt alle Spænder og Brasen!
 Eller jeg sværger ved Odin, ved Freir, ved Valhals Asir,
 Hvo som fræk! mig skiller ved mit Liggendefæ,
 Skul hænge selv, hvor Ringen hang, som en Tyr paa Træ.

Da maatte de Kongen give, hvortil de selv havde Lust;
 Men lidet Drift de foled at gaae for Den i Øyst,

Som lonte saa karrig Trostlab.— Er Guldet meer end Blod?
 De munled mellem hinanden; betaler han Heltemod
 Med Hyttet af Haanden at rive? Hvis selv han eje maa
 Alt Guldet, — lad alene ham ogsaa Fienden slae! —
 Vel raabte Adils: Nu lader Forræderen os forfolge!
 Men Hrolf med sine Kæmper paa Østersøens Bølge
 Var alt, før hin paa Stranden, ved Øresundet stod.
 Fornærmede Drotters Heste kun travede God for God.
 Forbittret skummed Adils, med hævnfuld Midingsaand;
 Men Dannerkongen paa Skibet slog op med hviden Haand
 Og raabte: Denneinde du kan ustraffet haane;
 Men skølv, naar Hrolf med Hæren staer næstegang i Skaane!
 Da vrister han dig af Haanden saa sterk den ranede Skat,
 At det for Diet dig sortner, i den evige Nat.

Neppé var Adils i Upsal, for han tænkte på
 At sone de vrede Guder, for Hrolf i Kamp at slae:
 Han vilde friste Skæbnen, en Bolve han indbød,
 En saare klog Spaagvinde, som stor Ere nød
 I Voigdelaget, hvor ofte til Giæstebud hun kom,

Hos hver, som vilde kiende Fremtidens skulde Dom.
 En gammel Hal i Sigtun fra fordums Dage stod;
 Istedet for den Brændte, Kongen den indrette lod
 I Høst, paa bedste Maade. Paa Tryllehialet låa
 Et Hynde med Hanefjære; klædt i en Kåbe blaa
 Satte sig Bolven paa Hialet. Kåben med Stene besat
 Blinkte, som Stiererne blinkte fra ravn sorte Nat.
 Glasperler hun bar om Halsen, paa Hovedet af Katteskin
 Kulsort en Hue; men Livet var hende snoret ind
 Af hunniske Belte. Der glemtes Trylletsiet i Pung.
 Spor af forsvunden Skønhed viste hun, meer ei ung.
 Paa Benene Skoe af Kalvehud, hvorved end Haarene hæng;
 Med Kobberstokken hun vinke, da Bøigdens Piger sang.
 Bardlokker kaldtes Visen; de quæded den hoit i Rad.
 En Net af Dyrenes Hierter bragtes hende paa Fad.
 Hun spiste med Skeen af Hvaltand Giedemelken med Gred,
 Drak Miod med Blodet blandet. Da hoit hendes Stemme lod:
 Et kostbart Menneskeoffer, Adils, i Gudernes Bo,
 Du slagte dem paa Bledstenen; da fanger dit Hierte Ko.

Knæp erfoer Konning Adils at han ved Øffring funde
 Forsone vrede Guder, i de hellige Lunde,
 For han blev let om Hiertet, og skreg med føle Fagter:
 Ei, som Hrolf, er Adils en Gudernes Foragter!
 Jeg veed, i-Herthadalen, et Billed stort, af Træ;
 Som forestiller Odin, forfaldent uden Læ,
 Staer midt i Skoven ene, bag Egenes tykke Stammer;
 Og naar Regnen og Haglen det i Ansigtet rammer,
 Snnger det hult en Wise; det mangen Mand har hørt,
 Som seent forbi om Matten Billedet er kiort,
 Om Hrolfs Ugudeligheder. Men Hævn, men Hævn er sør!
 Og skændig, som hans Fødsel, vorde skal hans Dod.

Nu blev et rødført Offer af Konningen bestemt,
 Ni og halvfemsindstyve Fanger hart beklædt
 Stode med blege Kinder, snørede fast i Baand;
 De Livet skulde lade for Godernes Haand.
 Med Hævet af en Dre de skulde tildøde Slaes,
 Ni og halvfemsindstyve Hunde, Haner saes,
 Som ei til Nøden kiendte. Den dyriske Natur
 Med kække Dine roligt, i Lænker og i Wuur,

Stirrede paa den Mængde Bønder, som hidkom,
 Til Festen, og til Gildet, i Guders Helligdom.
 Hofgoderne sig skyndte, ved Harper, Giger, Sang,
 Hlautbollerne paa Gulvet tæt over Ilden hang,
 Hvor Blodet skulde sydes; hvor, som onde Trolde,
 Goder, af Hiertets Uarer, ved Dampen af Indvolde,
 Skulde spaae sin Skæbne Kongen, som mægtiglædt til Hest
 Hidiled, at bivaane den herlige Fest.
 Han var en god Staldmester, gav sine Heste Navn,
 Den ene hedde Sløngvir og den anden Ravn,
 Hvilken han fratog Ale, der fandt paa Æsen Grav.
 Af Ravn blev Follet fastet, som Godegiest han gav;
 Men Ravn, den glindende sorte, hver anden overgif,
 I Fod, i Hals, i Bringen, i Reisning og i Blik.

Ind i Disarsalen nu Kongen paa den reed,
 Den gamle føle Blodmand; forfærdelig og vred
 Saae han paa blege Fanger, der skulde bløde bræt.
 Da indhylled sig Solen pludselig i Nat;
 Paa Himlen den formørktes, skjundt ei der var en Sky,

Dækt af fulsorte Skive. Da monne Lyset flye.
 Duggen faldt ved Middag; og alle Blomsterfrukker,
 Der sig ved Aftentide for Nattekulden lukker,
 Indfoldede deres Kalk. Bælmørkt blev det ude,
 Mørkt i Gudehuset. Hundene monne tude,
 Som skulde paa Stenen flagtes til Aser og til Vaner.
 Pludselig galed ni og halvfemstindstyve Haner.
 Da steiledt Kongens Ganger, der skulde gaae omkring
 Stadig Freiers Billed; den gjorde Sidespring;
 Skummet den stod for Munden, i Diet blodig Sld;
 Forfærdeligt den hvrinsked, og afkasted vild
 Paa Offerstenen Drotten. Ved Slden man ham saa
 Med Pandeskallen knuset; stænket Hiernen laa
 Og blandte sig med Dyndet.

Da raabte, felsomfro,
 Wolven, som var tilstæde: Nu har hans Hierte No!
 Et kostbart Menneskeoffer han Guderne har bragt.

Intet meer i Hallen blev af Mængden sagt,
 Skisindt der var flere tusind. De skiltes fra hinanden.

Snart Solskiven etter blinkte klart med Randen.
Hiartvar, Kongens Broderson, bod alle hiem at gaae;
Ei Fangerne misted Livet. Den døde Konge laa
Med føltopspilede Dine; Hundene ved hans Fod,
Losladte, som skulde slagtes, slikkede hans Blod.
Man lukte Gudehuset; og næste Midienat
Blev Adils paa sin Ganger, i Rømpehøien sat.

Tiende Sang.

Lig Elven, — der fra Klippen styrter, som en Fos,
Med Grums og Stene blandet, for den henrykker os
Som rolig Flod i Dalen; men neppe fik den Fred;
Knap sig speiled Træet, Blomsten ved dens Bred,
Før den forsvandt i Havet: — saa Dronning Yrsa nod
Kort Fryd paa lange Sorger, hos Kong Hrolf, før sin Død.
Hun sad hos ham i Hallen, horte Skaldens Sang,
Smilte vertil veemodigt, mens yndigt Løkken hang
Bleg, fra den gyldne Krone, langt over Raabens Rand.
At hun havde været en deilig Lilievand,
Viste den ødle Skabning. Saar vidner siunkne Muur
Om Riddertidens Blomstren, midt i en ung Natur,

Skjundt Muren længst er smuldnæt, der kneiste før som Hjuus;
 Bedbend, gronne Ranker kramde dog dens Gruus.
 Deiligt end hendes Die fra Jord til Himlen saæ,
 Alabne, som den, og venlige, sommeraftenblæse;
 Og Blikket var en Stierne, som naar den funker ned,
 Beviser Menneskehiertet: der er en Evighed!
 Nu bæved ei hendes Hierte meer af Angst og Nod;
 Tusindgod Mat, min Yrsa! nu dig bragte din Død
 Siofna, Sovnens Disa, ved relig Midnatstund:
 En dobbelt Balmudraabe paa Laaget krysted hun,
 Da glemte du Jordens Qvide. Hver Kær Grindring gik
 Som Alf med dig paa Skyen, til Baldurs Breidablik.
 Hvo sidder hist og græder, med foldede Hænder i Lon?
 Er det en Heltekonge? Nei, det er kun en Son!
 Et Barn, som Kærligt foler, hvad Moderen var værd.
 O Hrolf! vist Taaredraaben ei af dit Kæmpesværd!
 Lud den paa Gladet funke! Den smykker Staalet just.
 Det er ei Blod, som pletter, det hlier en hellig Rust.
 I denne bløde Tilstand, hvor med nysgierrigt Sind,

Som Barn, vor Aand ad Sprækken paa Døren titter ind
 Til Evighedens Løngang, hvor Kun en Straale guul
 Udyser fra den Dæmring, der holder Alt i Skul —
 S denne Eilstand Siælen har ei til Strænghed Lyst,
 Hiertet mere taler end Forstandens Røst;
 Og Hrolf var saare smeltet.

Han sad, ved salten Hav,
 Paa Thingets Dommersæde, nær ved Yrsas Grav.
 Paa store runde Stene, paa Bakken deromkring
 Sad, paa granitne Knuder, hans Kæmper i Ring.
 Da blev der meget talt om hvo Drotten skulde være
 For Upsal, Kongekronen efter Adils bære.
 Hrolf mente: den unge Hiartvar, Adils Brodersøn.
 Svibdag raabte: Hiartvar er mandelig og skion,
 S Haabets Ungdoms Alder; men hvis nu Haabet sveeg?
 Jeg kiender Gutten. Livet er Kun for ham en Leeg.
 S ham er ingen Alvor, saalidt som ægte Spøg.
 S kan affkælle Hiartvar Blad for Blad, som et Log,
 Og finder ingen Kiærne. Hans Aand er klar som Vand;
 Selv farvelos, modtager den Farven ved sin Rand

Af hvad den kommer nærmest: grøn, rødlig, sort og blaa.
 Jeg som et Siv i Dammen har ofte set ham staae
 Og sveie hen for Beiret. — Han voved sig dog ind
 I Luen efter Sværdet, frygted ei for sit Skind!
 Meldte den stærke Biarke. — Og det var Freiers Sværd!
 Slig Bedrift er altid Roes og Belønning værd,
 Sagde den rafte Hialte. — En Rose paa en Torn
 Er sielden ei at træffe; blind Høne selv et Korn
 Stundum vel ogsaa finder! svarede Svibdag flog;
 Men aldrig kunde jeg lide Hiartvar som en Pog;
 Han var mig altfor pyntet, forfængelig, for kold.
 Heller næsten saae jeg Adils, leden Trold,
 I Gudehuset rase; end sledske Hiartvar: varm,
 Kun naar hans Die skotted til Kvindens fulde Barm,
 Og naar han kunde vise sin Færdighed, med Glæde,
 For at faae andre Pilte med Harm til at græde,
 Fordi han overgik dem. — Du dømmer ham for streng,
 Sagde Hrolf hin Gode; han er ei længer Dreng,
 Og han er Adils Frænde. De svenske Helte helst
 Duske Selvtændigheden, Kongestammen frelst.

Han ned fra Yngve stammer. Teg gav ham alt mit Ord,
 Det kan jeg ikke bryde. — Selv Loke daared Thor,
 Vedblev ærlige Svibdag; Hrolf slaa dig ei til Ro!
 Teg skuer med eet Die, hvad du ei seer med to.
 Bedre det var at sætte Biarke til Upsals Drot. —
 — Nei, Tak som byder! Biarke har her det altfor godt;
 Svared ham den Fjirskærne. — Da raabte Svibdag: Nu,
 Jeg redeligt Eder vared. — For øengstelig est du,
 Meldte Hialt' Hugprude, i Freden. Kun i Kamp
 Du ingen Fare frygter; men Spøgelser i Danip
 Du seer i hver en Taage.

Med Haanden paa sin Barm
 Svibdag gif fra Thinget, taug og tvang sin Harm.
 Saa blev da Hiartvar Konning og buden ind til Leire,
 At sværge Hyldingseden og for Festen at feire.

Det var en herlig Sommer, en deilig Aftenstund;
 Smukt speilte sig i Vandet, fra Strand, den danske Lund,
 Da Hiartvar kom fra Skaane. Ved sagte Bestenvind
 Der svulmed let i Seilet, drev langtsomt Snekk'en ind
 Mod Æssegjordens Kyster, lig hvide Lilieblad,

Der svam paa Bækkens Øve. Tankefuld Drotten sad
 Og stirred hen i Vester, hvor Solens Kugle gleed
 Under gyldne Bolger, med dobbelt Deilighed.
 Ei Vandet Søen slukte, den lued med stor Pragt.
 Graalige Skyer paa Himlen, med Purpur belagt,
 Som Græs og som Violer da blomstred. Varme Skær
 Uformørkt udsluktes; sorte blev grønne Træer,
 Glysarvet blaalige Bolge. Men Maanen, der saa bleg
 Stirred nys misundelig til Aftensolens Leeg,
 Fast som et Liig at skue paa Himlen — lysguul
 Pludselig frem nu traadte, prægtig af sit Skul,
 Udbrænde Natteflammen, langt over dunkle Skove,
 Byggende Sølverbroen over den frusede Øve.

Da hørtes noget pladske, sig Veien i Bolger hane.
 Forst troede de paa Vandet at see snehviden Svane,
 Men da det nærmere kom dem, raabte Farmerik,
 Der fierne Ting opdaged bedst, med sit skarpe Blif:
 Nu frels mig Thor, nu seer jeg, hvad for jeg aldrig saa:
 En Høvfru, som sig beltrer udi de Øver blade.

Teg tydeligt et Ansigt kan skjælne, Hænder, Finger.
 Hun iles hid mod Snekk'en, fast som hun havde Vinger.
 Seer I ei dette Særsyn?

Ragnvald, den gamle Helt,
 Som ofte havde faret paa Issefiord og Belt,
 Holdt Haanden over Diet og quad: I mine Dage
 Teg skued tit en Havfri ad Bølgerne drage,
 Men hun ei lignet denne. Hun hæslig var, som Hel,
 Etter under Beltestedet bedeckt med Fiskestærl;
 Med gamle Kærlingsansigt og med det slappe Bryst,
 Teg hende saae, huuløjet, at gloe til nære Ryft;
 Med Finner, sorte Fingre, ja med et Haar som Tang.
 Men denne ligner en Tomfri paa gronne Danavang.
 See! Barmen staer i Vandet med faste Twillinghøie.
 Hun har jo Rosenkinder naar hun betragtes neie.
 Sneehvide Hænder, Fingre langlige, veladskilt.
 See Armen! Hvilke Skuldre! Munden smiler mildt.
 Hun boltrer sig i Vandet saa liflig, og saa frisk.
 Nei, ved Hler Wgris Bølde, hun er ei Hælvten Fisk.—
 Tys, raabte Hartvar, skriger hun ei om Hielp i Nod?

Udkaster Nebet til Pigen, hindrer hendes Død.
 Nu gribet hun om Nebet, med Hænders hvide Sne.
 Hun klærer op i Skibet — Han taug for ret at see
 Den unge skønne Qvinde. Knap hun paa Dækket staar,
 For hun skuler sit Legem i de kulsorte Haar,
 Der torredes for Vinden. For Diet ei at lokke,
 Hun stille stod bag Haaret, der hvælvede, som en Klokket
 Sig rigeligt fra Tøssen, til hendes Hæl og Fod.
 Som Nød i Skullen brune, den hvide Qvinde stod.
 Da raabte hun: O skænker et Klædebond mig nu!
 Men vender mig alle Ryggen, skærer min Pigeblu!

Hvor fandtes vel en Klædning? Dog Pigen saae ei feil:
 I Bagstavnens giemtes høirode Silfeseil,
 Som man til Høitid brugte. Det skulde spændes paa,
 Naar Svenskerne lod Snekken mod Tøssefiorden gaae.
 Thi Hiartvar havde uylig det kosted; frygted, let
 Paa lange Vei fra Upsal, det kunde fange Plet;
 Derfor det laa bag Bænken, tætsammenrust i Stavnens.
 Han fasted selv det Møen ned Latter i Favnens;

Hun strakte fyldig Armen fra Haarskiulet ud,
 Og greb med lange Fingre det høirode Skrud.
 Det vared ikke længe, før ørbar hun sad,
 Indhyllet i sit Klæde, som en Knup under Blad,
 Og quæd med skionne Stemme, der som en Klokke klang,
 Fordærvelige Løgne, Hexetryllesang:

O vee mig arme Skulde! Vee mig stakkels Mø!
 Heller jeg af Blusfel strax vilde døe,
 End saadan redde Livet af Boverne blaæ.
 Dog, skeet er skeet disværre. Glemmer hvad Saae,
 Og hører min Undskyldning! Teg med en Legesøster
 Øfte mig i Vandet, i Fiorden, forlyster;
 Thi Sundhed boer i Badet. Hvo sig, som en Fisk,
 Daglig der kan tumle, bliver altid frisk.
 S Vandet intet visner. Bolgen er ei tung!
 Som unge Kid paa Marken den gantes, evigung,
 Med sine Felgesvende; Havets Lilie groer,
 Vaade Winter og Sommer, lige frisk og stor,
 Og kiender ingen Falmen; den knækkes heller ei;

Flygtigt den forsvinder kun paa sin vaade Bei,
 For atter ud at springe, hvor aldrig man det troede;
 Derfor tit i Fiorden, med mine Æerner gode,
 Jeg svømmer og mig boltrer. Men ei de kappes kan
 Med Kongemøen Skulde, giennem violblaa Vand.
 Som Høns og Gæs i Gaarden, som Natteskovens Ugle,
 Der troe, for de har Vinger, at de er' ogsaa Fugle;
 Saa roe, med tunge Lemmer, mine Æerner en Stund,
 Faar Favne giennem Vandet; men snart de sank til Bund,
 Hvis længer de sig voved. Jeg piler som en Høg;
 Men idag, jeg tilstaaer det, for dristige Forsøg
 Jeg ud i Dybet prøved. Og varst du kommen ei,
 Fremmede! da Skulde drog hen ad Dødens Bei,
 Bag Havgræs og Koraller. Du redded hendes Liv,
 Det skal hun aldrig glemme. Taknemmelig en Viv
 Paa din Velgierning skionner. — Hun greb med henrykt Haand,
 Med disse Ord, og trykte til Barmen hans Haand.
 Da beed han slur paa Krogen; og uden mindste Spræt
 Guldfisken alt var fanget, i Skuldas Silkenæt.

Skulde — da hun hørte, man kaldte Hiartvar Drot,
 Eleg sine Hænder sammen, forstilte sig godt.
 Hun studsed! Er det muligt? hun raabte, Hiartvar du?
 Heller var paa Havets Bund jeg druknet nu,
 End taale denne Blussel. Teg haabed, mig befrie
 En fremmed Sømand skulde, som drog Landet forbi,
 Som aldrig kom til Leire. · Í Viking at hærge,
 Der drage jo saamange. — Hiartvar måtte sværge
 Eden i hendes Hænder: med alle sine Mænd
 Gi paa Siolund atter at kiende Skuld igien.
 Han sagde: Hvad du ønsker, du hvide trinde Lilie!
 Det ønsker ogsaa Hiartvar; hans Hu er din Billiz.
 Men for du mig forlader, forkynde lad dit Ord,
 At Giermand jeg vorder af al den Skionhed stor,
 Som undrende paa Havet i Aften jeg har seet. —
 Skulde smilte rodmende: Clem hvad der er skeet!
 Nei aldrig, quad Hiartvar; Kun du er min Tanke;
 Thi lettere mit Hierte forglemmer at tanke,
 End Hiartvar glemmer Skulde. — Du est en deilig Mand,
 Hun svared; men man siger, at Skum Kun paa Vand

Er Trofkap hos et Mandfolk. Du kiender Sagnet vel,
 Om Moen, der vanked saa tankefuld i Nveld,
 Forledet af en Havmand? — Det Sagn er kun Tant,
 Raabte den unge Hiartvar; hvis Viser talde sandt,
 Da matte meer jeg røddes for dig, i alle Maader.
 Du lignete meer en Havfru. — Min Ven, Skæbnen raader
 Kun for vor Fremtids Lykke, giensvared Skulde kælen,
 Og smilte, saa hun suged af Hiertet ham Sælen.
 Vær varsom og forsiktig! Jeg rækker dig min Haand!
 Os Havet her forbinder med sivgrønne Baand;
 Og Sivet ikke brister, saa let som Markens Strae.
 Nu lad i Eusomheden mig atter Buret naae;
 At Stranden ingen Bidner samler, til vor Færd. —
 Troskap til Døden han svor paa sit Sværd,
 Saa vilde han henvyre til hendes Tomfrubuur.
 Nei, nei! raabte Skulde; hvis nogen stod paa Luur,
 Det kunde Lykken spilde; nu er jeg Stranden nær,
 En tidlang har i Snekk'en jeg hvilet mig her.
 Nu kan jeg atter svømme. Hun lod med disse Ord
 Silkekloedet falde, ved det knagende Reet;

Og neppe fanded Kæmperne, med studfende Lyst,
 At hun var skion fra Ryggen, som fra det hvalte Bryst,
 For ud hun sprang i Havet. Hartvar som et Liig
 Blegned og udstodte fortvivlet et Skrig,
 Thi hun blev længe borte. Men snart man hende sae
 Svømme, som en Bildgaas, i Bolgerne blaae.
 Hun vendte sig mod Drotten, hvis Dine hendes fandt,
 Kyssede paa Fingren, loe høit — og forsvundt.

For intet ei om Skulde det heed: en Fiskervib
 Havde hende skienket paa Stranden sit Liv,
 Thi Fiskerdont forstod hun, og udspeided Elog
 Hver Mands Orm; den satte hun snildt paa sin Krog,
 Naar hun ham vilde fange. Ved Sandselighed fandt
 Hun Wei til Hartvars Hierte. Hrolf hun atter vandt
 Ved paataget Anger; ved falske Woelmod
 Indbildte hun Dankongen at hun var mere god,
 End man om hende troede. En Dannemand, som frygter
 At giøre Nogen Uret, stoler ei paa Nygter.
 Han selv vil undersøge, bedruges tit derpaa,

Han selv vil undersøge, bedrages tit derpaa,
 Fordi ei store Sæle tænke sig det Små
 Saa Smaat, som dog det findes. Hun smigrede sig ind
 Hos Rude, hos Signe, med eftergivne Sind.
 Hos Rude var alvorlig og tankefuld hun ofte;
 Hun roste Biarkes Manddom; hun syede ham en Kofte
 Med stionne Vandserplader, og ønskede sig at see
 Norges stolte Fielde, dækkede med Sne;
 Hun fandt at Klippelandet langt Dalen overgaaer.
 Signe hialp hun tit med at flætte stionne Haar;
 Hun roste hendes Blomstren og hendes hvide Hud,
 Hun sagde: Fra den Tid at du blev Hialtes Brud,
 Da var du Skuldes Lige; lignete kun Skulde dig,
 Og eied jeg sfig Husbond, da var jeg lykkelig. —
 Hun roste selv sin Broder; ei naar han var tilstede;
 Men Kvinderne paa Leire saae tit hende græde,
 Naar om Hrolf Krafe talde den Falske; naar ei Ord
 Hun fandt, for at beskrive, hvor han var god og stor.
 Selv den unge Drifa hun yded alskens godt.
 Ulykkelige Sygdom! hun sukked, som til Spot

For Verden gjorde Skulde; men i en Feberild,
 Hvo er sin Billies Herre? Hiernen sværmer vild,
 Og veed ei hvad den drømmer. Tilgiv! - og velsigne
 Hrolf, som dig Livet freste! Ham i Godhed lign,
 Da lykkelig du vorder. — Saaledes Skulde vandt
 Indbyggerne paa Leire. Skoldets skarpe Kant
 Mod hendes Smiger satte Kun En, med Bølde tryg,
 Han hende var for klog; en Ander var for styg,
 Saa vel han kunde vide, hun roste ham til Spot.
 Evibdag ikkun tyktes om Skulde lidet godt;
 Og Boggur, som et Hierte for Hrolf i Barmen bar,
 Saa kærligt, sag varmt, som det Norden modnet har,
 Bræd sig Kun lidt om Kvinder; han elsked Heltefærd,
 Han pleied sige skæmtvis: Min Brud er mit Sværd.
 Med Hrolf jeg mig troloved; paa Finger ei, paa Arm
 Guldringen han mig fatte; min Kærlighed er varm,
 For ham jeg gaaer i Døden. — Naar Skuldes Die født
 Smægtende fogte Boggurs, da blev det ikke mødt;
 Han smilte: Knap du vinder i denne kælne Kamp!
 Wel gnistrer Flintestenen; men for frisk er min Svamp;

Saa let den ikke fænger. — Hun rodmende sig twang.
 Forst i Buret ene hun høit en Vise sang,
 Om Hodurs Drab paa Baldur, om Troldes Hævn; da brod
 Hun ud: Send Asaloke! mig mine Fienders Dod!

Hiartvar af Dankongen blev favnet venresælt.
 I blanke Pandserplader stod den unge Helt,
 Forgyldt fra Top til Foden. Førbusken blaa
 Paa Hielmen over Issen man prægtig vaie saae.
 Et Skjold med Edelstene paa sin Arm han bar,
 En Flaggergrif var malet i Skjoldbulen klar.
 Noddebrune Løkker om Halsen hang tykt.
 Paa den unge Hiartvar fandtes intet stygt,
 Kun Smilet paa hans Læbe. Hans Fine brune, store
 Ødd til, som Kvindernes Hierter de kunde giennemboere
 Hvad Dieblik de vilde. Men dog det Kælne Bli^e
 Af Aanen ei og Hiertet sin stærke Funklen si^e.
 Man saae ei giennem Diet i Sælen; det var smukt,
 Men, som et malet Dække, det holdt hans Indre luft.
 Dog var han stærkt bevæget; og da ham Biarke bragte

Det gamle Freiers Glavind, ham det paa Stenen rakte,
 At sværge Kongen Troskab, — da græd han høit og svor:
 Hvis jeg Hrolf Krake sviger, da knuse mig Thor!
 Han bragte Nordan Slægter igien til Frodes Alder;
 Det er en anden Hødur, der dræber Asbalder,
 Som dig forraade kunde. Dig elsker jeg! og frit
 Jeg sværger Troskabseden Alt, hvad der er dit!
 Med disse Ørø han skotted til Kvinderne, de hulde;
 Og — fremmest udi Flokken — han fik et Smil fra Skulde.
 Da skjæved han, da trængte sig Taaren, mere stor,
 Frem i det drukne Die; Læben mangled Ørø.

Det undrer mig at alt ei han Kongen har sveget!
 Hvisked til Hialte Svibdag. — Han græder mig for meget!
 Sagde Biark, og rystded paa Hovedet. — Men Suk
 Lød høit fra Kvindeskaren: O Frei! hvor er han smuk,
 Hvor velskabt er den Svenske! Den gode Helt! Han græder!
 Sikkert han aldrig vorder mod Hrolf en Forræder. —
 Saa modtog Kongen Eden, og med en prægtig Fest
 Beværted han i Leire sin henrykte Giæst.

Hornene med Øllet gif om, med Honningsaften;
 Kvinder dræk i Føllig med Mænd her i Aften;
 Thi traf det sig, at Hiartvar med Skuld af Bæger dræk.
 Saa sædeligt nu Kortlen sig over Barmen træk;
 Men Hiartvar fuldvel vidste hvad Skionhed den skulde.
 Skoelmis i hendes Kinder et Smil Gruben hulde,
 Mens tankefuld hun stirred og roede en Stund,
 Med den hvide Finger paa rosenrøde Mund.

Fro paa Gaffelbænken sad Hrolf med sine Skalde.
 Høit Harperne klinge. De Asabragi kalde,
 For værdigt at besynde med Kraft hin danske Drot,
 Der smilte velfornøjet, dræk til Sangen godt.
 Han steg fra Gaffelbænken, gif om, med Faderglæde,
 Som Vært, snart til det ene, snart det andet Sæde,
 At hilse sine Gæster; da kom han ogsaa hen,
 Hvor hans Søster Skulde sad hos den svenske Ven.
 Nu, spurgte Hrolf, hvor gaaer det? Est du tilfreds med Gaven,
 Som jeg idag dig skænkte? — Blomsten staer i Haven,
 Og Fyrren høit paa Klippen, svared ham Hiartvar mild;

Du Fyrreskoven gav mig; men Hrolf, hvis du vil
 Fuldstændiggjøre Gaven, saa lad mig ikke komme
 Til Sveafieldet atter, uden hin Rosenblomme,
 Som Herthadalen herlig i Solen klækked ud.
 Jeg elsker høit din Syster, skænk mig hende Brud!

Skulde smilte venligt, og rødmed beskeden.

Af Misden stemt til Glæde, Kong Hrolf troede Freden,
 Saae ei paa hendes Ansigt et Træk, halv undertrykt,
 Som indgiød Nude, fiernest i Salen, megen Frygt.
 Hun saae, hvorledes Kongen tog Skuldes Haand og lagde
 Den faderligt i Hiartvars. Da til sin Husbond sagde
 Den ødle, Kloge Nude: Mig børres for, at Svig
 Vil lønne denne Høimod. Alt tykkes mig, et Liig
 Min milde, ranke Broder, som suno bag Bænken staaer,
 Og omkring Skuld og Hiartvar venligt Armen slaaer.
 Hun smilte følt. Jeg kiedte det Smil igien. Det kommer,
 Som Lummerhed før Tordnen i skylose Sommer. —
 Da lød der langs ad Bænken en Hvissen: Skulde blev
 Trolovet nu med Hiartvar!

Men som Østvinden drev,

I Høsten, Træets Blad fra Grenen, — ved de Ord
 De gode danske Skalde, med Harperne fra Bord,
 Sprang op, og ud af Døren sig skyndte; alle brat
 De forsvandt som Alvner, i tusmørke Nat.

Hrolf raabte: Siunger Drapa, til Skuldes Fest, i Hal! —

Men der var ingen Harper og der var ingen Skald.

Hrolf raabte: Tømmer Vægret! Det tømtes uden Klang —
 Trolovelsen ei signet blev af en Bardesang.

Ha, hvor er mine Skalde? quæd Hrolf. — Af Midten vurm
 Quæd Boggur: Mattergalen bortscremmes af Larm.

Teg troer de Eige Stierner, de gif i Lundens ud;
 Men see viist faa derude; det tegner stærkt til Slud.

Saa endtes denne Høtid; men Skulde twang sig godt;
 I Hiertet vel hun loved at hævne sfig Spot;
 Men trykte Eixeln ydmig sin Broders Haand til Mund.
 Da gisæde Gram i Hallen, Kongens gule Hund.
 Med Haanden Tegn til Afseeed gav Hrolf og gif til Seng;
 Fortrædelig han fulgte sin lidens Kiærtedreng.

Ellepte Sang.

Det var en aarle Morgen; Luften var kold og graa,
Tykke, sorte Skyer paa Himlen mon staae;
En tæt og taaget Støvregn paa Græs og Urter faldt;
Galgerne ved Stranden var reiste næsten alt.
Paa lysegule Bielke Krob Trællen; med Hammer
Slog han Søm i Falserne. Paa brune Bøgestammer,
Der føldte laae ved Stranden, Soroverne sidd'
Barhovedet, bagbundne, fem og fem i Rad.
Med døsigt Blik de stirred ud i den dunkle Ø,
Hvor mangen usel Kisbmand før tit maatte døe,
For deres Morderknife. Nu stod ved skumle Maal
Nidingen, og skulde selv tömme bedskæn Skaal.

De stirred hen i Marken paa trebeente Dyr,
 Der truende sig reiste, lig i et Eventyr
 Uhyret, der vil sluge den skibbrudne Mand.
 De lysegule Galger følt skinte fra Strand.
 Nef sad overskrævs paa Everbielken, og slog
 Sømmet i, som Skofte han tit af Haanden tog.
 Han sang en lyftig Vise; der skeer dem deres Net,
 Draabte han; jeg længes at see de sidste Spræt;
 Af disse Morderhunde. Nu faaer dog Havet No.
 Sørdeles mig forlænges at hænge de To!
 Den ene med sin Klumpfod, med senestærken Arm;
 Den Anden, som i Regnen med blottet lodne Barm
 Saa tankefuld grunder. Det var de værste Halse,
 Men dersom rigtig Bielken flutter i sin Falsé,
 Vil det ei længe vare, med deres Heltemod.
 De skal ei meer, i Freden, spilde Danskes Blod.

Leif heel hiertegreben, med bleghviden Læbe,
 Svared ham paa Bielken: Det er dog tungt at dræbz
 Mennesker, som aldrig mig noget Ondt har giort.

Oprigtig talt, hvad har de da syndet saa stort?
 I gamle Dage Vikingsmand jo Hver funde være;
 Derfor man ingen hængte, det holdtes for en ære. —
 Ja, svared Nef paa Bielken, ny Tider, andre Sæder;
 Da faldes tit en Skændsel, hvad før faldtes Hæder.
 Bryd nu ei meer dit Hoved, og tael kun hvad du tør!
 Hrolf er Leirekoning, han veed hvad han gior.
 See kun om der til Tyvene Strikker ere nok!
 De sidde, fem og tyve, bagbundne paa Blok;
 Thi fem og fem skal hænges, i disse Galger fem. —
 Leif quad: Maar for var Tyve, da hængte man dem
 I Træet, midt i Skoven; det var langt mere nemt,
 Og som et Syn for Diet ei heller saa slemt. —
 Nef svared: Leirekongen høit elsker sin Skov;
 Han vil ei, Netterstedet skal frøkt have Lov,
 Skummelt at forstyrre det smukke Sommerlæ.
 Hrolf siger: man bør øre hvert blomstrende Træ,
 Og skaane det for Skændsel. Derfor i Bøgelund,
 Maas Tyven meer ei hænges; paa død Bielke kun,
 Ved Strandens øde Kyster, affides, ei bedækkes

Han skal ; at Soens Nøver derude kan forskrækkes,
 Naar Galgen han fra Havet paa Engen stande seer,
 Med Nidingen , som dingler og ikke myrder meer.
 Men stille ! Seer du Biarke med sine Kæmper kommer ?
 Han sætter sig paa Stenen. Hrolf har valgt ham til Dommer,
 Fordi han er retfærdig, stræng , og _ynkes ei ;
 Og siger ikke Ja , hvor han burde sige Nei.

Leif svared : Hans Nasyn seer ikke muntret ud,
 Som ellers ei rødmossét ; det ligner Dagens Slud ;
 Han gjør det ikke gierne. — Da Biarke gav et Vink
 Med Sværdet , som han uddrog ; og neppe dets Blink
 Gaae Svendene , som hisset Sørøverne holdt fast,
 Før de sig med dem skyndte , til Thinget i Hast.
 Der stod de Ufelige nu rundt om Høiens Steen,
 Med Hovederne blotted' og med de bare Been,
 Med graalighlede Kinder, af Skræf , Dødens Hammer ;
 Og paa hvert gustent Ansigt sig viste føle Skrammer,
 Der snart bem gjorde Næsen , snart Diet , Munden skæv.
 Forhærdede de skuled , skjondt Skæbnen raabte : Døv !

Kun deres Høvding yttred et Bæsen mere stolt,
End skummelt og forbittret; han saae paa Biarke koldt.
Men Røveren med Klumpfod, Han, med den lodne Barm,
Stod fromt, barnlig roligt; der kiendtes ingen Harm
I deres Nine Kække; de tog, hvad Skæbnen bød
Med Fatning. Uden Rødsel de gik til deres Død.

Da det var tyft og stille, tog Biarke til Ord:
Hædre Tapperheden, bør hver Helt i Nord;
Og ingen ørlig Kæmpe det være skal formeent,
At prove Manddomsidræt. Maar tidlig eller seent
Kampsnekkerne mødes, i Solskin eller Damp.
Af Havets folde Taage; naar Luren til Kamp
Har Helten kaldt paa Dækket, i stærke Brynie blaa,
Da er det ret og lyftigt, Stormhagen at slæe
I Fiendens høie Bagbord, og med det dragne Sværd
At springe hen i Skibet, til drabelige Færø.
Thor raader da for Seiren, han signer hver Død;
Og selve Den, som synker i Egirs salte Skiod,
Oplofter Bolgen etter, mod Himlen høit i Sving,

Ut han kan naae Thrudvanger i et eneste Spring.
 Men Kraft bør møde Kraften, Mod skal trodse Mod.
 Ei Helten er et Nøvdyr, med Tørst efter Blod;
 Og mindre han, som Tyven, indstioeler sig paa Folk.
 Thi, Asathor! din Miolner, er ingen Morderdolk.
 Derfor har Dannerkongen strængelig forbudt,
 At entre Købmandsskibe. Sit Liv har forbrudt,
 Hvo lummek i Overvælden angriber Værgeløse,
 Blot for Guldet at vinde, blot for Blod at udøse.
 Hvo som i Fred antaster hit fredelige Mand,
 Der paa en usæl Skude, til siern usikker Strand
 Sig vover, Ting at hente, hvortil høit trænge vi —
 Det er en Trold fra Niflheim, som stander Stormen bi.
 Det er en grusom Svartalf. Hvo paa det skjore Bræt,
 Slængt over Dødens Afgrund, end foler ei for Net;
 Hvis Hierte, varmt af Medynk, ei for hans Broder slaer,
 Naar skummende med Tuden ham bittere Bolge naær —
 Det er en nedrig Fette, en hæsligvinget Alf,
 Med Steen i Barm, som Hrugner, et Dyr, som Mokkaralf.

Ham sende vi til Helheim, for Nidingsidræt;
 Han hænges bør i Galgen. Det kiendes her for Ret!

Med disse Ord sig Biarke fra Roverne vendte,
 Mens, een for een, dem Nef og Skofte monne hente
 Til Galgen, lagde Strikken om Halsen, drog dem op.
 Kort sprætted den, før livlös hang stivnede Krop.
 Næst gik det! To og tyve brat endte deres Dage
 Paa denne Biis. Nu vare der tre kun tilbage.
 Den ene Hovedsmanden. Klumpfoden sin - Urm
 Til Alfsted lagde venligt om ham med lodne Barm;
 Treen frem for Bodvar Biarke, som vendte Galgen Ryggen,
 Og stirred, mørk alvorlig, langt hen i Bøgeskæggen.
 Han sagde: Edle Herre! vor sidste Bon ei nægt!
 Vi er to Twillingbrodre, født af norske Slægt;
 Har giennemvandret Livet foreente; lad os døe
 Ogsaa da nu tilsammen, paa denne Dannerøe.
 Lad ei den Enne skue den Andens Hedenfart!
 Gaa takke vi din Maade, som har os Sorgen spart.
 Der er jo tvende Bødler; saa lad paa eengang hver

Øs hidse nu i Snoren, - i Morgenrødens Skær.

Den bryder giennem Sluden. Vi Solen over Jord
End eengang see i Livet; og evigt hos Thor!

Den Gunst kan vises! svared dem Biarke. — Hiertet rørt
Han følte, da han havde den norske Tunge hørt,
Og da i Ansigtstrækket han Landsmandslighed fandt;
Men Biarke var retfærdig, og han sig overvandt. —
Alt droges de til Galgen; da gav sig til at lee
Røverhovedsmanden. Stolt han monne see,
Med sammenbundne Hænder, paa Biarke, raabte: Nu
Synkes dig vel hugprud, høist retfærdig du?
Og veedst ei, at du myrder Uskyldige, saa grum
Som Hartbein rædde Kiobmænd, tilforn paa Havets Skum.

Bi, raabte Godvar Biarke til Trællene, stands!
Hvad taler han forvirret, uden Sind og Sands,
I Dødens bange Rædsel? — Da svared Hovedsmanden:
Du kan mig røve Livet, ei Modet og Forstanden.
I Livets sidste Time jeg veed, hvad jeg har talt.

Du, som de To at hænges i Galgen har befalt,
 Du myrder dem med Uret. Jeg havde dem tiltænkt
 Døden, med os andre; nu skal dem vorde skænkt
 Livet end at nyde. Gi her i Strikker seige
 Jeg vil, at de skal quæles; da de er ikke seige.
 Thi havde høit de hylet, forsvaret deres Sag,
 De havde denne Morgen seet deres sidste Dag;
 Men siden de med Taalmod i Skæbnen sig finde —
 Lader dem ikke længer med Strikkerne binde!
 Paa Ærskelen til Døden jeg selv det finder Skam,
 At slagte, værgelos, den Uskyldige, som Lam.

Det er to stakkels Fiskere, som bort fra liden De
 Paa Norges Kyst, vi løkkes langt ud i vilden Sø.
 De vilde prøve Manddom og gierne vinde Bytte;
 Men Edelmodigheden gif over Egennytte,
 I deres Honsehierner; og skiondt det vel var dumt,
 Til deres Forsvar Bidnet ei her dog vorde stumt.
 De vilde slæs med Kæmper; men da vi Snekk'en vog
 Med uselige Kæbmænd, de skreg: Jeg os bedrog!

Da skummed de som Biorne; de vilde bort igien.
 Nær havde jeg da dræbt dem; men jeg er en Ven
 Af raske, kække Svende, lod Maade gaae for Ret.
 Jeg sagde kun: *I* slippe mig ikke saa let.
 Da kom os fus imøde den danske Kæmpehole,
 Tæt opfyldt af Stridsmænd. — Det er af vore Folk,
 Raabte de vrede Normænd; og i den sidste Færd,
 Vist ingen Mand i Striden bedre brugte Sværd.
 De kæmped som Einheriar, forsvared os troe;
 Men der kom flere Fiender; vi kunde bort ei roe;
 Da maatte vi os give. Saa blev de da slagne
I Hartkorn med os andre, som Ridinger tagne.
 Giør selv nu hvad du lyster! Jeg siger intet meer.
 Som Mand har jeg levet, som en Mand jeg seer
 Døden under Mine. Du seired over mig;
 Varst i min Bold du Biarke, da hængte jeg dig,
 For Solen Kloved Skyen, høit op i sorten Raa.
 Jeg kan dig ei fortænke, du nu giør ligesaa.

Gaaer, raabte Bodvar Biarke, klynger flux ham op!

Leif og Skofte grebe den senestærke Krop;
 En turde ham ei røre, dem Stridsmænd fulgte ti;
 Man hidseb ham i Galgen. Men endnu ei forbi
 Det var med Hovedsmanden; thi Strikken med ham bræst.
 Da raabte han med Latter, med vilde Diekast:
 End eengang dog vandt jeg, i denne sidste Kamp! —
 Leif svared: Der paa Sjølund vorer saamegen Hamp,
 At man en Tyv kan hænge, ved Siden af en Ulv,
 Saa ei han falder atter paa Moder Friggas Gulv. —
 Høvdingen vilde svare; men Leif sig monne snige
 Bag ham med Strikken, raabte: Glem hvad du vilde sige!
 Og snored ind ham Halsen. Han foer i Dødens Favn.
 Der hang han nu for Krager og for den sorte Ravn,

Ved Daurebord hos Svipur Bodvar Biarke sad
 Nu med de norske Brødre; man gav dem Middagsmad.
 Boggur, Hialte begge tilstede vare med.
 Det var en Lyst at see dem, hvor flink de foer affsted
 Med Skeen udi Gryden, med Kniv i gode Suul,
 Hvor dan de suged Marven af Beenpiben huul,

De stakkels fromme Normænd. Det giver Lyft til Spise,
 Naar man i Galgen fastende skal Livet forlise,
 Og bliver saa benaadet, og sat til læffre Gad. —
 Lad først i No dem drikke, fortære deres Mad,
 Sagde til Hialte Biarke ; lad saa dem, efter Bord,
 Fortælle deres Saga. Jeg sikkertlig troer
 Den bliver værd at høre. Men først til Maden No! —
 Høviske for Maaltidet takkede de Zo,
 Da det var vel fortærret. Da Biarke derpaa
 Opfordred til Fortælling, den Ene talde saa :

Over vor første Barndom ruger et Taageslør,
 Men dersom Lid vi fæste til en Skovrøver bør,
 Vi bragtes ham i Hulen, af en blødhiertet Træl,
 Som ei os dræbe nænte ; endskindt han det vel
 Stedmoderen havde lovet. Glubæk som et Dyr,
 Laa Røveren i Hulen, gif ud paa Eventyr
 At myrde, med sin Øre veifarende Mand ;
 Mens Maanen giennem Granen saae ned med blege Hænd.
 Han leved ei med Mennesker ; i Ensomheden, mørk

Han vandred med Ulven, med Bjørnen i sin Dræ.
 Men Ulv og Bjørn ham fiendte, løb bort for ham af Skræf,
 Maar, lysred af Ekegget, han laa ved folde Bæk
 Og læskeb, efter Rusen, sin Tørst med ferske Drif.
 Lyk hang ham Underlæben, døsigt var hans Blik.
 Hvad han af Guldet raned, af Sølv, Klædebond,
 Det glemte han i Hulen, med gridsk, gierrig Aand.
 Han intet af det brugte; han myrded for Lyst,
 Som Lossen, som Maaren, med hiertelose Bryst.
 Han maled: Jeg er udstødt af Menneskenes Tal;
 Du, for du har en Klumpfod; men jeg dig lære skal
 At gaae paa den som Kæmpe. Du, med den lodne Barm!
 Bryd ej dig om det Lodne! Stærk er din Arm.
 Jeg Eder vel skal lære den rafke Mandejagt!
 Kun viser ingen Feighed! Frisk, ufor sagt!
 Her seer Jeg denne Kiølle; med roligstille Sind,
 Har mange Pandestaller med den jeg hugget ind.
 Den skal engang Jeg arve.— Vi maatte med ham gaae,
 Og gysende, tauße vi Gubben myrde saae
 Mangen stakkels Vandrer, der vented ingen Fare.

Men naar i Øst vi skued Solstraalerne klare,
 Det grønne Græs om Somren, den hvide Wintersnee,
 Blomsterne saa røde, saa yndigt at see,
 De høie, ranke Stammer, og hørte Fuglesang,
 Medens Trolden raste følt i Værserkegång —
 Vi aldrig kunde troe det, at Mennesker paa Jord,
 Som Ulv og Bjørn var skabte, blot for at øve Mord.
 Det steile Field, som strakte sig stolt forvoent ned
 Til Solen, mod sin Afgrund, os lærte Erlighed.
 Naar vi os kunde stickele fra Gubben, var vor Fryd
 At høre Fosßen suse med stærk, felsom Lyd;
 Multebær vi plukked i Mosen, røde, gule,
 Og siden dem fortærte paa Stenen i vor Hule;
 Mens Gubben sig beruste med røvet Öl og Miod.
 Tit i blodgierrig Ræsen han trued os med Død,
 Og slog os ofte farligt, naar ei vi, med hans Kniv,
 Den Slagne vilde skille ved Nesten af sit Liv.
 Da løb vi bort fortvivlet, i Nattens Kolde Gys,
 Saae tit i Nord paa Himlen de blege Kæmpelys.
 Vi næred os af Rødder af Vær, Kildevand.

Da fandt om nogle Døgn os igien den onde Mand;
 Kælede for os venligt, helbreded os vor Skramme;
 Gav os Ulveunger, vi skulde giøre tamme;
 Men knap en Tand i Munden fik Ungen, før den heed
 Æ Fingren, slykte Blodet. Da fasted vi den vred.

Thor veed hvad der var vorden af os til sidst. Til Held
 Fandt vi en anden Gubbe bag Skov, engang i Dvæld,
 Som boede langt ei borte. Det var en hellig Mand,
 Røveren havde stedse stor Agt for hans Forstand,
 Frygt for hans fromme Væsen. Æ Hytten tit han sad
 For et udskæret Billed, som han ivrig tilbad.

Det var Alfader i Gimle. Han lærte, men i Lon:
 At aldrig Aser gode fandt Nidingsdaaden ssion;
 At Erlighed maa enes med Troskab for en Ven;
 At jeg maa slae den Fiende Kun, som kan slae igien;
 Hvis ei er jeg en Morder. Han raadte os heelt snart
 At fange gamle Røver; derved vilde spart
 Mangt Liv i Skoven vorde. Dog voved vi det ei;
 Men eengang traf Gubben en Sovende paa Bei.

Han bandt ham fast med Strikker, og sagde følt med Smil:
 Lad først ham ud kun sove! Det har slet ingen Gil;
 I Morgen jeg ham dræber; i Nat jeg seer ei ret
 Angsten i hans Ansigt, Livets sidste Spræt. —
 Det var en deilige Høstnat; han lagde sig til Rio
 I Nærheden, i Græsset, saa rolig, munterfro,
 Som Bonden, der imorgen gaaer til sin modne Høst.
 Men neppesov Uhyret, før skælvende, tyft
 Vi løste Mandens Lænker, og lærte ham sin Fare.
 Ei både vi ham Livet i Næveren spare.
 Vi viste ham den Gamle. Med blottet Barm han laa,
 Udstrakt, med aabent Øje moo Mattens Maaneblaa.
 Et Stød af Hæltens Glavind var nok. Uhyret foer
 Til Underverdens Løke. Hel, var hans sidste Ord.

Knap hørte fremmede Kæmpe vor Skæbne, vort Navn,
 For han bevæget trykte hver fast i sin Favn,
 Og raabte: Takker Guder, at Aslaug Eder fandt,
 Hvem ørlig Trostabsløftet til Eders Fader bandt.
 Alt skal I faae at vide. Men vogter Eder, Vilte!

Troer ei, fra skumle Fiender I nu ere skilte,
 Fordi Skovtrolden bløder. Nævner ikke meer
 Eders rette Navne! Fortæller ingen fleer
 Den selsom=onde Skæbne, som I her monne friste.
 Ved utidig Tale kan let I Livet miste.
 Du Dreng kald dig Thorbiorn, og Du dig Olaf kald!
 Forsigtighed tit vogter en Kæmpe for Fal'd.

Vi gjorde som han bød os ulykkelige Børn.
 Jeg siden altid Olaf dig nævned, mig Bjørn
 Min Broder du til Giengield. Saa fulgte vi vor Ven,
 Som til en mægtig Slægtning os vilde bringe hen.
 Men som han steeg paa Klippen, hvor den især var steil,
 Vor ødle, bolde Fører med Foden traadte feil;
 Han styrted i en Ufgrund; vor Hemmelighed
 Tog evig han i Dybet, i Bælmørket ned.

Der stod igien forladte de stakkels Gutter to,
 Uden Trøst i Nøden, uden Hiertero.
 Vi offred ham vor Taare; det var ham lidet Gavn.

Alt hvad han havde lært os, det var at hytte Navn.
 Maaskee det dog har frelst os — hvorfra? det veed vi ei.
 Mismodige fortsatte vi farligsnævre Bei;
 Besluttet ei at dvæle, men altid fremad gaae,
 Til vi opdaged Kysten med Hæbbelger blaae.
 Thi skjondt vi før ei droge fra Fieldets høie Borge,
 Vi vidste: Havet breder sig langs ad vort Norge.
 Saa tigged vi os frem da, som Olaf, som Biorn,
 Sov stundum i en Sæter, ofte bag en Tiørn.
 Tilsidst vi sined Soen med stolte Bolgefæst;
 Vi aldrig havde seet den tilforn; i Daarer brast
 Vi begge, da den svulmed for os med hviden Skum,
 Og hilsed' os paa Kysten, med høitidsfulde Brum.

Et usfelt Fiskerleie vi traf paa salten Strand;
 Ind treen vi til en fattig venlig Fiskerman,
 Som gjestfri modtog os. Han sagde: Kom Kun, kom!
 Jeg kan ei Velstand skænke; men hvis min Fattigdom
 Sonligt I ville dele, saa sætter Eder her
 Ved Urnen paa Bænken. De som før sadde der,

Ei vende meer tilbage. Min gode Skalm, min Alf
 Isior fra Dybet svang dem til Odins Valaskialf.
 Tit havde de Stormen tvunget, tilsidst dem Stormen tvang.
 Jeg hørte dem i Døden; de hoit en Bise sang,
 Igennem Bindens Hvinen, medens det kække Bryst
 Arbeided sig forgives mod elskete Norges Ryst,
 For Bølgerne begrov dem.

Vi blev hos Gubben troe,
 Fulgte daglig med ham, hen ad den falske Bro,
 Som kruset Vandet hvælver, hoit over Dødens Hjem.
 Hver Dag vi stred mod Stormen, heel bister og stem.
 Hver Dag Uveiret trued at svække Kraften frisk;
 Og al vor Løn for Kampen var nogle stakkels Fisze,
 Knap nok til Livets Ophold. Det usle Fiskerleie
 Ved ingen Urne samled en Slægt i sin Eje;
 Hist var en Fader druknet, der Sonnen, der en Mand.
 De rynkede Fiskerqvinder grimme gik paa Strand,
 Dem blomstred ingen Roser paa Kinden; Blæsten kold
 Udelækked ingen Ungdom yndelig og bold,
 Som hist bag Field i Dalen, O jammerlige Liv!

Kun Kamp med daglig Fare, var al vor Tidsfordriv.
 Dog hærded den os Kraefterne, den øged vort Mod;
 Og Søens Folde Bøede Kiølte det unge Blod,
 Naar af en ukiendt Længsel det brændte paa vor Kind.
 Vi tauße sad i Hytten med nedslagne Sind.

Gengang landed en Snekke ved Midnat paa Strand.
 De hvide Seil sig viste, ved Maanens blege Brand,
 Som Vinger paa en Svane. Langs Kysten den foer;
 Hovedsmanden hød os heel venligt ombord,
 Da ind vi havde lodset ham fra de blinde Skær.
 Skjold og Hjelm og Glavind forærede han os hver.
 Han sagde: Vil I tiene mig troe, dele Faren,
 Optager jeg som Stridsmænd gierne Ter i Skaren.
 Hans Folk ham kaldte Konge; vi troede han var Drot,
 Som fleer paa Helteskibe. Det hued os godt,
 At bytte Fiskeraaren bort for en Glavind bold,
 Det hullede Næt at tuske med hundtætte Skjold.
 Vi svoer ham Trostabseden. Men snart vi opdaget,
 At af en grum Forræder vi listigt var bedraget;
 At ikke stort han' bedre var paa hin salte Sø,

End Gubben, der bag Fieldet lod Vandringsmanden døe,
 Hvad mere der er hændet, har selv han dig sagt.
 Med Taal at lide Døden, som Mænd, var vor Agt;
 Da snælt sig Bladet vendte, Nu quæger du os her!
 Tit, naar først er Noden, er ogsaa Hielpen nær.

De taug. — Da raabte Biarke: Mig figer Eders Navn!
 Thorer og Elgfrode de svared. — Da i Favn
 Tog dem den rørte Bodvar, og raabte: Asathor;
 Bær takket! Forsete, din Netsærd er stor.
 O Hialte! Vøggur kommer! Seer mine Brodre! seer!
 Nu er ei Bodvar Biarke frændeløs meer.
 Seer S at Eventyret tildeels dog var sandt?
 Skiondt høilig overdrevet, udsmykket med Tant.
 Thi han har ingen Hundefod, paa formeløse Stump;
 Det stærke Been Kun svulmer lidt ud i en Klump.
 Og han er intet Elsdyr, endskiondt de lodne Haar
 Bedække tykt et Hierte, som menneskeligt flaaer.
 Men jeg er deres Broder! Hvo havde sligt vel tænkt?

O Thor da være lovet, at du os ei har hængt!
Raabte de fromme Normænd. — See, da var alle froe.
Hialte græd af Glæde, Boggur af Glæde loe.
Men Brødrene betraged hverandre, mangled Ord.
Med Hænder trykt i Hænder, de sad ved breden Bord,
Som tre udskuarne Billeder. Det eneste hvorpaa
Man kunde Livet kiende, det var de Zaarer smaae,
Som trilled dem i Skægget; det var de stærke Blit,
Der lynte dybt fra Siælen og dybt til Siælen gif.

Solvte Sang.

No med sine Kæmper nu fredegod paa Leire
Sad Hrolf. De Underkonger, han moøne beseire,
Billige Skat ham bragte. Velgjørende var hans Færd;
Thi Fred og No i Landet han indtvang med Sværd.
Ei var der længer trintom et evigt Had, en Feide,
Blandt vilde Næssedrotter. Til Velstand arbeide
For Hytten kunde Bonden, som slap det tunge Spiud
Og Igreb den lette Spade. Pyntet, som en Brud,
Stod Hertha med sin Apekrands; og Hesten, som med Hoven
Nedtramped nylig Marken, gik stadig for Ploven.
Ei toneb længer Luren forbittret, til Skæk;
De nyttelige Møllehiul sig velted i hver Bæk.
Det var en Lyst at see dem i Solskinnet bruse;

Og alt som Nogen vorte, vorte Landets Huse.
 Den Hede, som tilforn ei gav Fugl i Busken Ly,
 Nu volged med Guldbover, og der stod en By.
 Det var, som efter Ragnarok, som efter Kæmpefærden,
 Naar Twist og Kiv har styrtet i Mulm den gamle Verden,
 Og naar en anden opstaer; naar Torden, blomstergron,
 Fremskyder sig af Bolgerne, dobbelt saa skøn;
 Naar Uerne Guldbrikker i Sommergræsset finde,
 Og spille, stilleglade; naar Rædslen er et Minde,
 Der kun fornøier Sælen, som Børn et Eventyr,
 Og som en Hyrde Eggen af morgenrøde Skyer.

Lyksalighed paa Torden! Hvi est du tit saa svag,
 Som Rosen, der knap blusser en eneste Dag,
 I friske, fulde Skønhed, naar den er sprungen ud
 Af Knuppen, som besticærmed? Hvi est du Dødens Brud,
 Som skulde være Livets? Men haaner du en Død?
 Nei, Sommerfuglen flyver som Blomst fra Larvens Skied,
 Til evige Baar i Gimle. — Feigt fortvible? Nei!
 Fortvible gjorde Hrolf og hans gode Kæmper ei;

Dg det gør ingen Kraftig og kæk og ørlig Sæl,
 Din Øndskabslangen saarer end giftig Heltens Hæl.
 I Frændskab med Alfader, Dens Hånd sig føler stærk,
 Hvis gode Billie virked til Evighedens Værk;
 Hans Munterhed Døds værdet ei kuer med sin Klang —
 Og derfor være munter om Hrolf min sidste Sang!

Skulde sad i Upsal, beherskende sin Mand,
 Mens han behersked Riget. Den trinde Lilievand
 Alt over ham formaede; hun havde Mandens Kraft,
 Hjartvar Qvindens Svaghed. Dog svang han Sværd og Skæft,
 Med usædvanlig Fver; af Legem var han stærk,
 Udmærket ved Bedrivter, glad til Hildurs Værk,
 Kun svag og myg i Handen; boelig som Siv,
 Han mærked ei: i Trældom han gif hos sin Biv.
 For Hjartvar Skulde tænkte; men hendes Tanke mørk,
 Som Flaggermusen, sprætted, i Hædets, Hævnens Dræf.
 Hun foragted Ølet, foragted Miøden god,
 Ved Ræmpers Drikkegilde; hun tørsted efter Blod,

Og Blod af hendes Broder. Bredt svulmed hendes Bryst;
Ærgierrigheden doved Samvittighedens Røst.

Et Slegfredsbarn, hun raabte, bære Kronen s̄kion?
Og meer! En Træl i Blodskam! sin egen Søsters Son?
Naturens Adel væmmes ved flig affskylig Synd.
Og dog paa Kongesædet han svang sig af sit Øynd,
At give Norden Love. Men hvilke Love? Ha
I stærke Sveakæmper, mærker I da
Saa lidt end Farens Jammer? Han vil forvandle Neid
Til Malkeko, som yder kun Melk til hans Bord. —
Audumble slifed Stene, da Kæmpen udsprang;
Men nu skal etter Kæmpen, som Lvæg paa gronne Bang,
Hrof for din Bellyst græsse. Du strider ikke meer,
Du Gudernes Foragter! Din Undergang du seer
Imede, hvis du kæmper. Thi Tyr, Usathor
Gi hielpe Den, som daarlig paa egne Kræfter troer.
Han har os lagt i Lænker; nu, til sin grumme Fryd,
Nu vil han vugge Barnet, og sladdrer om Øyd,
Fordi det ei skal skrige. Han stikker stakkels Glut,

Med smukke Talemaader, i Mund den sode Sut;
 Og fraadser og beruser sig selv paa sit Leire,
 Medens Skialden lyver, om de forsvundne Seire.
 Op, drabelige Kæmper! Ei fange lad i Garn
 Ter, som de dumme Fiske! Styrter Yrsas Barn
 Fra uretmæssige Søde!. Frygter ei Kampens Stund!
 Det gaaer hans fede Kæmpe, som det gaaer dovne Hund:
 Den glemmer ganske Tagten, og mædsker sig i Fred,
 Med Suul og lække Mundgodt, ved lunt Urnested.

Jeg har ham Eden svoret! — sagde med sagte Rost
 Kong Hiartvar til sin Qvinde. — Lad det dig vorde Frost,
 Svared stolten Dronning, at han som ei har Ret
 Eden af dig at kræve, mod ham er det ei slet,
 En tvungen Ged at bryde. Kong Helge var min Fader!
 Mit er med Nette Niget; hvis tappre Mænd i Plader
 Tor Skuldes Krav forfægte. Jeg fødtes først, er øldst;
 Og Hrolf har ingen Sønner! Sfioldungstammen frelſt
 Ved Skuldes Aftkom vorde. Jeg er af Kongeblood;
 Men Etten fra min Møder er dobbelt saa god;
 Thi hun er en Gudinde — en Disa — Havets Bir;

Æ Favnetag med Helge, gav Skulde sit Liv.
 Hun blandte Heltens Varme med Havets Kolde Kræfter,
 Dersor ei for Svaghed mit Hjerte gav efter;
 En sygelig Medlidenhed, et smaaligt Føleri
 Min Hånd ei lænkebinder, som Bolgen kold og fri.
 Men — før bestraalt af Solen — den ønsker sig Glands.
 Belan! saa henter Skulde fra Leire sin Krands!

Saalunde hun forførte sin Husbond og hans Folk;
 Thi hendes flebne Tunge var Ondskabens Tolk.
 Vel gjorde Konning Hjartvar afmægtige Forsøg
 Paa hendes Hu at vende; men hans Willie som Nog
 Fordunsted, svandt i Luften. Da Skulde blev syg,
 Da var den svage Hjartvar eftergiven, myg.
 Utaaleligt det blev ham, at Moserne svandt
 Af hendes falske Kinder, at ei han hende fandt
 Saal blomstrende længer. Han agted ingen Dag
 Med ærlige Solstraale; hendes Favnetag
 Ham uskatterlig gjorde den mørke, lumske Nat.
 Æ den hun overvandt ham; han samtykte brat.

(15 *)

Det var ved Vintertide, det var ved høien Juul.
 Gi havde Sneens Lagen linnedhvide Skul
 Lagt over frosne Marker; men Træet stod i Lund
 Bladløst med sorte Grene. Smallen Dresund
 Tilsfrossent var; og Vintren, med Isens Diamant,
 Danmark og Sverrig til Fastland forbant.
 Tre Aar sad Hiartvar inde med Skatten i Fred;
 Derfor han kunde takke Hrolfs Eftergivenhed.
 Nu skulde han den bringe. Til Julens høie Fest
 Han bodes, med sin Hustru, af Kongen til Giæst.
 Da rusted sig i Løndom Forræderen til Krig,
 At oversafde listig Hrolf Krafe med Svig.
 Han skulde sine Stridsmænd; om Natten de gif
 Fra Biergene til Skaane, ved blege Stierneblik.
 Thi Maanen selv de frygted; de kunde den ei taale;
 Dem tyktes: den bebreided dem foldt, med sin Straale,
 Og vilde dem opdage. Til Midinge feiden
 Sang Skulde sine Galdre, Skulde fogte Seiden.
 Derved Samvittigheden hun dyssed i No.

Hun offred til Sebelia, sin fulsorte Ko.
 Thi selv var hun Hofgydje; Bisende = Mænd
 I hendes Gudehuse sikk frit Spil igien.
 Paa Blodstenen Mennesker i hiel de monne slæe;
 Stæk Maverne paa Kæppe, hvoraf de kunde spaae.
 For Hiartvar at styrke, der stundum var bange,
 Hun stegte ham en Ulv, hun fogte ham en Slange;
 Fortæred med sin Herre den væmmelige Ret.
 Gi paa Gudebilleder blev spart den røde Dvæt.
 Naar de uskyldige Trælle sikk deres Banesaar,
 Hun klipped af de Døde baade Negler og Haar,
 Og gjorde mange Kunster. Men da hun kom til Skåne,
 Opretted hun paa Stranden, ved Skin af fulde Maane,
 En Hesselstang, nedstukken i Jorden, hvorpaa
 Et Hestedødninghoved, hvidtbleget, man saae.
 Hun vendte det mod Danmark og quad: Jeg opretter
 Mod Sielund denne Nidstang; forvildende Landvitter
 Og alle Dens Dværge, indtil mig hielper hver,
 Mod Hrolf at vinde Seier, i denne Mattefærd.

Saa droge de 'til Danmark, kun med et lidet Følge;
 Paa skarpe Hestehager, over den frosne Volge.
 Den væbnede Hærskare de havde kun forlaadt,
 At finde den paa Sjælund, i bælmørke Nat.
 De haabed ei Maanen sig vilde lade see,
 Thi tykke, sorte Skyer trued med Sne.
 De stolte paa, at hisset den festligstærke Drik,
 Som Skyen, skulde sløre de danske Hælters Blit.

Saa giested de Dankongen, der venlig dem imøde
 Kom rank, i sin Rjortel af Skarlagen rode,
 Den han drog paa til Høtid. Paa Hjelm, Skjold, Sværd
 Ei tænkte den bolde Herre, til fredelige Færd.
 Han favned sin Søster. At før hun var saa slet,
 Han havde reent forglemt nu; at hun var Helges Mæt,
 Stod klart kun for hans Die. Hun kyssed ham saa ømt,
 At Mærligheden troede: der var umulig Skrømt.
 De satte sig til høibords. Ved Harpernes Klang,
 I Drapa danske Skialde Hrolfs Bedrifter sang,
 For Svensken at ærgre. De troede hannem ei,

Biarke, Hialte, Boggur ei Skuldes Contrafei
 I Hallen kunde lide; hvor dydig end hun nu
 Stod hykrende for Kongen, med stille Dvindeblu.

Men Horn og skarne Bæger, af Øl og Mioden fulde,
 Bedrog de Danske langtmeer end Hiartvar og Skulde.
 Ei siunges der for intet, at Kvaser, dit Blod,
 Nisser i Karret blandte med Honningens Flod.
 Thi fort du vel opmuntrer, du Trold! som blev en Mand
 Af Gudernes Uhumskhed; men slumrende Forstænd
 I Ledebaandet drager usynlig Dværgeslof,
 Maar af dit lumiske Mundgode hver har faaet nof.

Nu Overmodet vorte, tillidsfulde No,
 Blandt stærke Leirekæmper. Spottende de loe,
 Ab de forsigtige Giæster, som svigted hver Skaal,
 Der bragtes dem med Stoien, i bredfulde Maal. —
 Biarke tomte Hornet, saa stærk som en Egg,
 Hvis Blade Regnen suge. Men Hiartvar var bleg:
 Hvi farver, spurgte Hialte, Blegheden din Kiid?

Hvi blusser du ei lyftig? Hvad trykker dit Sind?
 Mig Reisen har forkiolet! svared Skuldes Mand. —
 Thi nipper du til Miøden, som Hønen til Vand!
 Med Spot giensvared Hialte. — O gid du giorde saa!
 Raabte den Eloge Rude. — Men Hialte forstaae
 Ei hendes Varsel vilde. — Dog Bøggur det forstod;
 Og da de fleste Giæster Hallen forlod,
 For seent at gaae til Hvile, sig Bøggur paa sin Seng
 Bevæbnet henstrakte; men satte sin Smaadreng
 Til Speider ud i Lunden; hvor intet var at see;
 Thi tykt i sorte Midnat faldt den hvide Sne.
 Dog vared det ei længe, før Drengen, i et Træ,
 Hvis visne Lev og Grene gav ham for Sneen Læ,
 Langt borte skued Fakler, som nærmest sig; og tyft
 En Ekare sig bevæged ved Íssefjordens Kyst,
 Mod skovbekrandste Leire. Da løb hin Gangerpilt
 Til Helten, som halvvaagen sig ei havde skilt
 Ved sine blanke Baaben. — Da Bøggur Drengen saa,
 Paa den stumme Rødsel han kunde ham forstaae,
 Sprang op og løb i Gaarden. Der mødte ham en Mand

Af Skuldes Flok, som dreven fra islagte Strand
 Var af Samvittigheden. See, da var alting klart!
 Da blev Forræderiet Helten aabenbart;
 Thi tom stod Giestehallen. Skulde var flygtet hen,
 At møde sine Skarer; for frygtelig igien
 At komme som Valkyrie; for, i den mørke Nat,
 At skille Dannerkongen ved Land og Livet brat.

Boggur iled hurtig til Huset, som en Bind,
 Hvor Hialtesov med Signe; men ei han kom ind,
 Thi Slaaen var for Døren. Da raabte han: Min Ven!
 Stat op! frels din Konge; mens jeg iler hen
 Til Roskild, som snarest, at hente den Hær,
 Som efter sidste Feide blev indhuset der.
 Jeg haaber, Thor tilstæder, at vende flør tilbage,
 Med Herreskiold at møde hin glubende Drage,
 Der sig paa Bugen skyder, at bringe Danmark Bee,
 Over den frosne Bølge, giennem Mattens Sne.
 At redde Hrolf din Herre, nu Hialte vær snar!
 I mens jeg henter Kæmper, alting aabenbar

Før Kongens Mænd i Hallen! Væk hin gode Drot!
 Skjøndt Flokken kun er lidet, jeg veed, den fægter godt,
 Mod en tredobbelte Bælde. Dog, hialpes ikke vi,
 Der maatte kæmpes, Hialte, snart En imod Ti.

Han taug og svandt i Natten. Da Hialte spræng op;
 Fra Signe som i Sovne den sneehvide Krop
 Kun halvt i Linet skulste. Hun mærker han opstaaer;
 Eig til sin Albu støtter; de guldgule Haar
 Ned over Barmen rulle; med store Dine blaae,
 Hvorover halv i Sovne de hvalte Laage laae,
 Betragter hun sin Husbond, og med en Stemme sør;
 Hun sukker: Min Hialte? Du iler til din Død,
 Fra Signes omme Favntag? O bliv, min Elskete, bliv!
 Og hos din hulde Qvinde red dit skionne Liv.

Alt Hialte stod bevæbnet, med Sværdet i sin Haand;
 Misden af Aftengildet opgløded hans Aand;
 Men mere Kongens Fare, meer Heltens Troføab stærk.
 Alt længtes Leirekæmpen efter Hildurs Værk.

Han med Foragt betraged sin Signe. — Bi, o bi!
 Gientog den Banges Læbe. Da til Raseri
 Giſ Hialtes Heltevrede. Hvordan? han raabte, du?
 Du holder mig tilbage fra Pligt og Ære nu?
 Har du ei hørt, at Skulde Kong Hrolf vil overfalde?
 Hørte du ikke Voggur sin Ven til Kampen Falde?

Voggur har ingen Hustru — giensvared Signe ræd.
 Lad dem til Kampen fare, som vilde Dyr affted;
 Mig skylder du din Trostfab, saavel som Hrolf, din Drot.
 Hvi frygter du for Skulde? Hun altid leed mig godt;
 Hun vil os ikke skade, hvis hun fortornes ei!

Fordomte Her fra Nastrond, gæ du den samme Bei!
 Du skal mig ei forføre! raabte med Vredens Harm
 Hialt', og jog sin Glavind igennem Signes Barm. —
 Min Ven, det var ei velgiort! — hun sukked, og faldt ned:
 Hvad angst min Læbe talde, deraf ei Hiertet veed —
 Dog Hialte jeg tilgiver. — Gi tænker man paa Alt!
 Sagde med dæmpet Stemme, fast i Zaarer qvalt,

Hialte hin Hugprude. Gak du til Freia brat!
Der træffes vel vi atter, før endt er denne Nat.

Han drog det hvide Lagen over det skjønne Liig,
Og raabte: Førstefrugten, Skuld! af din Sviig
Alt modnes her og redmer. Nu har du vist ind
Min Klinge til en Lynild. — Han kyssed Signes Kind,
Han knælte ned for Leiet og raabte: Mig tilgiv,
Du altfor ømme, Eicelne, trofaste Venneviv!
Ubillig var min Harme! Kvinden bør sin Mand
Elße, som han sin Konge, som han sit Fædreland.
Nu hører jeg først ganske min bolde Herre til.
En Elßer skatter Livet, sætter ei Alt paa Spil.

Eia, J danske Helte! — (han brat i Hallen stod,
Men Sværdet i sin Høire, hvorpaa var elsket Blod)
Vaagner af Eders Slummer! Forjager Sovnens Ro!
Hver Mand, som haver svoret at vorde Kongen tro,
Nu Tiden er forhaanden ved Daad, ei ved Ord
Taknemlighed at vise, for hver Belgierning stor.

Han gav os skionne Klæder, Pendinge, blanke Sværd. —
 Viser Jer Sværdene værdig, i denne sidste Færd.
 Ei gielder det Mørk at kysse, Kvinder at tage i Favn,
 Men tappert og med Wren evigt at vinde Navn.
 Her frem I ærlige Danske! Træder i stolten Skare
 Om Hrolf, om Eders Konning, uden al Frygt og Fare.
 Vender som ædle Drue mod Fienden det kække Bryst,
 Og styrter, med blinkende Binger paa Hjelmene, til en Dybt.
 Lad Sværdet lyne fra Luften paa Byttet, som en Falk!
 Hartvar, feige Forræder! o du arrige Skalk!
 Som fulgte din Hustru Skuldes luniske, blodige Raad.
 Men hendes spottende Latter forvandler Thor til Graad.

Som i en Myretue, som i en Kube stor,
 Begyndte det at myldre, ved Hialtes Helteord.
 Men ingen Larm der hørtes; med rolig Manddom hver
 Spændte sig i sit Harniß, greb sit gode Sværd.
 Alt Sovnen var forjaget, og Rusens Dunster veeg,
 For de alvorlige Tanker, som høit i Barmen steeg.
 Thi Kærighed til Kongen, hver Følelse forjog,

Om overhængende Fare. — De flinke Trælle tog
Fyrrespaanerne fede, tændte ved Urnen brat,
At lyse Kæmper til Striden, i mørke Midienat.

Nu skyndte Hialt' Hugprude sig hen til Biarkes Huus,
Hvor han i Rudes Armesov ud sin lette Ruus.
Han hørte Larm paa Gaden i Nattestormens Gys,
Dg kaldte paa sin Smaadreng: Stat op, Skalk! tænd Lys!
Fei Gulv, tænd Ild paa Urnen, at jeg kan vorde varm.
Jeg hører Støien paa Gaden; hvad figer denne Larm?

Da raabte Hialt' Hugprude: Biarke hviler endnu?
Snart Leirehallerne brænde forfærdet skuer du.
Nu gielder det at vise, hvor høit du Hrolf har kær.
Glem ei, da Røriks Skatte han deled blandt os hver;
Ham intet var saa kostbart, han det jo Vennerne gav.
Ei Guld saa høit han agted, som Aksen i Heltens Grav;
Dg ingen Herskervælde var ham saa stort til Gavn,
Som ørlige Kongerygte, som ubesnittede Navn!
Jæbelmagt dydig, deiligt og driftig han var som en Fugl,

Nu truer Forræderen Hjartvar, dækket af Mattens Skul.
 Snart flyder paa Gaderne Blodet, blandet med Mattens Sne.
 Op! lader intet Mærke paa Frygtagtighed see.
 Thi denne Nats Bedrifter skal lyse stort for Nord,
 Naar længe vi er raadnet til Stov i sorten Ford.

Hvi raaber du, kække Hialte, saa høit? var Biarkes Svar.
 At jeg er Kongens Svoger, troer du forglemt jeg har?
 Troer du, jeg mig unddrager fra denne Heltetvist?
 Nu gribet jeg mine Vaaben; giv mig kun lidet Frist.
 Nu op mit Sværd jeg binder, over min Brynue blaa;
 Min Øre tager af Bæggen; jeg har alt Hielmen paa.
 Saal treen han ud i Matten.

Da kom den væbnede Skare
 Udstyrtende fra Hallen; den agted ingen Fare;
 Skiondt Fienderne den trued' i overlegne Mængde,
 Kongen sig viste vældig i Doren, i Kæmpelængde,
 Som Valens Land fra Hsien. Det staalbedækte Skold,
 Ternbrynen og Guldhielmen bar den Herre bold.
 Foran ham gik hans Trælle, de havde ham ei forladt,

Med rygende Fyrrespaaner oplyste de mørke Nat.

Dg efter ham kom hans Skialde; de siunge, Harperne slaaer;
Medens ved Fakkelskinnet man saae, guldflammet, hans Haar
Langt over Brynien svæve. Hans Blik var roligkert,
I Kæmpehøiren holdt han, forfærdeligt og svart,
Skofnung sit vældige Slagsværd. Han smilte mildt, og saae
Paa sine herlige Kæmper i tykke Brynier blaae.

Nu er da Zimen kommen! — han raabte — følg os Thor!
Med Magt at straffe den Ondskab, som tæmmes ei med Ord.
Han ud i Gaarden traadte til Skaren i samme Stund;
I Hielmen Falken Habrok, ved Siden Gram, hans Hund.
Stærkt gnistred Fuglens Nine, Hundens gløded med Blod.
De ogsaa vilde forsvare Hrolf deres Herre god!

Men, som en Sky, der bryder Kulsort med Torden frem,
Fremgik Forræderskaren, fra Mattens dunkle Hjem.
Den sendte tusind Pile foran, med Lynets Bold;
Da smilte de danske Kæmper, hver holdt for sig sit Skold,
Dg Pilene faldt, som Haglen fra Borgens glatte Tag.
Da gik en Sky fra Maanen, det blev som heilys Dag.

Gi sneete det meer og blæste. Den hvide Maane saae
 Med utallige Stierner, fra Nattens Morkeblaau,
 Dankæmpernes Bedrifter. Fremst i Spidsen Hrolf
 Med Sex ved hver en Side, — det var de tappre Tolf —
 Gik frem, som i en Ager Høstkarlen, der slaaer Ur ;
 Saasnart kun Skofnung blinkte, faldt der en Kæmpe strax.
 Med Stagen, staalbeslagen, Hialte paa Fienden stak ;
 Den hvide Sne i Matten da Purpurbloodet draf.
 Men Biarke brugte sin Dre, paa raske Normands Viis,
 Indlagde sig med Elgfrode, med Thorer, største Priis.
 Saa Klover Lynet Klippen i Splinter store, smaae.
 Skræk i Fiendernes Ansigt man da ved Maanen saae.
 Da frygted ei Svibdagger noget Spøgelse meer ;
 Af Levende gjør han Spøgelser og høit ved Daaden leer.
 Beigal, med hvide Skrammer, uddeelte Skrammer stærk.
 Hvitserk twang Rosenblodet ud af den hvide Særk.
 Haflang lod Skoldene Klinge, men Hardrefil var haard,
 Hvor Steenkloveren hvinte, den bragte Wanessaar.

Da kasted de gode Skialde Harpen paa Ryggen snelt,

Hver drog sin blinkende Glavind og viste sig ogsaa Helt,
 Ha hvilken Stoien og Raaben ! hvilket Vaabengny !
 Da saae de danske Helte Valkyrier hoit i Sky,
 Paa Himlens mankede Heste ; med Vinger, i Svanehamme,
 Floi Fylgier hen og glædte sig over Sværdenes Flamme ;
 Det var, som de sang i Luften : Frem, danske Kæmper, brat !
 Saa herligt end aldrig hidtil blev feiret en Julenat.

Kulsorte Skyer daled i Himlens nordre Kant,
 Der flammede de blege Nordlys ; men siden saae man grant
 Thor, med de skæggede Bukke, hoit paa sin lynende Kerre,
 Med Miolnir, de danske Kæmper, vinked den ødelig Herre.
 Da gif de glade siungende for deres Drot til Thor ;
 For Overmagten blodige de sank paa hviden Jord.

I Mørket Forræderstaren længe forsagt monne staae ;
 De troede: hvor Biarke Kæmped, en Kæmpebiorn de saae,
 Som lagde dem alting øde. Men Skulde sit fortalt:
 Saasnart som Maanen skinte, kom frem en Gyllengalt,

Der kæmpede for de Svenske, som sine Vorster skiod,
Utallige Pile, paa Dansken, og voldte Fienders Død.

Alt blev det tyndt om Kongen; hans gode Helte sank
Udi de Klovede Brynier; den Herre høi og rank
Stod stærk og uforfærdet; og i hans Hielmekam
Sæd Falken under Slaget, saa rolig og saa tam,
Som var den støbt af Malmet. Dog funklede dens Øie.
Intet Sværd sig voved mod Hielmen hin høie,
Smykt af den gyldne Krone. Selv under Seiervinding
Folte Forræderen Grefrygt for Kongelige Tinding.
Men ud af lummiske Række stormed pludselig Skulde,
Klædt i et fulsort Harnisk; med Vintersneens Kulde
Hun raabte: Frem, at dræbe den danske Kongeskam!
Og hug sin Broder i Hielmen.

Da sloi fra Hielmens Kam
Falken med sprættende Vinger. Da var hun Dødens Brud!
Den satte sig i hendes Ansigt, hug hendes Øine ud.
Og Gram, som Kongen fulgte, den tro, den gule Hund
Foer over Huldrrens Datter, alt udi samme Stund,

Og sonderheed hende Struben! — Der laa nu Tængkicørs Barn.
 Men Hiartvar, som var hildet i hendes Skionheds Garn,
 Forbittret og fortvivlet hævned sin dræbte Bir,
 Tog Freiers gamle Glavind igjennem Kongens Liv;
 Smedens Hrolf bekymret sin Soster saae forhaant
 Af Dyrene selv i Døden. Han havde saa gierne skaant!

Da Konning Hrolf var falden, blæste man hoit i Luur.
 Hiartvar, i gyldne Rustning, steeg op paa Gaardens Muur
 Og raabte: Endt er Krigen! Jeg vilde kun Hrolfs Død;
 Formeget af Helteblodet her mod min Villie flød.
 Jeg hyder Fred og Pendinge, hvo vorde vil min Mand. —
 Han kunde meer ei tale; thi mod hans Skoulderand
 Klang vrede Danskes Pile. Han biergede sig i Hast.
 Da raabte Bodvar Biarke, mens svenske Hielme brast:
 Eia, Ærlige Danske! Nu vinker Thor til Lyst!
 Nu kaster Skoldet paa Ryggen, kæmper med blotte Bryst!
 Binder Armbaand om Eders Hænder, at stærkere de kan slæe;
 Hver ærlig Mand i Døden sin Konge følge maa.
 Hver træde kæk mod Fienden, og signe Skæbnen sød,

At følge sin ædelig Herre, naar hævnet er hans Død.
 Ti døde Mænd i Skoldet, Hrolf mig til Hæder gav;
 Ti stærke, levende Svenske jeg offerer paa hans Grav.
 Mig drages ei til Minde, hvor jeg et Sværdslag saae
 Saa mandeligt og prægtigt; thi rundt, i Brynier blaae,
 Sig hoine de døde Kroppe, som Bierge, hvor jeg stod.
 Men Hialte, min Hugprude! Hvor est du Fostre god?

Da raabte smilende Hialte: Her staer jeg, Fosterfader!
 Du kiender vel ei din Hottur paa de forhugne Plader?
 Af Skoldet et lidet Stykke han har kun i sin Haand.
 Teg bloder af mine Bunder. Nu længes stærkt min Hund
 At skue Hrolf og Signe. Ja ja! i Maanens Skin,
 Teg hende deroppe kiender, paa Hullet i hendes Kind.
 Det altid venligt smilte, det smilte selv dengang
 Teg Hullet i Barmen bored, med Gyllenhialte lang.

Saa talede de blege Kæmper i Livets sidste Færd.
 De matte Hænder ei mere kunde løfte tunge Sværd;
 Men ingen voved at nærme sig Biark' og Hialt' i Døden.

Støttende sig til Sværdene, de stirred i Morgenröden;
 Med de halvbrustne Dine. — Da Rude ikke gik frem,
 Farvel sin Husbond at sige; slet ingen hindred dem.
 Hun tog ham ømt i Favnен. Da spurgte han hende vildt:
 Seer du ei Odin Gamle? Han meget Blod har spilt;
 Ifald jeg Trolden træffer, da giver jeg ham sin Rest.
 Jeg frygter ei hans Gugner og ei hans hvide Hest. —
 O vend dit Sind til Gimle, du min trofaste Helt!
 Sagde den ædle Rude. Besindigheden snelt
 Igien sikte gode Bodvar. Han sukked: Læg mig hen
 Ved Træet, hos min Konge! Hjælp saa min blege Ben;
 Thi gaae han selv ei mægter. Dog end jeg skælne kan!
 Varmt af mig Blodet rinder; jeg doer som ærlig Mand.
 Nedlæg mig ved Hrolfs Hoved! Hialte, min Fostre god!
 Du trænger ogsaa til Hvile, synk ved din Herres God
 Om Ravn og Ørn paa Marken end siden vort Kiod fortære,
 Hvad siger det? Vi blegne med Trofæ og med Ere.

Disimeilem var Boggur, med femhundrede Mand,
 Fra Roskild hurtig dragen. Han tænkte: Ene kan
 Jeg dog ei Hrolf forsvare, Kommer jeg tidlig nok,

Da skal jeg giore fyldest for Kongen, med min Flok;
 Men kommer jeg for silde, da holder jeg mit Ord,
 Og mindes, hvad i Hallen hin gode Drot jeg svor,
 Da han mig Ringene skænkte. Jeg bærer hver paa Arm;
 Og Tapperhed og Trostab jeg bærer qvick i Barm.

Saa ilte han, den Frækne, med et uroligt Sind.
 Dit drog han dybt sin Ande, stærkt brændte Hæltens Kind.
 Han vilde saa gierne redde Hrolf fra Forræderdød;
 Men frygted at forsinkes. Giennem Skoven han brod,
 Hvor der var allertykkest, for ei af Fiender at sees.
 Den blanke Hielm og Brynien i Matten tykt besnees,
 Og Qvisten rev hans Ansigt. Det mærkte Hælten ei;
 Han ønskte Floffen Vinger kun paa den sene Bei.
 Nær havde de sig fervildet i Mattens Mulm, i Lund;

Da skinte venligt Maanen; igien var Beien funden;
 Men af disvær: en Omvei der var i Mørket giort.
 Alt gløded Morgenroden hifte hen paa Leireport.

Da de den vine funde fra Krattet, paa en Brink,

Han saae det sorte Banner, forstod sin Smaadrengs Vink.
 Thi Roggur havde befalet Pilten i Borgens Taarn:
 Saalænge Kongen leved, skulde der, som tilforn,
 Det røde Banner vaie; men strax, naar Hrolf var død,
 Ut sætte sorten Mærke, til Barsel, Helten bod. —
 Nu skinte Morgenrøden hen over hviden Sne,
 Det sorte Banner flagred! — Da folte Hiertevee
 Den ærlige, bolde Svenske. Han græd et Dieblik;
 Men snart igien sin Fatning og Heltemod han fik.
 Han vendte sig mod Flokken og raabte: Giver Tid!
 Nu haster det ei længer; dog endt er ei vor Strid.
 Nu lader mig gaae ene! Men seer I atter hist
 Det røde Banner heiset, da bryder Skovens Qvist,
 Fremstyrter af Eders Baghold, og hugger Fienden ned.

Af Samvittigheden Hartvars Hierte leed,
 Da han var Seiervinder; alle de tappre Mænd,
 Der faldt for deres Konge, han onskte Liv igien.
 Han folte slig en Skares uskatterlige Bærd,
 Og raabte: Leirekæmper, som vil paa dette Sværd

Mig Trofisksabseden sværge, Freden jeg gierne skicenker;
 Paa forrige Twist og Fiendskab ikke længer tænker.
 Har Skiebnen Nogen sparet, som ei Hrolf Krauke fulgte? —
 Boggur nu ikke længer for Hiartvar sig dulgte,
 Han traadte frem og sagde: Teg blev tilbage! Teg!
 Da dog jeg er en Svenske, fandt jeg det nødigt ei,
 Til Odin Hrolf at følge; det var ei Døden værd.
 Thi vil jeg Trofiskab sværge. Næk, Hiartvar, mig dit Sværd!

Hiartvar, som kiendte Boggur, blev hierteglad. Slig Helt
 Han havde saasnart ei haabet at vinde; derfor snelt
 Han rakte ham sin Glavind; at brat den unge Mand
 Paa Odden kunde sværge; som Brug var i hans Land. —
 Boggur betragted Sværdet med stor Opmærksomhed;
 Derpaa han saae paa Hiartvar og sagde: Maar en Ged
 Kong Hrolf man svor i Leire, da rakte han hvergang
 Ei Kæmpen Sværdebladet, men Sværdets gyldne Fang;
 At han det kunde grike. Det Tillid var og Wre,
 Det vidned: man skulde Waaben tro for sin Konge bære.

Hjartvar rakte Boggur den store Glavind brat.
 Med sine baade Hænder tog den da Kæmpen fat,
 Og quad: Hvis ret jeg mindes, er dette samme Sværd,
 Som du af Luen frelste, ved Aldils Nidingsfærd,
 Kort før ham Guderne straffed; den gode Freiers Bærge,
 Hvorpaa trofaste Fædre steds Eden maatte sværge. —
 Det er den samme Glavind! svared ham Hjartvar stolt.
 Og dersom ret jeg mindes, vedblev Boggur koldt,
 Er det den samme Glavind, hvorpaa du Eden svor,
 Hrolf Krakes Mand at vorde. Og dog du brodست dit Ord!
 Velan — jeg sværger Troskab, en værlig Fader's Son,
 Og giver dig, Forræder, din velfortiente Løn!

Med disse Ord han Drengen paa Taarnet gav et Vink,
 Da vaied det rode Banner; og snelt, med Lynets Blink,
 Foer Sværdet i Hjartvars Hierte. Han faldt. Da Boggur løc
 Og raabte: Hugger, stikker! Jeg er i Døden froe.
 Jeg hævnet har min Konge, jeg opfyldt har min Fed.
 Maar jeg er dod, da lægger mig hos min Herre ned. —
 Omringet af hundred Klinger, han brugte Freiers Sværd,

Da brast det i hans Hænder, — det var den sidste Færd !
Da sank den ærlige Svenske, som hørte til de Tolf,
Beg Viarkes, Hialtes Side, ned hos den døde Hrolf.

Teg har ei meer at siunge, mit Helteqvad er endt.
Paa Baaret blev Hrolf Krake, med sine Kæmper, brændt.
Fuldelig blev han hævnet, af tappre danske Mænd ;
Den svenske Hær af Landet joge de flux igien.
Til Konge valgtes Hoher ; det var en Herre mild,
Dog ligned han Hrolf Krake, som Vandet ligner Ild.
Thi Vandet har ogsaa Kræfter ; men storst er Ildens Kraft.
Han var en tapper Høvding, brugte Sværd og Skæft.
Men Hrolf dit Kongehiert e — hvor fandtes det saasnart ?
Du havær dig som en Stierne blandt Skyer aabenbart.
Du vilde tvinge Viisdom ind i en grusom Tid ;
For mægtig var din Fiende ; men herlig var din Strid,
Og skønnere var i Døden dit Fal, i gamle Leire,
End siden, med stor Lykke, de største Helteseire.
Nu hviler du i Høien, ved Viarkes, Hialtes Side,
Samt hos den ærlige Voggur ; og naar i Besterlide

Den gyldne Sol neddaler og skinner paa din Brinf,
 Udi det viftende Baargræs, med rosenrøde Blink;
 Da føler Vandringmanden, mens Høien forbi han gaaer,
 Sig smeltet af en Beemod, som selv han ei forstaaer.
 Men Skialden vel forstaaer den: Det er din Helteaand,
 End bunden til Eicere Danmark, ved et usynligt Baand.
 Du, svæver, som en Fylgie, med hver en Konge god,
 Som arvet har dit Hjerte, din Viisdom og dit Mod.
 Og pløied endogsaa Bonden din Høi ned i sin Mark,
 Udsletted Tidens Finger paa Skold, og Steen og Bark,
 Alt hvad om dig er tegnet; — i danske Hierter staar
 Dit, dine Kæmpers Minde; det evig ei forgaaer!
 Naar Vaaren skoender Blomster, i Høst, ved Leers Klang,
 Skal Nordanæs ørlige Sonner gientage froe din Sang!

